

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KILLERS OF A CERTAIN AGE

(a) //pvet

Öldür ya da öldürül,
ama onlar bu işte
uzun bir zaman....

New York Times Çok Satan Yazarı

DEANNA RAYBOURN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

AYRICA DEANNA RAYBOURN TARAFINDAN

Veronica Speedwell Gizem Serisi

Tuhaf Bir Başlangıç
Tehlikeli Bir Girişim
Hain Bir Lanet
Tehlikeli Bir İşbirliği Ölümcül
Bir İlişki
Beklenmedik Bir
Tehlike İmkansız Bir
Sahtekar

Leydi Julia Grey serisi

ROMANLAR

Mezarda Sessiz Mabette
Sessiz Bozkırda Sessiz
Darjeeling'e Giden
Karanlık Yol Karanlık
Soruşturma

NOVELLALAR

Sessiz Gece
Yaz Ortası Gecesi On
İkinci Gece
Şenlik Ateşi Gecesi

Diğer Çalışmalar

ROMANLAR

Ölümler Hızlı Seyahat Eder
Bir Yaz Mızrağı Çimen
Yasemin Şehri
Bin Yıldızın Gecesi

NOVELLALAR

VahŖi Doğanın Uzağında
(*A Spear of Summer Grass*'ın ön bölümü)

Yasemin Fısıltısı
(*Yasemin Ŗehri'nin* ön bölümü)

OceanofPDF.com

KILLERS OF A CERTAIN AGE

Deanna Raybourn

BERKLEY

New York

OceanofPDF.com

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC p
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2022 Raybourn Creative LLC tarafından.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Edgar® ismi

Mystery Writers of America, Inc. şirketinin tescilli bir hizmet markasıdır.

İhracat baskısı ISBN: 9780593550298

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Raybourn, Deanna, yazar.

Başlık: Belli bir yaşın katilleri / Deanna Raybourn.

Açıklama: New York: Berkley, 2022.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022001451 (basılı) | LCCN 2022001452 (e-kitap) | ISBN 9780593200681 (ciltli) | ISBN 9780593200698 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3618.A983 K55 2022 (baskı) | LCC PS3618.A983 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2022001451> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2022001452> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Colleen Reinhart'a ait, Boris Zhitkov/Getty Images'in bir görseline dayanıyor

Kitap tasarımı Ashley Tucker'a ait, e-kitap için Maggie Hunt tarafından uyarlandı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140822096_c0_r0

OceanofPDF.com

KONTENTS

Kapak

Deanna Raybourn tarafından

da yazılmıştır Başlık Sayfası

Telif Hakkı İthaf

Epigrafi

Yazarın Notu

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Dördüncü

Beşinci Altıncı

Onaltı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Bölüm

Onyedinci

Onsekizinci Bölüm

[On Dokuzuncu Bölüm](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Yirmi Bölüm Yedi](#)
[Yirmi Bir Bölüm Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi İki](#)
[Üç Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Üç Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Dört Beş Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi Altı](#)
[Sekiz Bölüm Bölüm](#)
[Dört Bölüm Otuzuncu](#)
[Otuz Otuz Bir Otuz](#)
[Otuz Otuz İki Otuz](#)
[Otuz Otuz Otuz](#)
[Dokuzuncu](#)
[BeşAltıYedi Sekiz Kırk](#)
[Bölüm Kırk Bir](#)

[Yazarın İkinci Notu](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

P için. Haklıydın. Yapabilirdim. Ve yaptım da.

OceanofPDF.com

Bilgelik için kışladım.

-Beowulf

OceanofPDF.com

AUTHOR'S NOTE

Bazı tarihler yanıltıcıdır; bazı isimler yalandır. Masumları korumaya çalışmıyorum. Suçluyu korumaya çalışıyorum. Yakında anlayacaksınız.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

KASIM 1979

"

Helen, Billie'nin yırtık çoraplarına eleştirel bir gözle bakarak, "Çorabın," diyor.

Billie gözlerini devirir. "Helen, bu cinayet, kotilyon değil."

"Bu *cinayet* değil," diye düzeltiyor Helen. "Bu bir suikast ve güzel görünmek için çaba sarf edebilirsin. Ayrıca, hostes olduğumuza inanmaları gerekiyor ve hiçbir hostes yırtık külotlu çorapla ölüme yakalanmaz." Helen tanıdık bir plastik yumurta sallıyor. "Yedeklerini getirdim. Lütfen hâlâ vaktiniz varken gidip üstünüzü değiştirin. Ben kahveyi hazırlayayım."

Kaçak o kadar küçük ki bunu sadece Helen fark edebilirdi. Billie tartışmak için ağzını açar ve Helen'in dudaklarındaki gerginliği görünce tekrar kapatır. Helen gergindir ve bu da detaylara aşırı odaklandığı, endişelenecek bir şeyler aradığı anlamına gelir. Billie, ilk görevlerinde ters gidebilecek diğer binlerce şeyden herhangi biri yerine külotlu çorabın takılmasıyla uğraşmasının daha iyi olacağına karar verir.

"Mary Alice kahve işleriyle ilgileniyor. Sen git Nat'i kontrol et," der Billie ve yumurtayı Helen'in elinden alır. Tuvalete girip mahvolmuş hortumunu çıkarıp yeni bir çift giyecek kadar uzun süre kaldıktan sonra kokpitten gelen konuşmaları duymak için dışarı çıkar. Yine filmler tabii ki. Gilchrist ve Sweeney, Goldie Hawn'ı yatağa atma ihtimalini tartışmadıkları zamanlarda, birbirlerini filmlerden alıntılarla şaşırtmaya çalışıyorlar.

" 'Bir geyik tek atışta avlanmalıdır. İnsanlara bunu anlatmaya çalışıyorum ama dinlemiyorlar. " Pilot, yardımcı pilotu uçuş öncesi kontrolünü durdururken bekler, gözlerini düşünceli bir şekilde kapatır.

"*Monty Python ve Kutsal Kase?*" diye tahmin ediyor.

Pilot gözlerini devirir. "Tanrım, Sweeney, hayır, bu *Monty Python* değil. Bu replik sana komik mi geldi?"

Sweeney omuz silkiyor. "Olabilir." Yardımcı pilot başını mutfığa doğru çevirir. "Etek!" diye seslenir.

Billie kokpitin kapısından içeri girer. "Evet, Sweeney?" diye sorar.

Ağzını yana çekip Bogart'ın en iyi halini takınarak onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Güzelliği kıl payı kaçırmıştı ama sesi bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Alçak ve dumanlı bir sesti, sek viski sipariş edip barmene üstü kalsın diyen türden bir ses."

"*Malta Şahini*'nde böyle bir şey hatırlamıyorum," diyor.

Yüz ifadesi öfkeliydi. "Bu orijinal! Hadi ama, ben harika bir Sam Spade olurum."

"Günlük işini bırakma. Ne için çaldın?"

Sweeney alıntıyı tekrarlar. "Hangi filmde? Vance az önce bunu söyledi ve bilmediğim halde büyükannesine yumruk atmışım gibi davrandı."

"*The Deer Hunter*," diyor Sweeney'e. Pilotu işaret ediyor. "Ve bir sonraki repliği *The Godfather*'dan olacak."

Pilot sırtıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Diğer alıntılarınızın hepsi *Baba*'dan" diyor. Duraklıyor ve pilot ona değerlendirici bir bakış atıyor. Gıcır gıcır, kırışksız üniformasından düzgün bir Fransız pilisine sıkıştırılmış pürüzsüz, koyu sarı saçlarına kadar mükemmel bir şekilde giyinmiştir. Elleri titremiyor ve gözleri sağa sola kaymıyor. Ama gergin ya da heyecanlı. Derisinin altında bir şeyler kıpırdıyor, neredeyse kokusunu alabiliyor. Ve onu sakinleştirmek onun görevi.

"Bu iş sende Billie," diyor alçak bir sesle. "Sen ve diğerleri iyisiniz, yoksa size bu işi vermezlerdi."

Gülümsüyor. "Teşekkürler, Gilchrist."

Omuz silkiyor. "Eğitimde size çok bok attım ama bu geceyi atlatmanız şartıyla dördünüze de bir şey olmaz," diye ekliyor kalpsiz bir sırıtışla.

Sweeney gülerken ona "Bu rahatlatıcı," diyor.

Gilchrist ona, "Sadece görevi hatırla ve iyi olacaksın," diye güvence veriyor. "Sweeney ve ben kuşu sabit tutacağız, yani bir şeyler ciddi şekilde boka sarmadığı sürece siz kızlar orada kendi başınızasınız." Yüz ifadesinden öyle olmasa iyi olur diye düşünen kız, ondan yardım istemek yerine bir ataşla damarını açacağına dair kendine söz veriyor.

"Anladım," diyor ona. Elleri düğmelerin ve kolların üzerinde gezinirken, uçuş öncesi kontrolü yaparken onu bir saniye izler. Rahattır, büyük maçtan başka bir şey kadar antrenman ve talim yapmış bir atlet gibi gevşektir.

Sweeney onu dürterek dikkatini çeker. "Bu iş bittiğinde esmer kıza bir içki istediğimi söyle."

"Kuralları biliyorsun. Arkadaşlık etmek yok," hatırlatıyor Gilchrist.

Sweeney yaralı bir köpek yavrusu gibi ses çıkarır. "Senin için söylemesi kolay. Sende Anthea var." İsmi üç hecede uzatır. "Ahhhhn- theeee-aaaah," diye tekrarlıyor bir şehir kulübü ağzıyla.

"Sabit bir kızın mı var? Aferin sana," diyor Billie pilota.

Vizörü aşağı çekerek Jackie O'nunkine benzer koyu renk saçları olan, geniş gözlerinde ciddi bir ifade bulunan bir kızın küçük bir fotoğrafını gösterir.

"Güzel," diyor Billie.

"Ve riiaaiich," diye ekliyor Sweeney somurtkan bir ses tonuyla. "Senin derdin ne, Sweeney?" diye sorar.

"Kıskanıyorum tabii ki. Onun zengin, güzel bir sosyete kızı var ve benim tek sahip olduğum şey, dışarıdaki kıvrıkcık saçlı küçük esmere olan tutkum."

"Küçük esmerin bir adı var," diyor Billie ona. "Natalie."

"Geleceğin Bayan Charles McSween'i," diyor Sweeney ciddiyetle. "En azından bu hafta sonu için." Uyarıcı bir el kaldırıyor. "Ve bana bunun yasak olduğunu söylemeyin. Bu sadece daha heyecanlı hale getirir. Sanki onu dışarı çıkarmam için bana *mevda okuyorlar*."

Billie birinden diğerine bakar. "İkinizin de Helen'in peşinde olmamasına şaşırdım," diyor. "Aramızda en güzeli o."

İkisi de omuz silkiyor. "Güzel, evet," diye itiraf ediyor Gilchrist. "Hatta güzel. Ama biz Kanadalılar ona Winnipeg kışı deriz."

"Winnipeg kışı mı?"

Sweeney, "Harika bir doğal güzelliği var ama soyunacak kadar aptalsan aletini dondurabilir," diye açıklıyor. Billie'yi tecrübeli bir gözle inceliyor. "Tabii ki, sen sadece-"

Billie elini kaldırdı. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Kahve demleniyor. Mary Alice'e söylerim sana getirir."

Billie mutfığa girdiğinde Mary Alice iki taze fincan doldurmaktadır. Hava yanık kahve kokuyor ve Mary Alice ona özür dileyen bir bakış atıyor. "Birazını ocağın üzerine döktüm."

Billie elini sallıyor. "Kimin umurunda?" Folyoya sarılmış karışık kuruyemiş paketine uzanır ve onu ısıtma çekmecesine sokar.

Mary Alice kokpite doğru başını sallar. "Korkusuz liderlerimiz nasıl?" "Filmlerden alıntı yapıyorlar ve hangimizi alacaklarına karar vermeye çalışıyorlar hafta sonu için eve."

Mary Alice yüzünü buruşturur. "Tanrım, onlardan nefret ediyorum."

Billie bir kaşını kaldırdı. "Hepsi kötü değil. Vance Gilchrist az önce bana bir güvenoyu verdi, akşamki macera için küçük bir moral konuşması yaptı."

Mary Alice homurdanıyor. "Çünkü yetkili o ve eğer işleri batırırsak, bunun sorumlusu o olacak."

"Muhtemelen," diye kabul ediyor Billie. Uzanıp Mary Alice'in isim etiketini düzeltiyor. Üzerinde MARGARET ANN yazmaktadır. Kendi yaka kartında ise BRIDGET yazmaktadır.

Akıl hocalarının onlara söylediği gibi, her zaman kendi adınızın baş harflerini içeren bir takma ad seçin. Bir noktada yorgun ya da dikkatiniz dağılmış olacak ya da sadece insan olacaksınız ve takma adınız yerine gerçek adınızı yazmaya ya da söylemeye başlayacaksınız. En azından doğru harfle başladıysanız, şüphe uyandırmadan hatanızı düzeltmek çok daha kolaydır. Ayrıca bu, monogramınızı asla değiştirmek zorunda kalmayacağınız anlamına da gelir. Unutmayın hanımlar, hayatlarınız artık yalanlardan ibaret, ancak ne kadar azını söylerseniz, onları doğru tutmak o kadar kolay olur.

Helen, gözleri alışılmadık derecede parlak olmasına rağmen sakın ve telaşsız bir şekilde ortaya çıkar. "Gösteri zamanı," diyor onlara. "Bulgarlar geldi." Natalie de onlara katılır ve uçağın yan tarafına doğru aceleyle ilerleyerek yuvarlak camlardan uzun siyah bir limuzinin yaklaşmasını izler.

"Tanrım," diye mırıldanır Natalie. "Gerçekleşiyor. Sonunda."

Helen elini bileğine koydu. "Nefes al, Nat."

Nat uzun bir nefes alır ve arabanın durmasını izlerken burun deliklerini genişletir. Beklenen yolcu dörtlüsü iner: müdür -sadece X diye hitap ettikleri bir adam- özel sekreteri ve bir çift koruma.

Mary Alice aniden, "Kahretsin," dedi.

Billie burnunu cama dayayarak öne doğru eğilir. Korumalar hiçbir şey taşıyor, silahlarını çekmeleri gerektiğinde elleri serbest. Düzgün traşlı yüzü ve geriye taranmış saçlarıyla sekreterin aksine, ağır sakallı ve gür saçlı ayılara benziyorlar. Elinde dana derisinden bir çanta var, ince vücudu yağmaya başlayan hafif yağlı yağmurdan korumak için çantanın üzerine eğilmiş. X'in kendisi de kucağında küçük bir köpek taşıyor; bir tutam tüyü ipek bir fiyonkla toplanmış kayısı rengi bir kaniş.

"Kimse köpekten bahsetmedi," diyor Helen belli belirsiz.

"Bir köpeği öldürmeyeceğim." Nat pencereden geriye doğru bakıyor, gözleri kocaman. "Bunu yapamam."

"Buna gerek kalmayacak," diye söz veriyor Billie. Diğerleri ona bakar ve Billie plandaki kusuru fark eder. Dördünün de emirleri vardı ve Gilchrist'in komutası altında olmaları gerekiyordu. Ama o kokpitte güvende olacak, kabinde olanlardan uzakta kilitli kalacak. Ve kabinde liderliğe ihtiyaçları olacak. Böylesine basit bir hata yapmak örgütlerine yakışmaz ve Billie bunun kasıtlı olarak yapılıp yapılmadığını, baskı altında soğukkanlılıklarını test etmenin bir yolu olup olmadığını merak eder.

Billie öne çıkar. "Köpek bir komplikasyon. Ama şu anki bir sorun değil. Daha sonraki bir sorun. Şu anki sorun misafirlerimizi gemiye bindirmek ve yerleştirmek. İstasyonlar. Gidelim."

Şaşkınlık içinde diğer üçü de ona itaat eder ve müdür uçağın merdivenlerinden yukarı çıkmaya başladığında kendilerini çekici bir şekilde düzenlemek için acele ederler. Kendisi lüks bir jetle, bir Beechcraft ya da Gulfstream ile, şık tik ağacından iç mekanları ve son model aletleriyle uçuşması gereken türden bir adam. Ancak dosyasında eski kafalı olduğu, çift motorlu turbopropları tercih ettiği, ne kadar büyükse o kadar iyi olduğu yazıyor. Bu uçağın iki motoru var.

ve pervaneler hareket etmeye başladığında gümbürdeyerek canlanırlar.

Hostes dörtlüsü, açık kapının hemen önünde durup saçlarındaki yağmuru silkelerken şıklatan, ellili yaşlarında, asık suratlı bir adam olan X'e gülümsüyor. Sekreteri arkasında sabırla beklemekte, vücuduyla hâlâ çantayı korumaktadır. Korumalardan biri arkadan geliyor, diğeri kabine girerken merdivenlerde büyükbaş hayvan kıpırtısızlığıyla duruyor. Boynu kalındır ve hızlı bir inceleme için başını kokpite sokarken bakışları düz ve düşmancadır.

Pilotlar döner ve Gilchrist ona güler yüzlü bir sırıtışla bakar. "Tanrım, bir insanı uyarmalısın." Cevap olarak gülümsemesini bekler ama gülümseme gelmez. Sonra omuz silkiyor ve uçuş öncesi kontrolüne geri dönüyor.

"Sen Henderson değilsin," diyor koruma suçlayıcı bir ses tonuyla.

Gilchrist'in cevabı neşeli. "Hayır. Zavallı piç gıda zehirlenmesi geçirdi. Onu bouillabaisse yememesi konusunda uyardım ama o doğaya gitmek istedi. Şimdi Hilton'un tuvaletinde çömelmiş, iki ucundan da kusuyor." Sözlerini gülererek bitiriyor ve Sweeney'e bakıyor, o da gülmeye yarım vuruş geç katılıyor.

"Sen Henderson değilsin," diye tekrarlıyor koruma.

Gilchrist, sabrı tükenmekte olan bir adam izlenimi vererek, "Vay canına, çok hızlısın," diyor.

Koruma ona "Henderson olmadan yola çıkmayız," diyor. Müdür öne doğru ilerler. "Sorun nedir?"

Koruma bir el hareketi yapar. "Bu Henderson değil."

Gilchrist gözlerini devirir. "Bak, tekrarını atlayabilir miyiz? Hayır, ben Henderson değilim. Henderson hasta ve ajans beni aradı. Kimlik bilgilerim tam şurada," diye ekliyor ve gömleğine iliştirilmiş lamine kimliği gösteriyor.

"Bir bakayım," diyor koruma, eliyle bir işaret yaparak.

"Tanrım," diye mırıldanır pilot ve kimliğini uzatır. Elbette sahte ama iyi bir sahte ve Gilchrist endişelenmiyor. Sweeney metodik bir şekilde kontrolü üzerinde çalışmaya devam eder, panosu ve üzerinde odaklanır.

gösterge panelinde küçük bir dram . Koruma kimliği inceliyor.

"Vincent Griffin," yavaşça okuyor.

"Mükemmel," diyor Vance Gilchrist ona. "Görüyorum ki birileri Okumanın Temel Olduğu mesajını almış." Korumaya ince bir gülümseme verir. Gilchrist genellikle yumuşak başlı bir yaklaşımı tercih eder ama bazen hıyarı oynamak daha iyi sonuç verir. Ve her zaman daha eğlencelidir.

Kimliği almak için elini uzatıyor ama koruma elini sıkı sıkı tutuyor.

"Ne yapacaksın, beni baloya davet etmeden önce günlüğüne mi basacaksın?" Gilchrist talep ediyor. "Bu benim kimliğim. Eğer bir sorunun varsa, telsize . Aksi takdirde, ver onu."

Birbirlerine bakarlar, köpekler gibi kabarırlar. Müdürün arkasından Billie konuşur.

"Böldüğüm için özür dilerim Kaptan, ama sizin ve yardımcı pilotun emrine ihtiyacım var," diyerek herkesin dikkatini çekti.

Müdür dönüp bakıyor ve ona soğuk bir gülümseme veriyor. "İyi akşamlar efendim. Kalkmadan önce size mutfaktan bir şeyler getirebilir miyim?" Kız müdürden birkaç santim uzakta ve müdür de kızın bir buçuk metrelik boyunu daha iyi görebilmek için geri çekiliyor. Koyu gri ve sert üniforması ona biraz gölgeli göğüs dekoltesini ve daha yakından tanımak istediği dizini gösterme iyiliğini yapıyor.

Gülümsemesine dudaklarıyla karşılık veriyor ama gözleri soğuk ve küçük. "Votka," diyor ona. "Buzlu olsun ve ucuz olmasın. İyi mal için para ödüyorum."

"Elbette efendim," diyor, bakışlarını gereğinden uzun süre adamın üzerinde tutarak. "Koltuğunuza oturmak ister misiniz? Meslektaşım çeşitli atıştırmalıklar hazırlıyor ve akşam yemeği kalkıştan sonraki bir saat içinde servis edilecek."

Kolunu uzatarak arkasındaki kabini işaret eder. Koruma itiraz eder gibi bir ses çıkarır ama müdür onu Bulgarca birkaç kelime söyleyerek başından savar. Billie ilk sıradaki deri koltuklara doğru ilerler. Sekreter çoktan ikinci sıraya oturmuş, Helen'in verdiği havluyla yağmur lekeli dana derisi çantasını siliyor. Natalie parmak uçlarında, baş üstü dolabını kapatmak için uğraşırken, ikinci

Koruma, göğüslerinin üniforma gömleğinin üzerinde zıplamasını heyecanla izliyor.

Sekretere Bulgarca bir şeyler söylüyor, kaba bir kahkahayla bitiriyor ama sekreter ağzını kapatıyor. Mary Alice mutfakta içkileri dolduruyor ve erkeklerin susaması için küçük kaselerdeki sıcak kuruyemişleri tuzla süslüyor. Üniformasının eteğini kıvrımlı kalçalarının üzerinde düzeltir ve tepsiyi dışarı taşıyarak içecekleri gülümseyerek sunar. Korumaların soğuk bir şeyler içtiğinden emin oluyor ve uçak kalkmadan önce hızlıca içmeleri için onları teşvik ediyor.

Müdür yerine otururken "Her zevke uygun bir şey var," diyor ama fındıklara bakmıyor. Billie emniyet kemerini işaret ediyor ve o da umursamaz bir parmak sallıyor.

"Ne yapacağımı biliyorum. Votka," diye hatırlatıyor ona. Köpeği kucağına oturtuyor, kalın parmaklarını köpeğin tüylerinde gezdiriyor. Ellerin arkası solgun ve kadın damarları, derinin altındaki ağır mavi çıkıntıları görebiliyor. O eller hakkında okuduğu her şeyi düşünüyor, yaptıkları şeyleri, asla geri alamayacakları şeyleri.

Billie'nin onu izlediğini fark edince başını kaldırıp ona gri kaşlarını kaldırıyor, buyurgan bir tavırla sessizce ona yerinin hizmet etmek olduğunu hatırlatıyor. Kadın gülümsüyor ve kaniş başını kaldırıp ona üstün bir bakış attıktan sonra arkasını dönüyor. Köpeği bile bir pislik.

Billie ona saygılı bir şekilde başını sallar. "Elbette efendim." Mutfığa gider ve bir süre sonra elinde buzlu bir bardak ve peçeteyle çıkar. Bardağı adamın tepsisine indirirken dizlerini bükerek bir arada tutar. Playboy Tavşanları'nın kullandığı bir teknik bu, zarif ve çekici ve dizler üzerinde bir sürtük, diye düşünüyor yumuşak bir şekilde yükselirken. "Kalkmadan önce başka bir şey var mı?"

Hiçbir şey söylemiyor ama kadın dönerken tembel bir eliyle kışını avuçluyor. Bir an durur, gözleri fal taşı gibi açılır. Helen başını kısa ve keskin bir şekilde sallar ve Billie kendini toparlar, ona çok arkadaşça bir yolculuk vaat eden belirsiz bir gülümsemeyle onun elinden kurtulur.

Görevliler arkadaki koltuklarına yerleşirken, adamlar Bulgarca birkaç kaba hoşbeş daha ederler. Mary Alice oturur

Billie ve Helen karşı koltuklara otururken Natalie'nin yanında. Helen kendini koltuğa sıkıştırırken Billie'nin eline dokunur.

"Bir arada tutun," diye fısıldıyor.

Billie derin bir nefes alarak bir kez başını sallar. Bunların hepsi işin bir parçası ve o da bunu biliyor. Hiç kimse taciz edilmeyecek, sarkıntılık edilmeyecek ya da çirkin sözlerle ve daha çirkin niyetlerle teklif edilmeyecekmiş gibi davranmadı. Aslında, bundan eminler.

"Neye imza attığımızı biliyorduk," diye kısaca cevap veriyor. Arkasındaki bölmede duran telefon bir kez çalıyor ve kadın ahizeye uzanıyor.

"Kabin," diye cevap veriyor.

"Kemerlerinizi bağlayın, etekler," diyor Sweeney neşeyle. "Kaptan söylüyor."

"Emredersiniz efendim," der ve motorlar çığlık atmaya başladığında ahizeyi gereğinden biraz daha sert kapatır. Önce yavaşça ilerliyorlar, sonra Gilchrist gazı açtıkça hızlanıyorlar, onları pistten aşağıya ve alacakaranlık gökyüzüne fırlatıyorlar.

Akdeniz üzerinde düzlüğe çıktıklarında Gilchrist telefon eder. Helen Billie'ye dar bir bakış atar ve telefonu açar. "Evet, Kaptan?"

"Seyir irtifası. Vakit geldi," diyor Gilchrist kısaca.

Helen tek kelime etmeden telefonu kapatır ve diğer üçüne başıyla selam verir. Hep birlikte eteklerinin kırıxıklıklarını düzelterek ayağa kalkarlar. Mary Alice bir çıkarır ve fermuarını açar. İçinde doldurulmuş ve kapatılmış dört şırınga vardır. Şırıngaları kullanmak Nat'in fikriydi; yükü Mary Alice seçmişti. Sodyum tiyopental. Uygun dozda ve damardan uygulandığında anesteziiktir. Doğrudan kas içine büyük miktarda enjekte edildiğinde, birkaç dakika içinde öldürecektir, en azından biraz saygınlık sağlayan nazik, acısız bir ölüm. Ve kullanabilecekleri diğer yöntemlerin aksine hızlı ve düzenli olma avantajına sahiptir, diye düşünüyor Billie, Nat'in buz kıracağı önerisini hatırlayarak.

Teker teker şırıngalarını çantadan çıkarıyorlar. Helen tereddüt ediyor, parmakları sadece şırıngasını okşuyor. Bir tek o

Brifingde, daha sonra olacaklar göz önüne alındığında, onları öldürmenin neden gerekli soruldu.

Çünkü akıl hocaları Bayan Randolph, hiçbir şeyi şansa bırakmamak gerektiğini söyledi. Bu, aşırıya kaçmanın iyi bir şey olduğu tek iş.

Helen çantadan şırıngasını alır ve dördü son bir kez birbirlerine bakarlar. Şırıngalarını dikkatle tutarak uçağın ön tarafına dönerler. Önlerindeki yolcular sessizce başlarını sallamaktadır, içkilerindeki kloral hidrat etkisini göstermeye başlamıştır. Onlar yaklaşırken müdür kıpırdanır ve Billie'ye elini uzatarak bileğini kavrar. Göz kapaklarını yarıya kadar kaldırır, alkolle karışık kloralin ağırlığına karşı kelimeler oluşturmakta zorlanır.

"Neden?" diye soruyor kalın bir sesle.

Billie yumuşak bir hareketle uzandı ve şırıngayı boynuna sokarak pistonu aşağı doğru itti. "Sanırım biliyorsun."

Boynunu tırmalamaya çalışıyor ama sodyum tiyopental işini yapıyor. Göz kapakları düşüyor. Onun unutulmuş doğru kayışını izliyor, hayatı bırakırken bileğindeki tutuşu gevşiyor. Hedeflerini aynı ilgiyle izleyen diğerlerine bakar. Bir dakika sonra her biri bir parmak ucunu hedefinin boynuna koyuyor.

"Temiz," diye seslenir

Billie. Natalie "Temiz,"

diye yanıtlar.

Helen aynı anda "Temiz," diyor.

"Kahretsın!" Mary Alice geri çekilir, korumanın eli boğazındadır, ileri atılırken sıkır, hipodermik boynundan sarkar. Onu çekip çıkarıyor ve bir kavis çizerek Billie'nin ayaklarının dibine fırlatıyor. Bir bakışta şırınganın hâlâ dolu olduğunu görür. Mary Alice pistona basmamıştı ve iğne kırılmıştı.

Mary Alice sert bir şekilde yere düşer, koruma onun üstüne çıkar ve yüzü morarırken boğazını sıkır. Kargaşadan ürken köpek havlamaya başlar ve daireler çizerek zıplar. Nat kendini Mary Alice'in üstündeki korumaya doğru fırlatırken Helen onu yakalar ve bir pirenin köpeğin üstüne düşmesi kadar büyük bir etkiyle sırtına iner. uzaklaştırmak için bir elini kaldırıyor, Nat'i sertçe tepsi masasına itiyor ve nefesini kesiyor. Kadın birkaç kez

Köpek Helen'in kollarında çırpınarak histerik bir şekilde havlamaya devam ederken Billie defalarca hava emer. Billie, pürüzsüz ve dikkatlice planlanmış görevin lanet olası bir sirke dönüştüğünü fark eder ve bunu kurtarmak ona kalmıştır.

Aşağı uzanıp iki eliyle eteğinin yırtmacını kavırıyor, sertçe çekerek yırtıyor ve beline kadar açıyor. Kalçasına bir bıçak bağlıydı ve korumanın üzerine binerken bıçağı çekip çıkardı. Tanrıya şükür saçının kesilmeye ihtiyacı var, diye düşünüyor elinin etrafına sarıp sertçe çekerken. Adamın başı geriye kayıyor ve boynu ortaya çıkıyor. Hızlı bir hamleyle şahdamarını bir parça biftek keser gibi düzgünce kesiyor. Bir bilek hareketiyle şahdamarını da koparıyor ve her iki damar da kan fişkırtarak Mary Alice'in yattığı yere püskürüyor, Mary Alice adamın altından yuvarlanırken nefes nefese kalıyor.

"Tanrım," diyor Helen. Kucağındaki köpek aniden kıpırdamadan durur ve kederli bir uluma sesi çıkarır.

Billie, "Köpeği bırakma," diye talimat veriyor. "Kanı yalayıp yutacaktır."

"Tanrım," diye mırıldandı Mary Alice. "Hasta olacağım."

"Kesinlikle değilsin," diyor Billie ona. "Burada işimiz bitmedi."

Tam o sırada Gilchrist kokpitten çıkar. "O gürültü de neydi öyle?"

Yayılan kan gölüyle koyu ve yapış yapış olmuş gri halıyı görünce durdu. "Oh, Tanrı aşkına," diye başladı.

Billie ona kısaca, "Biz hallediyoruz," dedi.

"Yaptığından emin ol," diye emrediyor. Helen'e döner. "Paraşütler."

Baş üstü dolabından iki büyük ve iki küçük paket -ana paraşütler ve yedekler- alıp uzatıyor. "Al bakalım."

Geri dönmeden önce onları Sweeney'e uzatır. "Bundan sonra ne yapacağını biliyorsun. İşini bitir ve buradan çık. Biz takip edeceğiz. Çantayı da unutma," diye ekliyor, Nat'in sessiz ve etkili çalışmasının sonucu olarak koltuğuna yığılmış olan sekretere bir bakış atarak. "Yoksa bütün bunlar boşa gider."

Billie'nin havaya kaldırdığı orta parmağını göremeden kokpite döner.

Mary Alice kendini ayağa kaldırıp kana bulanmış üniformasını çıkarırken titrek bir kahkaha atar. Nat ona şık siyah bir takım elbise uzatıyor. Bu

el altından birkaç bin metre satmaktan mutlu olan bir askeri müteahhit tarafından geliştirilen bir malzemedan yapılmış. Mary Alice'in cildi kandan yapış yapış olmuş ama kendini kıyafetin içine zorlayarak kemerini ve paraşütünü düzgünce yerine takıyor. Diğerleri de aynısını yapıyor, fermuarlarını çekip tokalarını takarken teçhizatlarını kontrol ediyorlar.

"Bir sorunumuz var," diye duyuruyor Nat. Dana derisi çantayı kaldırır ve sekreterin kolunu onunla birlikte kaldırır. "Kelepçeler. Ve anahtardan da iz yok."

"Bunun için zamanımız yok," diye mırıldanıyor Billie. Elinde bıçağıyla ileri atılır ve yapması gerekeni yapar. Natalie sanki bir biyoloji laboratuvarında not alıyormuş gibi ilgiyle bakarken Billie çantayı kapar ve kesik eli müstehcen bir aksesuar gibi sallanırken onu göğsüne bağlar.

Helen köpeği takım elbisesinin içine sokuyor ve yedek paraşütün arkasında vücuduna sıkıca sarıyor.

Mary Alice, "O köpeğin atlayıştan sağ çıkma şansı yok," diyor.

Helen soğukkanlılıkla, "Denememe şansım yok," diye cevap verir. Nat ona minnettarlık dolu bir bakış atar ve Vance uçağın burnunu aşağı doğru çevirip motorları neredeyse durduracak bir dalışla irtifayı birkaç bin feet düşürürken uçağın arkasına doğru ilerlerler.

"Gösteriş," diyor Helen.

Tam o sırada kabin ışıkları iki kez yanıp söner. İşaret. Mary Alice öne çıkıp arka kapıyı açtı. Vance, Nice'ten güneybatıya, kıyıya paralel olarak uçmuş, uçağı güneye doğru yönlendirmek için sola doğru sert bir şekilde yatmadan önce hafifçe iç kesimlere girmiştir. Dağların büyük kısmını geçmişler, Plaine des Maures milli parkının hemen üzerinden uçmaktadırlar. Doğudaki sarp yaylalardan daha düzdür ama düzlükten çok uzaktır. Brifinglerinde aldıkları topografik incelemelere göre, engebeli, çalılık ve şemsiye çamları ve tehlikeli çıkıntılarla dolu. Şimdi uçağın göbeğinin altında, uzun, aydınlanmamış bir siyah yama açılıyor. Batıda, dar bir mor çizgi günün ölümünü işaret ediyor ve ufkun hemen üzerinde ilk yıldızlar hayata göz kırpmıyor.

Natalie gözlüklerini yerine takar ve gecenin karanlığına karışırken selam verir.

Mary Alice sıradaki adımını atıyor ve derinlere doğru yüzmeye başlayan bir yüzücü gibi kendini alt basamaktan dışarı atıyor. Helen zariftir, Billie'ye son bir el sallayarak geriye doğru devrilir.

Billie uçağın eşiğinde durmuş, yavaş ve derin bir nefes alıyor. Hava Tropez Körfezi'nden gelen tuz ve keskin yakıt kokuyor ve kendini karanlığa bırakırken sırtıyor.

Yüzerken sayıyor. Paraşütün açılmasına otuz saniye kalmıştır ve bu hayatının en huzurlu otuz saniyesidir. Rakamları sayarken bilincinde, parmakları yırtma ipindeki halkaya dokunuyor, bekliyor, yarı yarıya bırakıp bırakmayacağını merak ediyor. Bu yükseklikten yere çarptığında ondan geriye pek bir şey kalmayacaktı ve bunun geldiğini ne hissedecek ne de görecek. Zamanın sonu gibi onu çağıran o güzel, boş karanlıktan başka bir şey olmayacaktı.

Otuz. Parmakları sertçe çeker ve oluk dolup serbest düşüşünü durdurunca anında çekilir. Düzlüğe düşerken bacakları bir kuklanınki kadar gevşek, sallanıyor. Solunda Helen, Mary Alice ve Natalie'nin yere doğru sürüklenirken parıldayan üç küçük ışığı görebiliyor. Yere beklediğinden daha sert iner, çarpmanın etkisiyle ciğerlerindeki havayı dışarı atar.

Kendini gevşetiyor, eğitildiği gibi yan tarafına doğru yuvarlanıyor. Bir şemsiye çamının dibine çarparak sert bir şekilde durur ve çarpmanın etkisiyle bir kuş uyanır ve bir iki kez çığlık attıktan sonra öfkeli bir kanat çırpışıyla oradan uzaklaşır. Billie diğerlerinin işaretlerini görüyor, ovada düzensiz bir çizgi halinde ateş böcekleri gibi göz kırpmıyorlar. Yüzünü kaldırıp uçağın karanlık gövdesinden iki ateşböceğinin daha süzülüşünü izliyor. Alçaktan uçuyor, Akdeniz'e doğru ilerlerken bir set parçası gibi bulutlara karşı siluet oluşturuyor. Yakıtın Balear Adaları ile Sardunya arasında bir yerde, gece yarısından önce karanlıkta tükeneyeceği ve geriye birkaç kırık gövde parçası ile su yüzeyinde kimyasal madde tabakasından başka bir şey bırakmayacağı kesin olarak hesaplanmış. Billie, binlerce yıldır gemilerin ve denizcilerin kemiklerinin yattığı denizin dibinin on bin fit olduğunu okuduğunu hatırlıyor. Birkaç tane daha olsa fark etmez.

Billie bacağına bir şeyin dokunduğunu hissediyor - bir kaplumbağa mı? Bir sıçan mı? Kendini ayağa kaldırır ve diğerlerini gözetler, pozisyonları

büyük güvenlik fenerlerini aktive ettiler. Parlak beyaz ışıktan neredeyse kör olacak şekilde kendi fenerini çalıştırır. Helikopterin yaklaştığını ve kendisini kayalık düzlükten almak için alçaldığını duyduğunda gözlerini siper ediyor. Helikoptere alınan dördüncü kişidir ve adrenalinin etkisiyle titremektedir. Helikoptere tırmanırken ayağı takılıyor, yüzüstü yere çakılıyor ve akıl hocaları ve Sfenks Projesi'nin başındaki Constance Halliday'i -kod adı Çoban Kız- atlama koltuğunda otururken gördüğünde daha şık bir giriş yapmış olmayı diliyor. Halliday yetmiş yaşındadır ve uçuş kıyafeti giymiştir, üşümek için boğazına beyaz ipek bir eşarp sarmıştır. Bacağına bir baston dayamıştır.

Helen çoktan kemerini bağlamış, öfkeyle havlayan ama macerasından zarar görmediği anlaşılan köpeği kontrol etmek için takım elbisesinin fermuarını açmıştır. Nat onunla ilgilenirken Mary Alice arkasına yaslanmış, dua eder gibi gözlerini kapatmıştır. Adamlar ikinci ve daha küçük bir helikopterle toplanacak ve hepsi Paris dışında açıklanmayan bir yerde görev sonrası bilgilendirme toplantısı için bir araya gelecektir. Görevin her dakikasını titizlikle gözden geçirmeleri, hatalarını özetlemeleri ve her kararı nasıl daha iyi hale getirebileceklerini incelemeleri gerekecek. Ama şimdilik güvendeler. İlk görev Nat'in kırık kaburgası ve Mary Alice'in saçına bulaşan kan dışında hiçbir kayıp olmadan tamamlanır.

Halliday tek kelime etmeden eliyle işaret eder ve Billie çantanın kayışını çözer, el hâlâ bağlıyken çantayı uzatır, kan çekilmiş, vanilyalı pudingle dolu bir eldiven gibi solgun ve gevşek kalmıştır. Halliday eli görmezden gelir. Bir alet çıkarır ve çantayı açarak bir dosya çıkarır. Sonraki birkaç dakika boyunca içindeki malzemeyi gözden geçirir ve bitirdiğinde küçük bir gülümsemeye izin verir.

"İyi iş, Bayan Webster," diyor kırılmış aksanıyla.

Billie ona başıyla selam verir ve hiçbir uyarıda bulunmadan kusmak için dört ayak üzerine yuvarlanır.

Hayatının en güzel günü.

Şimdiye kadar.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

asla gereken bir yol. Soluk Levi's giyen bir adam
Kalbimi yarım düzine kez kıran ve tekrar bir araya getiren bir gülümseme. *Amphitrite*, gardenya ve para gibi kokuyordu. Tekne çok güzeldi, mini gemiler konusunda uzmanlaşmış bir şirketin en son lüks teklifiydi - bir çift sahip süiti de dahil olmak üzere elli kamara ve her birimiz için bir mürettebat üyesi. Broşürlerde her şey özel yapım, el yapımı ya da zanaatkâr işi olarak tanımlanıyordu. Her birimize eski bir telefon rehberinin yarısı kalınlığında, parlak fotoğraflar ve haritalarla dolu paket ve kaptandan düğün davetiyesinden daha ağır kabartmalı antetli bir hoş geldiniz mektubu göndermişlerdi. Gemideki üç restoranın menülerinden ("en taze yerel deniz ürünleri ve organik, sürdürülebilir şekilde yetiştirilmiş meyveler") gezi broşürlerine ("kendi mini dalgıç teknenizle resiflerin üzerinde süzülün") kadar her şey bizi hoş karşılamak ve şımartmak için seçilmişti. Paketin içinde turkuaz mürekkeple yazılmış, *i*'leri minik denizyıldızlarıyla noktalanmış kişiselleştirilmiş bir mektup vardı.

Sevgili Mary Alice, Helen, Natalie ve Billie,

Sizi *Amphitrite*'de ağırlamaktan memnuniyet duyuyorum! Bunun dördünüz için özel bir durum olduğunun farkındayız. Mutlu emeklilikler! Aynı işte kırk yıl çalışmak muazzam bir başarıdır ve bu olayı bizimle birlikte kutladığınız için çok mutluyuz. Hayatınızın yeni sayfasını açarken, seyir deneyiminizi geliştirmek için yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen bize bildirin!

Saygılarımla,

Heather Fanning
Yönetici Misafir Hizmetleri Koordinatörü
#emeklilik #luxurycruises #amphitrite

Başımı salladım. Dünyanın en seçkin suikast timlerinin birinde kırk yıl geçirdim ve böyle bitti, bedava bir gemi seyahati ve mektuplarını hashtag'lerle imzalayan bir kızıdan gelen kabarık bir mektupla.

Çalıştığım kurumun adını söylememi bekliyorsanız, hemen okumayı bırakın. Bu bir sır, hatta o kadar sır ki, orada çalışan bizler asla resmi unvanı kullanmayız. Her zaman "Müze" deriz ve işimizin öldürülmesi gereken insanları ortadan kaldırmak olduğunu dinleyenlere biraz daha az belli etmek için müze terminolojisini kullanırız.

Müzeyi kuran kadın ve erkekler, eski SOE ve OSS ajanları, Fransız, Polonyalı ve Hollandalı Direnişçiler ve fırtına birlikleri kıtada dolaşırken Avrupa'nın sanat koleksiyonlarını güvence altına almış olan birkaç Anıt Adam'dan oluşan uluslararası bir topluluktur. Temel olarak, Nazi avına çıkmak isteyen ve hükümetlerinden bir emir almayan herkes bir araya geldi ve kendi emirlerini yazmaya karar verdi.

Onlar tuhaf ve eksantrik insanlardı, mantıkta parlak sıçramalar yapan ve kitaba uymaktan çok onu pencereden dışarı fırlatan tuhaf kişilerdi. Hitler'in ayakkabı boyacısından Treblinka muhafızlarına kadar Üçüncü Reich'ın eski üyelerini avladılar. Brezilya ormanlarından, Buenos Aires genelevlerinden ve Pretoria'nın dışındaki villalardan geçerek bulabildikleri herkesi avladılar. Adaletle teslim edecekleri Nazi listesi tükendiğinde, diğerlerine yönelmişlerdi - diktatörler, silah tüccarları, uyuşturucu kaçakçıları ve seks tacirleri.

Doğal adaletten başka hukukun olmadığı Vahşi Batı'ydı ve sanırım o günler eski güzel günlerdi. Tam olarak değil elbette. Müze, tüm yüksek fikirli ilkelerine rağmen, sosyal adalet konusunda biraz yavaş kaldı. Saymak istemediğim kadar çok kez kırım tutuldu ve onlar için çalıştığım ilk on iki yılda tam olarak bir Siyah saha ajanı vardı. Ama en azından biz katıldığımızda havada bir uğultu, beklentinin elektriksiz fısıltısı vardı,

Değerli bir şey yaptığınızı ve bunu herkesten daha iyi yaptığınızı bilmek.

Beni böyle elde ettiler tabii ki. Beni üniversitede barış işaretleriyle işlenmiş kot pantolonumla buldular ve tarihi değiştirme yemini attılar. 1978'in sonlarında Mary Alice, Helen ve Natalie ile birlikte tamamı kadınlardan oluşan ilk ekip olan Project Sphinx'in bir parçası olarak işe alındım. Protesto işaretlerimi bıraktım ve yanan sütyenimi ve beni bir katil yapmalarına izin verdim.

Helen bu kelimededen hoşlanmıyor ama ben ona hep soruyorum: Neden başka bir şeyle uğraşasın ki? Basit ve doğru. Yaşamak için öldürüyoruz. *İyi* bir yaşam, eğer ilgileniyorsanız, sağlam bir temel maaş, ikramiyeler ve yan haklarla - tam dış ve emeklilik dahil. Ve bize söyleneni öldürürüz, sadece bize söyleneni. Bunu baştan açıklığa kavuşturalım. Biz sosyopat değiliz. Eğlenmek için ya da bedavaya öldürmeyiz. Para almak için öldürürüz. Şimdi, Mary Alice idealizmini seviyor ve hala toplumu iyileştirmek için öldürülmesi gereken insanları öldürdüğümüz fikrine tutunuyor. İşe alındığımızda resmi söylem buydu ve zaman değişmiş olsa da -daha fazla bilgisayar ve maliyet-fayda analizleri yapan kalemler- bu kısım tartışmaya açık değil. Biz sadece Müze tarafından imha edilmek üzere özel olarak hedeflenen insanları öldürürüz ve *asla* serbest çalışmayız. İzin günlerimizde cinayet işlemeyiz, tıpkı bir göğüs cerrahının zevk için göğüs kafesinizi kesip açması gibi. Standartlarımız var.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yılın bu zamanı. Sözleşme suikastları tatillerde şaşırtıcı derecede yoğun oluyor -Hedefler de en az bizler kadar alışkanlıklarına bağlı yaratıklardır ve genellikle tarlalardan ve ormandan geçip büyükannenin evine giderken onları vurabilirsiniz ama ben son ödevimi Cadılar Bayramı'ndan sonraki hafta bitirmiştım ve kiraladığım kasaba evinde Miss Havisham gibi düğün pastası yerine artık kahvaltı tacolarıyla dolanıyordum. Ufukta başka iş görünmüyordu, Astros bir ay önce playofflarda Red Sox'a yenilmişti ve üstüne üstlük Houston'a kar yağmıştı. Kısacası, macerayı ima eden her şeye hazırdım ve Noel'in ertesi günü yola çıkacak, tüm masrafları karşılanmış bir emeklilik gemisi hiç yoktan iyiydi.

Broşürlere göz gezdirdim ve fiyatların kasıtlı olarak belirtilmediğini fark ettim.

Bu çok fazlaydı. Çarşafkların iplik sayısını ("Nil deltasında yetişen pamuktan elde dokunmuş") okuduktan sonra vazgeçtim ve paketi çantama attım. Bir ay sonra, San Juan'da bir sınıf buluşması gibi hissettiren öğleden sonraki bir kalkış için gemiye bindiğimde, bir şişe güneş kremi, bir paket sigara ve bir torba meyan kökü kırbacının altına gömülmüş olarak hala oradaydı. Mary Alice ve ben doğuya giderken Dallas havaalanında buluşmuştuk; Helen bize Miami'de katıldı. Natalie'nin mümkün olan son dakikada gemiye atlayıp Porto Riko limanındaki iskeleye koşarken çantasından rujlar ve minyatür içki şişeleri dökmesine izin verin.

"Bunu yaparken kalçasını kıracak," dedi Mary Alice hafifçe. Küpeştede Helen'in yanında durmuş, Natalie'nin güvertede on santim yüksekliğinde ve sarı saten kurdelelerle bacağına yarısına kadar bağlanmış kama espadrillerin üzerinde salınışını izliyorduk.

"Ya da bir hamaldan düşerek," dedim, Natalie'nin kendisine neyin çarptığını bilmeyen zavallı yirmi yaşındaki birine öfkeyle kirpiklerini savurduğu yere başımı sallayarak.

Helen biraz fazla sert bir sesle, "Onu rahat bırakın," dedi. Mary Alice'e kaşlarımı kaldırdım ama ikimiz de cevap vermedik. Natalie eşyalarını hamalın bekleyen kollarına bıraktı ve el sallayarak onu uzaklaştırırken bize doğru atıldı. En küçüğümüzdü, ancak Helen'in omzuna kadar gelebilmişti ama bir şekilde bizi kucaklamayı başarmıştı.

"Çok uzun zaman oldu!" diye bağırdı, bizi daha iyi görebilmek için geri çekildi. "Size bakmama izin verin! Tanrım, hepiniz çok yaşlısınız!"

"Altı ay oldu," dedi Mary Alice ona, keten tuniğini Natalie'nin coşkusuyla ezdiği yerden düzeltirken.

Natalie elini çırpı. "Saçmalık. Bundan daha uzun zaman oldu."

Helen hesap yapıyordu. "Bu benim son doğum günümdü. Hepsiniz Washington'a geldiniz," dedi. Düşüncesini tamamlamadı. Onu evden çıkarmak için akşam yemeği rezervasyonları ve Kennedy Center'daki *Camelot* canlandırmasına biletlerle Washington'a gitmiştik.

Ona yakından baktım. O yolculukta beni endişelendirmişti. Kenneth'in ölümü onu çok etkilemişti ve bunu başarabileceğinden emin değildim. Biz geldiğimizde Kenneth gideli üç ay olmuştu. Perdeler çekilmişti ve ev karanlıktı; cin, yıkanmamış çarşaflar ve daha da fazla yıkanmamış Helen kokuyordu. Dört gün kaldık, onu spa gezileri, filmler ve bir beyzbol maçı için evden dışarı çıkardık. Kuaför randevularına ve gönüllü işlerine devam edeceğine dair söz verdirdik ve onu çömlekçilik kurslarına ve yemek dağıtım servisine kaydettirdik. Ve sonra eve döndük ve Helen yapılacaklar listesindeki bir angarya gibi, yapmak için yola çıktığımız şeyi başarmış olma duygusuyla kendi hayatlarımıza geri döndük. Üzerinde KONSOL DUL yazan kutuyu işaretleyip bir sonraki şeye geçtik.

Sadece Helen'in daha fazla ilerlemediğinden şüphelenmiştim. Şimdi mükemmel bir şekilde bakımlıydı, soluk gri-sarı saçları, kolunun kıvrımından sarkan devekuşu Birkin çantasıyla uyumlu platin çizgilerle parılıyordu. Ama daha fazla kilo vermişti. İyi bir kucaklamayla onu ikiye bölebilirim, diye düşündüm üzüntüyle.

Tam o sırada Natalie'nin genç hamalı elinde bir sepet ve bir çift maşayla çıkageldi. "Soğutulmuş havlular, hanımlar? Limon mine çiçeği kokulu mu?" Çocuğun söylediği her şey bir soruyla bitiyordu.

Natalie geniş bir gülümsemeyle, "Teşekkür , Hector," dedi.

Küçük havluları birer birer iskambil kâğıdı gibi dağıttı. Mary Alice kollarını maksatlı bir şekilde silerken Helen yanaklarını nazıkçe okşadı. Natalie kendininkini sütyeninin içine sokarken ben de rahatlamış bir iniltiyle benimkini boynumun arkasına doladım.

"Sıcak mı?" Mary Alice sempatik bir bakışla sordu.

"Sadece ara sıra," dedim ona.

"Hâlâ bitirmediğine inanamıyorum," dedi Natalie, havluyu yakasından çekip çıkarırken. "2005'ten beri regl olmadım."

"Natalie, lütfen," dedi Mary Alice, kimsenin dikkatini çekip çekmediğini anlamak için etrafına bakınarak.

Nat omuz silkti. "Birinin beni duyması neden umurumda olsun ki? Regl tamamen doğal bir olaydır."

Mary Alice dişlerini sıkarak, "Regl dönemlerinin nasıl geçtiğini biliyorum, Natalie," dedi. "Sadece diğer yolculardan bazılarının senin jinekolojik çabalarını bilmek istemeyebileceğini düşünüyorum."

Biz gençken Natalie böyle bir söze ateşle karşılık verirdi ama o sadece omuz silkti ve yanından geçen garsonun tepsisinden iki buzlu bardak roze aldı. Birini Mary Alice'e doğru itti. "Al, Mary Alice. Bunu iç, ben de sana bir el feneri bulmaya çalışayım."

Mary Alice kaşlarını çattı. "El feneri mi?"

"Kıçındaki sopayı bulmak için. Çıkarmak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi Natalie tatlı bir sesle.

İki bardak daha aldım ve birini Helen'a doğru iterek benimkini hızla kaldırdım. "Kadeh kaldıralım," dedim gözlerimi Mary Alice ve Natalie'ye dikerek. "Bize. Kırk yıl geçti ve hâlâ ayaktayız."

Helen bile kadeh tokuşturacak kadar enerjisi yokmuş gibi görünmesine rağmen bize katıldı. Denize açılıp ızgara kılıç balığı için yemek salonuna geçerken güneşin ufukta batışını izlediğimizde iki tur daha atmıştık. Müstehcen bir miktarı cilaladık

Hindistan cevizli tiramisu ve Heather Fanning, korktuğum kadar dişlek ve şımarık, geniş bir gülümsemeyle bize yaklaştığında yatağa sendelemeye hazırдық.

"Umarım harika bir varış yemeği yemişsinizdir!" diye heyecanlandı. "Sizin için özel bir ikramım var!"

Bize onu takip etmemizi işaret etti ve Mary Alice yanıma geldi. "On dolarına bahse girerim ki bu çocuk eskiden sopa çevirirdi."

"Alevli," diye kabul ettim.

Heather bizi köprüye götürdü ve burada Idris Elba'ya o kadar benzeyen bir adam olan kaptanla tanıştırdı ki Natalie bize gemiyi gezdirirken ona doğru bir çizgi çizdi. Bizi merdivenlerden yukarı, aşağı ve güvertelerin etrafına götürerek tüm lüks özellikleri ve güvenlik önlemlerini gösterdi. En çok da makine dairesiyle gurur duyuyordu; NGL tanklarının (biri sorarsa diye söylüyorum, doğal gaz sıvıları) inceliklerini anlatırken bizi yarım saat ayakta tuttu. Baldırlarıma kramp girene ve tek yapmak istediğim en yakın motorun arkasına kıvrılıp kestirmek olana kadar konuştu. Ama hepimiz gülümseyip ona teşekkür ettik ve güvertedeki dinlenme alanına döndüğümüzde bir şişe şampanya onun iltifatlarıyla birlikte bizi bekliyordu. Üzerinde bir etiket vardı - MUTLU EMEKLİLİKLER - ve dört flüt. Kadeh kaldırdık ve ortam hemen nostaljik bir havaya büründü.

"Emekli olmaya hazır olduğumu bile sanmıyorum," dedi Nat kederle. "İşimi seviyorum."

"Ben de," dedim.

"Rahatladım," diye yorumladı Mary Alice. "Yeni bir sayfa açmanın zamanı geldi."

"Eskisini bitirmek isterdim," dedi Helen, parmaklarını flütünün etrafında düğümleyerek. "Düzgün bir şekilde yani. Katar'daki işin son işim olduğunu bilseydim daha dikkatli olurum."

"Hepsine daha fazla dikkat ederdim," dedim. "Çok hızlı geçti."

"Adrenalinini özleyeceğim," dedi Nat, yüzünde hüznü bir ifade vardı. "Yani, beni bu kadar *canlı* hissettirecek başka bir şeyi nasıl bulabilirim ki?"

Mary Alice, "Eğlence amaçlı uyuşturucu kullanabilirsin," diye önerdi.

Natalie dilini dışarı çıkardı, sonra bana döndü. "Anladığını biliyorum Billie," dedi.

"Evet. Bu, hayatınızın geri kalanında yüksek bahisli poker oynamaktan beş sentlik slot oyunlarına geçmek gibi bir şey."

Natalie dramatik bir hareketle ellerini havaya kaldırdı. "*Teşekkür ederim*. Bu tekme, kendini sürekli olasılıklara karşı ölçmek ve bıçak sırtında dengede durarak zig zag yapmayı beklerken nasıl zig yapacağını bulmak."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Ne kadar iyi plan yaparsanız yapın, ne kadar kapsamlı hazırlanırsanız hazırlanın, bir şeyler her zaman beklenenden farklı giderdi. Ve her iş Darwin'in basit düsturunu kanıtlamak için bir şansı: uyum sağla ya da öl. Biz uyum sağladık; onlar öldü.

Mary Alice'e döndüm. "Bunu kaçırarak mısınız?"

Bir dakika boyunca düşündü. "Muhtemelen hayır. Akiko ve benim iyi bir hayatımız var, biliyor musun? Softbol ligimiz var ve Akiko gelecek yıl atıcı olacak. Sonunda amatör bir orkestraya katılabileceğim ve viyolamın tozunu atabileceğim. Bir iş çıkıp her şeyi rayından çıkaracak mı diye düşünmeden seyahat edebileceğiz. Son birkaç bahanem kaldı. Sanırım Akiko bir ilişkim olduğundan korkuyor."

Sesi hafifti ama böyle bir sırrı ortağınızdan saklamanın ne kadar zor olduğunu fark ettim. İş, hiç beklemediğiniz bir anda sizden taleplerde bulunabiliyor, görevler ansızın ortaya çıkabiliyordu. Tebligat geldiğinde, çantanızı kapar ve giderdiniz. Bazen birkaç günlüğüne, bazen de aylarca. Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Mary Alice devam etti. "Ya bir ilişkim var ya da bir casusum, böyle düşündüğünden eminim."

Natalie homurdandı. "Neden senin bir casus olduğunu düşünsün ki?"

"Çünkü aniden ortadan kaybolmam gerektiğinde nereye gittiğime dair bahaneler bulma konusunda berbatım. En son ona acil bir muhasebe işim olduğunu söyledim."

Müze bize yıllık ödeme yapıyordu, bize ihtiyaç duyduklarında her zaman hazır olabilmemiz için. Her işle birlikte ikramiyeler , bu da nakit sıkıntısı çekmediğimiz anlamına geliyordu ve her seferinde birkaç aylığına gitmek düzenli bir çalışmayı zorlaştırıyordu. Ama sıkılmak kolaydı ve

Bu yüzden çoğumuz serbest çalışıyorduk. Mary Alice'in birkaç muhasebe müşterisi vardı, Natalie ise dikkat çekmemeye özen göstermesine rağmen ara sıra sergilenen sanat eserleri yapıyordu. Helen, Kenneth'e ev hanımlığı yapmaktan mutluydu, ben ise genellikle akademik kitaplar olmak üzere çeviri işleri alıyordum. Eğer bunun sıkıcı bir iş olduğunu düşünüyorsanız, yanılmıyorsunuz. Ama dilimi keskin tutuyor ve bana zamanımı değerlendirecek bir şeyler veriyordu.

Mary Alice'e döndüm. "Muhasebe acil durumu da ne demek?"

"İnanın bana, aklıma iyi bir tane gelse onu kullanırdım. Genelde müşteri gizliliğiyle ilgili bir şeyler uydurur ve kapıdan kaçırım. Ya da sadece annemin kötü olduğunu söylerim."

"Hiç birlikte gitmek istemiyor mu?" Helen sordu.

Mary Alice hafifçe tereddüt etti. "İçten içe yalan söylediğimi biliyor ve sanırım öğrenebileceği şeyler yüzünden zorlamaktan korkuyor. Ayrıca, ailemi tanırırsun. Akiko'yu hoş karşılanmayacağına inandırmak zor olmadı."

Başımı salladım. "Yani evli olduğunuz beş yıl boyunca Akiko, ailenizin karınızı evlerine kabul edemeyecek kadar homofobik olduğuna mı inanıyordu? Ve sen de buna boyun mu eğecektin?"

Omuz silkti. "Onu güvende tutmanın en iyi yolu bu. Ne kadar az şey bilirse, o kadar az belaya bulaşabilir."

Helen dudaklarını büzdü. "Ama senin onun için ayağa kalkmayacağını, ailenin sana atmayı seçtiği her şeye katlanmaya hazır olduğunu düşünüyor olmalı."

"Oh, gerçek tabaklar da dahil olmak üzere çok şey fırlattılar. Bir keresinde Akiko'yu Noel için eve getirmeye çalıştığımda görmeliydin," dedi Mary Alice iç çekerek. "Ama belki bir gün ona gerçeği söyleyebilirim, artık her şey bittiğine göre."

"Başlangıçta neden ona söylemediğini anlamıyorum. Kenneth ne yaptığımı biliyordu," diye araya girdi Helen.

"Kenneth CIA'dendi. Kendi bagajı vardı," dedi Mary Alice. Yüzü kızardı. "Ona söylemeliydim. Söylemem gerektiğini biliyorum. Ama hiç doğru zamanı bulamadım. Yani, tam olarak ilk buluşma şeyleri değil. 'Şey, ben odaya giriyorum

müzik ve intarsia örgü ve geçen hafta çok uluslu bir suç örgütünün başını zehirledim' gibi ifadeler pek yeterli değil."

"İlk buluşmanızla düğün gününüz arasında hiç şansınız olmadı mı?" Hafifçe sordum.

Suçlu gibi görünerek tırnağını kemirdi. "Beni terk edebileceğini düşündüm. Korkuyordum, tamam mı? Ona yaptığım şeyleri anlatırsam, bununla yaşayamayacağına karar verebileceğinden endişelendim. Ve ben de onsuz yaşayamazdım."

"Ona söylemeliydin," dedi Helen kararlılıkla. "Ben kocalarımdan hiçbirine söylemedim," dedi Natalie.

"Senin kocalarımdan hiçbirini bunu söyleyecek kadar uzun süre kalmadı. Hepimizin iç çamaşırı değiştirdiği gibi sen de eş değiştiriyorsun," diye karşılık verdi Mary Alice.

Natalie omuz silkti. Tek eşliliği bir zorunluluktan ziyade bir öneri olarak görme eğilimindeydi - nihayet iki numaralı boşanmadan sonra müstakbel bir kocayla paylaşması gerektiğini fark etti. Üçüncüsünden ayrıldığında, evlilikten tamamen vazgeçmiş ve çocukların fuckbuddy dediği bir dizi arkadaş edinmeye karar vermişti.

Natalie bana döndü. "Peki ya sen? Özleyecek misin?"

"Antrenmanları kaçırmayacağım," dedim dürüstçe. "Hayatım buna bağlı olabileceği için kendimi formda tutmak biraz eskimeye başladı. Dizlerim yoruldu."

"Zamanını ne yaparak geçireceksin?" Helen sordu.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Belki iğne oyası ya da yorumlayıcı dansla ilgilenirim."

Natalie başını salladı. "Senin zaman tam olarak olduğun kişi olmadığını düşünemiyorum. Hepimiz katiliz ama sen Katil Kraliçe'sin," dedi ve kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı.

Diğerleri güldü ve ben de içmeyi başardım ama Natalie'nin sözleri beni istediğimden biraz daha derinden etkiledi. Çünkü zaten korkmaya başladığım şeyi söylemişti: İş olmadan ben bir hiçtim.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ARALIK 1978

Billie Webster'in numarasının aranmak üzere olduğundan haberi yoktur. O Austin, Teksas'ta bir nezarethanede oturuyor. Geceyi cüruf taşlı duvara yaslanmış, Cumartesi gecesi şehir hapishanesinin olağan seslerini dinleyerek geçirmiştir. Bir fahişe başını Billie'nin omzuna koyarak uyuyakalmıştır ve kadın vücut kokusu ve ot gibi kokmasına rağmen Billie onu kımıldatmaz.

Tek bir telefon görüşmesi yapmadı çünkü UT'de ikinci sınıfta okuyan ve genellikle ona kefil olan hukuk öğrencisinden yeni ayrılmıştı ve başka kimi arayacağını bilmiyordu.

Bu yüzden bekler ve görevli memur gelip bir isim söyleyene kadar fahişenin omzunda horlamasına izin verir. "Webster!"

Billie fahişeyi nazikçe kenara çeker ve ayağa kalkar. Nöbetçi memur başını sallayıp hücreyi açıyor ve kadını kelepçeleyp kolundan tutarak dar bir koridora götürüyor. Hâlâ protesto gösterisinde giydiği kot pantolonu giymiş ama kan içinde ve tırnaklarının altında kırmızı yarım aylar var. Nöbetçi memur onu üzerinde ÖZEL yazan bir kapıya gelene kadar bir dizi kapıdan geçiriyor. Kelepçelerin kilidini açıyor ve kapıyı açıyor, kelepçeleri kemerine yeniden takarken kadının içeri girmesini işaret ediyor.

İçeride yaralı bir masa ve bir çift sandalye var. Birinde bir adam oturmuş, piposunu tütürürken bir yandan da gazete okuyor. Sivil kıyafetler giymiş ama duruşundan üniformalı olduğu anlaşılıyor.

Memur Billie'nin içeri girmesi için başını sallıyor. "Hemen dışarıda olacağım, efendim," der adama, ama bunu söylerken Billie'ye bakar ve Billie bunun bir

Uyarı.

İçeri girer ve kapı arkasından kapanır. Adam başını kaldırır ve beklenmedik bir gülümsemeyle ona el sallar. Yaklaştığında gazetenin mizah bölümü olduğunu görür.

Adam gazeteyi katlarken biraz kıkırdar. "Marmaduke," diyor kendi kendine. Kadının oturuşunu izler, iyiliğine karşılık verirken ona dikkatle bakar. Kadın kirli, koyu sarı saçları birbirine karışmış ve umutsuzca yıkanmaya ihtiyacı var. Palmiye ağaçları ve gökkuşaklarıyla işlenmiş ince bir kazak ve İspanyol paça bir kot pantolon giyiyor ve bu kızın yurt odasında oturup her bir küçük dikişi ayarlaması fikrinde garip bir şekilde dokunaklı bir şey var. Kızın bu kadar hassas bir şey yaptığını düşünmek onu memnun ediyor. Bu kız hakkındaki içgüdülerinin doğru olduğu anlamına geliyor.

Tahminine göre altmış yaşlarında, kırbaç gibi kasları ve beyazla karışık düzenli, kumral saçları olan bir adam görüyor. Bıyığı ince ve şıktır ve Savile Row'dan alınmış bir takım elbise havası veren gündelik giysiler -haki pantolon ve oxford kumaşından bir gömlek- giymektedir. Billie henüz Savile Row'u duymamıştır. Aylar sonra özel giysiler hakkında bilgi edinecek ve bu adamın onun terzilikle tanışmasını sağladığını fark edecektir.

Yüz hatları sakın bir ilgi ifadesine bürünmüş ve kadının incelemesinden eğlenmiş gibi görünüyor. "Günaydın, Bayan Webster."

Kızın şişmiş, kanlı eklemlerine bakar ve elini sıkmaya kalkışmaz. Bu düşünceli bir davranış ve kız da onu bu yüzden seviyor.

"Bütün bunlar da demek oluyor?" diye soruyor.

Gülümsüyor, sabırlı, iyi huylu bir gülümseme. "Her şeyin zamanı var Bayan Webster. Umarım yaralarınızdan dolayı çok fazla rahatsız değilsinizdir? Dudağınızın üstündeki çürüğün gerçekten dikilmesi gerekiyor," diyor sitemkâr bir ifadeyle. Sözlerinde belli belirsiz bir İngiliz aksanı var ve kadın onu bu yüzden de seviyor.

"Ben iyiyim," diyor ona.

"Size bir şeyler ikram edebilir miyim? Hamur işi ya da bir fincan kahve? Korkarım polis kantininde fazla çeşit yok."

Billie başını sallar ve adam arkasına yaslanır, görünüşe göre zorunlu nezaketin yerine getirilmiş olmasından memnundur.

"Güzel, güzel. Tanışalım o zaman," diyor ellerini hızlıca birbirine sürterek. "Benim adım Richard Halliday. Binbaşı, Majestelerinin Ordusu. Emekli."

"Bunun Austin Polisi ile ne ilgisi var?"

Soruyu duymazdan gelir ve gazeteyi kenara koyar. Altında, adı yazılı bir dosya var. " 'Webster, Billie.' " Ona için duraklar. "Kabul ediyorum, bu beni şaşırttı. Bir şeyin kısaltması olabileceğini düşünmüştüm. Wilhelmina, belki." Kadın ona bakıyor ve adam notlarından parçalar okumaya devam ediyor. IQ-142; okul kayıtları - "disiplin sorunları" ile gölgelenmiş mükemmel standart test puanları ile sivilceli; ve bir bursla üniversiteye girdiği gerçeği ve lisedeyken ruhsatsız bir koruyucu ailede yaşadığı için bazı kurumsal acıma. Adam onun yalnızlık eğilimlerinden söz etmeye başladığında elini kaldırıyor.

"Binbaşı, bu benim çıkarım için mi? Çünkü aslında bunların hepsini biliyorum."

Dosyayı kapatır. Halliday yavaşça, "Ben bir örgütü temsil ediyorum," dedi. "Gizli bir örgüt, bu yüzden bu toplantıyı kendinize saklamanızın bir sakıncası yoksa çok memnun olurum." Duraksıyor ve kumlu kaşlarını kaldırarak ona başıyla onaylama şansı veriyor. "Çok iyi, teşekkür ederim. Söylediğim gibi, yeteneğe ihtiyaç duyan bir örgütü temsil ediyorum - özellikle de çok özel bir çaba için amaçlarımıza uygun olarak şekillendirilebilecek ve biçimlendirilebilecek genç, yeni yeteneklere."

"Porno mu bu? Porno, değil mi?"

Dar ağız neredeyse gülümsüyor. "Pornografi değil, hayır."

"O zaman ne amaçla?" Billie sorar. Adam biraz irkilir ve Billie doğrudan soruların hoş karşılanmayacağını anlar. Ona bir yengeç gibi yandan yaklaşırsa daha iyi olurdu.

"Bu birazdan anlaşılacak," diye onu temin ediyor. "Örgütün genel misyonunu açıklamamın en iyisi olacağını düşünüyorum. OSS'yi duydunuz mu? SOE'yi?"

Billie, "Stratejik Hizmetler Ofisi ve Özel Operasyonlar Yöneticisi," diyor. Adam tek kaşını kaldırıyor ve Billie omuz silkiyor. "Çok okurum."

"Gerçekten." Kaşları tekrar yerine oturdu. "O halde OSS'nin İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan silahlı kuvvetlerinin tüm kolları arasında casusluk faaliyetlerini koordine etmek için kurulduğunu biliyorsunuzdur."

"Casuslar," diyor açıkça.

"Casuslar," diye kabul ediyor. "Savaştan sonra OSS, Merkezi İstihbarat Teşkilatı'na dönüştü. Özel Operasyonlar İdaresi'nin hikayesi ise biraz daha farklıdır. Ekonomik Savaş Bakanı'nın yönetimi altında kuruldu ve büyük ölçüde Churchill'in kendisi tarafından yönlendirildi. Pek çok sivil Avrupa'nın dört bir yanında son derece tehlikeli direniş ve sabotaj çalışmalarında yer aldı."

"Centilmenlik Dışı Savaş Bakanlığı" diyor.

Bu sefer gülümsüyor, ama aslı yok, hayalet bir gülümseme, ağzının üzerinde uçuşuyor ve sonra tekrar kayboluyor. "Birçok lakaptan biri. Baker Sokağı Düzensizleri de bir diğerydi. Her halükarda, savaştan sonra SOE, OSS gibi bir devlet kurumuna dönüştürülmedi. Birkaç, çok az sayıda ajan İngiliz hükümetinin diğer istihbarat örgütlerine transfer edildi."

"Diğerlerine ne oldu?" diye soruyor.

"Dağıtıldı," diye kısa ve öz bir cevap verir. Bir kibrit çakıyor ve piponun içine doldurulmuş tütüne değdiriyor. Sertçe çekiyor ve havaya tatlı dumanlar gönderiyor. Odun ve kiraz gibi kokuyor, özel bir kulübün ya da görkemli bir evin havasında asılı kalması gereken türden bir koku. Para gibi kokuyor. Devam ediyor. "Eğitimden, cesur hizmetten, nefes kesen fedakârlıklardan sonra tüm teşkilat görevden alındı. Kara bir gündü" diye ekliyor.

"Sen de onlardan biriydin" diyor. Bu bir soru değil. Gözlerinin etrafındaki gerginlik tüm hikayeyi anlatıyor.

"Aynen öyle," diyor hızlıca. "Ve eve gidip yaralarımızı sarmak yerine, birkaçımız eski OSS'den bazı karşıtlarımızla bir araya geldik."

"İngilizler ve Amerikalılar kendi hükümetlerine 'canın cehenneme' ruhuyla bir araya geliyorlar" diyor sırtarak.

"Bir bakıma, her ne kadar dikkat çekmemeye çalışsak da. En iyi karanlıkta çalışırız." Nefes alıyor, pipo dumanı başının üzerinde dönüyor. "SOE'nin lağvedilmesi üzücüydü ama savaştan sonra çatlaklardan sıyrılıp iz bırakmadan ortadan kaybolan ve çoğu zaman Batı sanatının en büyük hazinelerini de yanlarında götüren Nazilerin sayısı da bir o kadar sakıncalıydı. Bu kişiler 30'lu ve 40'lı yılların büyük bir bölümünü müzeleri ve özel koleksiyonları yağmalayarak geçirdiler ve çaldıklarının çok az bir kısmı geri alınabildi."

Biraz hüzünlü görünüyor, muhtemelen Göring'in yapışkan parmakları sayesinde tarihe karışan tüm o Canalettos ve Caravaggio'ları düşünüyor, diye şüpheleniyor. Devam ediyor. "Bu canavarların adaletle yüzleşmeyeceği, çaldıkları her şeyin asla geri alınamayacağı fikrine tahammül edemezdik. Ve resmi bir devlet kurumunun damgası olmadan, bu konuda bir şeyler yapmakta özgürdük." Piposundan bir nefes almak için duraklıyor, ağzı sapı sıkıyor. "Grubumuz 1946'nın sonlarında ilk kurulduğunda, eleman toplamak için tamamen kulaktan kulağa yayılan bilgilere güveniyorduk. Mussolini ve Franco'ya karşı savaşmış eski Polonyalı ve Fransız Direniş üyeleri, İtalyanlar ve İspanyollar getirdik. Aramıza katılanlar Hollandalı ve Belçikalıydı. İlgi alanlarımızı paylaşabilecek herkesle çalışmaya açtık."

"Ruslar yok mu? Onlar savaş sırasında müttefikimizdi."

İfadesi üstü kapalı. "Savaş sona erdiğinde, Rusların savaş suçlularına adalet sağlamaktan son derece memnun olmakla birlikte, çalınan sanat eserlerini gerçek sahiplerine iade etmekle daha az ilgilendikleri açıkça ortaya çıktı."

"Yani buldukları sanatı saklamak istediler."

"Sovyetlerin yağmalama konusunda Göring'inkine rakip olacak bir yeteneği var," diyor kuru bir ifadeyle. "Ele geçirdikleri sanat eserlerini ellerinde tutmaya ve buna tazminat demeye karar verdiler. Dolayısıyla, kuruluşumuzu oluşturduğumuzda, görevimizi eski müttefikimizin işbirliği olmadan sürdürmek zorunda kalacağımız açıktı."

"Nazileri avlamak."

"Nazileri avlamak. Son otuz yılda epey bir sayı biriktirdik," diyor, gülümsemesi piposunun sapının etrafını sararken. "Ancak orijinal ajan grubumuz yaşlandı ve yoruldu, bazıları sahada öldü. Yavaş yavaş onların yerine yeni yetenekleri işe alıyoruz."

"Bekle, *hala* Nazileri mi avlıyorsun?" Göz kırıyor. "Hepsi ölmedi mi daha?"

"Ne yazık ki hayır. Bazıları hâlâ serbest. Ancak misyonumuz başlangıçtaki hedeflerimizin ötesine geçti. İspanya ve İtalya'dan anti-faşistlerin de katılmasıyla operasyon alanımız genişledi. Dünyanın dört bir yanındaki diktatörleri ve diğer istenmeyen kişileri etkisiz hale getirdik."

Son cümleyi piposunun dumanıyla birlikte havada asılı bırakmak için durur. Kadın yüzünü dikkatle boş tutuyor. İtiraz ederse ya da şok olmuş gibi görünürse ne yapacaktır? Onu kibarca kovacak mı? Hüccesine geri mi gönderecek? Yoksa gitmesine izin veremeyecek kadar çok şey mi anlatmıştır?

Kadın onu inceliyor, o da sakince bakıyor, piposunu çekip bekliyor, dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor, sanki kadının incelemesinden hafifçe eğlenmiş ve acele etmesine izin vermekten memnunmuş gibi.

"'Etkisiz hale getirmek' öldürmek için oldukça yavan bir kelime," diyor sonunda.

Piposunu çıkarıp dikkatlice kül tablasına yerleştirdikten sonra biraz öne eğilip parmaklarını birleştiriyor ve kadının gözlerinin içine bakıyor. "Söyleyin bana Bayan Webster, dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için bazı insanların öldürülmesi gerektiğini hiç düşünmediniz mi?"

"Tanrım, evet," diye nefes alıyor.

Gülümsemesi beklenmedik derecede çekicidir. Onu bir anda savaş sırasındaki haliyle, otuz yaşlarında, şık bir takım elbise, hatta belki bir smokin giymiş olarak görür. Bir kumarhanede büyük bahisler oynuyor, sek bir martiniden bir yudum alıyor ve o gece karanlık bir süite girip bir Alman generalini boğma ya da paha biçilmez bir mücevher çalma planları yapıyor olabilir.

"Bayan Webster?" diye nazikçe sorar. "ne geçiyor?"

"Düşünüyorum da, eğer otuz yaş daha genç olsaydın, sana yarı yarıya aşık olurum."

Piposunu geri alır ve dişlerinin arasına rahatça yerleştirir. "Hakkınızdaki raporlara bakılırsa, Bayan Webster, ben biraz

Her zamanki seçimlerinizi geliştirin," diyor düz bir suratla ve gözlerinde bir eğlence pırıltısıyla. "Şimdi," diyor ellerini birbirine sürterek, "Sfenks Projesi adı verilen bir girişim için doğru insanları bulmakla görevlendirildim."

"Peki Sfenks Projesi nedir?"

"Acemilerimiz, onları daha iyi değerlendirmek ve yeteneklerini geliştirmek için küçük eğitim sınıflarında gruplandırılır. Sfenks Projesi örgütümüzün tarihinde türünün ilk örneğidir. Sadece kadınlardan oluşacak, Bayan Webster. Tamamen kadınlardan oluşan ilk suikastçı timi. Kız kardeşim Constance tarafından eğitilecekler, Constance, SOE'deki en yüksek madalyalı kadın ve bir efsane. Açıkçası ondan çok korkuyorum. Kendisi 1945 yılında Alman hatlarının gerisine paraşütle inen tamamı kadınlardan oluşan bir taktik ekibinin amiriydi. Onlara Öfkeli deniyordu."

"Kulağa hoş geliyorlar."

"Aşağı inerken Alman topçusu tarafından vuruldular," diyor sakın bir şekilde. "Çoban kız kod adlı Constance hayatta kalan tek kişiydi."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor.

Kızın burnundaki çillere bakıyor ve gençliğine acıyor. "Yok edilmeden önce işgal altındaki topraklarda on yedi başarılı görev yürüttüler. Constance o zamandan beri tamamı kadınlardan oluşan bir ekibi eğitmeye hiç yanaşmadı ama artık doğru zamanın geldiğine karar verdi."

Beklenti dolu bir havayla arkasına yaslanır. Billie'nin kafası karışmıştır. "Bütün bunların benimle ne ilgisi var?"

Gülümsemesi esrarengiz. "Belki hiçbir şey. Belki de her şey. Bir arkadaşım var, burada bir bağlantım var, dün gece getirildiğinde seni fark etmiş. Telefon etti ve ben de bu sabah ilk iş buraya geldim."

"Buraya mı uçtun? ?"

"Washington. DC."

Gözlerini dikmiş bakıyor. "Neden benim için buraya uçtun?"

"Bunun yüzünden," diyor ve dosyanın altından bir zarf çıkarıyor. İçinde eşyaları vardı ve adam onları teker teker çıkardı. "İçinde otobüs kartı olan bir cüzdan, Teksas eyaleti tarafından verilmiş bir ehliyet, yedi dolar kırk üç sent, bir Meksika pesosu ve güzel bir

genç bir kız ve bir bebek. Üzerinde yazı yok ama kıyafetine bakılırsa 1958'de çekildiğini tahmin ediyorum."

"Aslında 1959 yılıydı," diye düzeltiyor Billie.

İnce ince gülümsüyor. "Sanırım annen?"

"Annem."

Zarftan nesneler çıkararak devam ediyor. "Yarı içilmiş bir marihuana sigarası, Bonne Bell Lip Smacker denen bir şey-" Kapağı çıkarmak ve deneysel bir koklama yapmak için duraklıyor.

"Bu bir dudak kremi," diyor ona yardımsever bir şekilde. "Kök birası."

"Ah. Sarsaparilla," diyor komplocu bir gülümsemeyle. "Çocukken bu şeyi çok severdim." Devam ediyor. "Ve bu," diye ekliyor, zarfın içinden ciltsiz bir kitap çıkararak. Ucuz bir baskı ve oldukça yıpranmış, omurgası bir düzine yerden kırılmış Metin yeşil tükenmez kalemle işaretlenmiş ve birkaç satır metnin altının yoğun bir şekilde çizildiği köpek kulaklı bir sayfaya dönüyor.

"*Ölümün Tadı*. Yazan Peter O'Donnell. Bir Modesty Blaise hayranı mısınız?" diye soruyor hafifçe.

"O benim favori karakterim."

"Neden?" Soru da cevap da hızlıdır.

"Çünkü o hiçbir şey için özür dilemez. Hayata kötü bir başlangıç yaptı ama elinden gelenin en iyisini yaptı. Kendi şartlarına göre yaşıyor. Kim olduğunu ve ne istediğini biliyor ve iyi olduğu işi yapıyor. Ve bunu yaparken de iyi vakit geçiriyor."

"Ama kocası olmadan," diyor onu dikkatle izleyerek. "Çocuksuz."

"Ben de bunları istemiyorum," diyor ve bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylemesine rağmen, her zaman doğru olduklarını fark ediyor. "Onları istemiyorum," diye tekrarlıyor. "Ben çalışmak istiyorum. Kendi hayatımı kurmak istiyorum."

"Ne tür bir iş?"

"Steno öğrenmeyi gerektirmeyen herhangi bir şey," diye karşılık veriyor ama adam ona uzun, düz bir bakış atıyor ve o da ona gerçeği söylüyor. "Bilmiyorum. I

Henüz hangi konuda iyi olduğumu bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum. Ve seyahat etmek istiyorum. Dışarıda neler olduğunu gerçekten görmek istiyorum."

Dudaklarını büzüyor. "Kitaba birkaç not düşmüşsünüz ama en çok bu ilgimi çekti." Boğazını temizler ve otoriteyle okur. " 'Ben adaletle ilgileniyorum, kanunla değil. Arada talihsiz bir fark var. " Parlak gözlerle kitabın üstünden bakıyor. "Söyleyin bana Bayan Webster, neden özellikle bu pasajın altını çizdiniz?"

Küstahça bir şey söylemek için ağzını açıyor ama birden söyleyemiyor. Bu yüzden ona gerçeği söyler. "Çünkü bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Adalet ve kanun aynı şey değildir. Nazileri takip ettiniz, değil mi? Yaptıkları şey teknik olarak yasaldı. Ama *adil* değildi."

İfadesi aniden soğuklaştı. "Dün gece yaptıklarını bu şekilde mi haklı çıkarıyorsun? Bunun barışçıl bir protesto olduğunu anlıyorum ama bir polis memuruna saldırdınız."

"Ben ona saldırmadım. Bizi kışkırtmaya çalışıyor, bize isimler takıyor ve bizimle alay ediyordu."

Dilini onaylamaz bir şekilde şaklatıyor. "Şimdi, şimdi. Sopalar ve taşlar, Bayan Webster. Bu gerçekten bir polis memuruna saldırmak için iyi bir sebep miydi?"

"Pisliğin tekiydi." Billie omuz silkiyor. "Konumunu kasıtlı olarak orada bulunmaya hakkı olan insanları hedef almak için kullandı. Bir kıza tabancayla vurdu ve ben de
-."

Halliday sözlerini şöyle bitirdi: "Copunu aldı ve sizi etkisiz hale getirip hafif yaralarla gözaltına alıncaya kadar copla ona vurdu, Bayan Webster, bu sonucun yetenekten çok şansla ilgili olduğundan şüpheleniyorum." Ama Billie onun dudaklarındaki hafif kıvrımı görebiliyor ve gülümsediğini fark ediyor.

"Bunun komik olduğunu düşünüyorsun," diye suçluyor.

"Sanırım tanıdık geliyor," diye düzeltiyor. "Bu tam da kız kardeşimin gençliğinde yapacağı türden bir şey. Adalet kanundan üstündür," diyor.

Bir beklenti havasıyla arkasına yaslandı. "Şimdi, bizimle çalışmak için bir sonraki adımı atmakla ilgileneceğinizi düşünüyor musunuz?"

Uzun bir dakika boyunca sessiz

kaldı. "Bayan Webster?"

"Size kim para ödüyor? Vergi mükelleflerinden para almıyorsunuz çünkü herhangi bir hükümet için çalışmıyorsunuz."

"Fark eder mi?" Sesi hoş, ama onunla dalga geçtiği de su götürmez bir gerçek.

"Bu önemli," diyor sabırla, "çünkü çekleri kim keserse kararları o verir. Sizin kararlarınızı kim veriyor?"

"KIT lağvedildiğinde ayrılan ajanlar arasında finans alanında özel yetenekleri olan birkaç kişi vardı. Şehirde işe girdiler."

"Şehir mi?" diye sordu. "Hangi şehir?"

"The City, Londra'daki finans bölgesine verdiğimiz isim, sizin Wall Street'iniz gibi. Aslında bizim de Wall Street'ten arkadaşlarımız var. Sempatik hayırseverlerden gelen birkaç önemli bağışın yardımıyla, etkileyici boyutlara ulaşan bir fon oluşturmayı başardılar."

"Bu organizasyonu kim yönetiyor? Buna ne diyorsunuz?"

"Resmi adını açıklayamam ama kendi aramızda buna Müze diyoruz. Saha ajanlarımız, bir araştırma departmanımız ve Müze'nin dünya çapındaki faaliyetlerini denetleyen bir Yönetim Kurulumuz var; bu saha ajanlarını demokrasiyi korumak, mutlakiyetçiliği engellemek ve adaleti sağlamak için görevlendiriyoruz."

"Kimin adaleti?" diye soruyor.

"Müzenin kurucuları -her ne kadar söylediğim gibi sayıları son yıllarda azalmaya başlamış olsa da, ilk SOE ve OSS askerleri arasında yer alan erkekler ve kadınlar- tarafından kabul edilen demokratik ilkelerin gerektirdiği adalet."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, onu değerlendiriyor, bir şeyleri tartıyor. Sessizliği bozmak istiyor ama sessizliğin aralarındaki boşluğu doldurmasına izin veriyor ve sonunda başını sallıyor. Dirseğinin dibindeki evrak çantasına uzanıyor ve bir dosya açıyor. Koyu mavidir ve üzerinde altın bir sloganla çevrili, kayan yıldızlardan oluşan küçük bir logo vardır: Fiat justitia ruat caelum.

Billie sloganı tercüme edecek kadar Latince biliyor ve kendi kendine gülümsüyor. *Gökler yıkılsa da adalet yerini bulsun.* Bir kâğıt çıkarır

kâğıdı masanın üzerinden ona doğru itiyor. "Bizimle çalışmaya karar verirseniz, şu anda aleyhinizde devam eden suçlamalar düşecek. Tutuklama kayıtlarınız silinecek ve akademik kayıtlarınız yok edilecek. Ne üniversite ne de kolluk kuvvetleri bu üniversiteye gittiğinize dair herhangi bir kanıta sahip olmayacak. Burada konuştuklarımızdan bahsetmeyeceğinize dair bu sözleşmeyi imzalarsanız, Müze'ye Sergi departmanımızın bir üyesi olarak atanmak için resmi bir başvuru olarak kabul edilecektir." Bir dolmakalem çıkarır ve kapağını açarak düzgünce kâğıdın yanına yerleştirir.

"Sergi mi? Porno olmadığına emin misin?"

"Sergiler, saha çalışmalarını yürüten departmanın adıdır. Tüm operasyonel terimlerimiz müze dilinden alınmıştır. Bu, kendimizi militarist ve bürokratik köklerimizden uzaklaştırmak için bilinçli bir seçimdi."

Billie formu inceliyor. İşletme Yönetimi 101 kursunda anlatılan türden, standart, basmakalıp şeylere benziyor; eğitimi tamamlarken kendisine mütevazı bir maaş ödenecek. Bu eğitim belirtilmemiş bir yerde yapılacak ve eğer tatmin edici olduğunu kanıtlarsa kendisine resmi bir iş teklif edilecek.

"İnsanları öldürmek için eğitim," diyor yavaşça. Arkasına yaslanıp sayfadaki soluk mor yazıya bakıyor. İkinci sınıf fonetik dersi çalışma gibi teksir edilmiş ve çorba gibi kokuyor.

"Savaştaki her Müttefik askerinin uğruna canını verdiği aynı değerleri korumak için eğitim" diyor sessizce.

"Ben bir asker değilim," diye hatırlatıyor ona.

Kitaba dokunuyor. "Mütevazı Blaise de değil. Kız kardeşim de değil. Ve hala kavga ediyorlar."

Bu kez Billie uzun bir süre sessiz kalır ve Halliday de sessiz kalacak kadar akıllıdır. Yırtılmış parmak eklemlerine bakar. "Kendime zarar vermeden diğer adama nasıl zarar verebileceğimi bana öğretebilir misin?"

"Bu," diyor gülümseyerek, "bizim uzmanlık alanımız." *Uzmanlık*. Hayatında başka ne zaman "uzmanlık alanı" diyen bir adamla tanışacaktı ki?

Kalemi eline alıyor. "Pekâlâ, Binbaşı Halliday," diyor ve dolmakalemin ucunu sayfanın üzerinde gezdirerek karalayıcı bir imza atıyor. "Benden bir katil yarat."

Forma uzanıyor, kalemini almadan önce düzgünce düzeltiyor. Kapağını yavaşça kapatır ve ona bilmiş bir gülümseme verir. "Sevgili Bayan Webster, asıl mesele de bu zaten. Biz katil yaratmayız. Biz sadece onları bulur ve doğru yöne yönlendiririz. Sizin ne olduğunuzu biliyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM FIVE

bizimkinin yanındaki kamara. İkisi de özenle hazırlanmış balkonlu kamaralardı ve güvertemiz

("maksimum mahremiyet ve dinginlik için tasarlanmış zarif Nereid güvertesi") sadece on kabine hizmet veren küçük bir havuz ve bara sahipti. İlk kıyı gezimize çıkmadan önce ertesi sabah kahvaltı için orada buluşmak üzere bir plan yaptık. St. Kitts'i keşfetmenin Helen'in ilgisini uyandıracığını umuyordum. Eşinin yasını tutmak başka bir şeydi ama Helen sanki Kenneth'le birlikte ruhu da ölmüş gibi kırılmış görünüyordu.

Ertesi sabah Basseterre'de karaya çıktığımızda Mary Alice'e de aynı şeyi söyledim ama yüzüne güneş kremi sürerken bana elini salladı.

"Eminim iyidir," dedi burnundan aşağı büyük beyaz bir şerit bırakarak. Helen'in Natalie'yle birlikte yürüdüğü yeri işaret ettim. "Mary Alice, O iyi değil. Saçları bile üzgün görünüyor. Akiko olsaydı nasıl hissederdin?"

"Bu bir sorun olmayacak. Akiko ve benim bir anlaşmamız var. Hangisi önce giderse, geride kalanın canına okuyacak. Ve yeniden evlenmek bir seçenek değil. Eğer yeni bir eş bulursa, ona çoktan poltergeist olacağımı söyledim."

Bana güneş kremi tüpünü uzattı. "Al bakalım. Burnun şimdiden pembeleşmeye başladı. Helen için endişelenmeyi de bırak. Zamanında gelecektir."

Mary Alice beni iskeleden aşağı itti ve günü alışveriş ve keşif yaparak, ızgara ıstakoz yiyerek ve gece geç saatlere kadar savaş hikayeleri paylaşarak geçirdik. Helen biraz canlandı, bu da ikinci mai tai'sinin etkisi olabilirdi. Deniz havası ve beyaz şarap arasında ölü gibi uyudum, sesine nazik ziline uyandım ki

anonslar çok yakındı. Kaptan yolcuları selamlamak ve enlem ve boylamları da belirterek hava ve su durumu hakkında bilgi vermek üzere sahneye çıktı. Her odada ayrıntılı bir harita vardı ve Basseterre'den yola çıkıp St Kitts'in dibini dolaşarak bu ada ile Nevis arasındaki The Narrows adı verilen su kütlesini vurduğumuzu görebiliyordum. Christophe Limanı'nda yer alan gösterişli yeni Park Hyatt tatil köyünü geçmiştik ve şimdi güneydoğuya Montserrat'a doğru yol alıyorduk, dedi kaptan, önümüzde denizde rahat bir gün vardı.

Her şeyi içeride tutmayı ve her şeyi düzeltmeyi vaat eden yeni siyah bir mayo giydim. Üzerine pamuklu bir pareo bağladım ve havuza yöneldim. Mary Alice zaten , aşırı doldurulmuş bir kanepeye uzanmıştı. Karmaşık bir şey örüyordu, ilmekleri sayarken yüzünde niyetli bir ifade vardı. Desen onun yanındaydı, bir yığın dergi ve kapağında Regency kıyafetleri içinde iki sevimli adamın coşkuyla öpüştüğü bir roman vardı.

"Bay Darcy'nin eşcinsel olduğunu bilmiyordum," dedim, pareomu ve çantamı yanına bırakarak.

"Herkes eşcinsel olabilir," diye öğüt verdi bir sırayı çevirirken. "Buna retconning deniyor."

Gülümsedim ve havuza girdim. Isıtılmış tuzlu suydı ve parmaklarım ve Mary Alice beni dışarı çağırana kadar tembelce tur atarken cennet gibi hissettirdi.

"Yemekler burada," diye seslendi. Minyatür hamur işleri sepetleri, Yunan yoğurdu kaseleri, minik bal ve reçel kapları ve karmaşık bir şekilde oyulmuş meyve tabakları ile yayılmış kanepenin önündeki alçak masayı işaret etti. Mimoza ve Bloody Mary sürahileri iki ucunda duruyordu ve doldurmasını işaret ettim.

Nat ve Helen tam o sırada bize katıldılar ve kendimizi yemeğe vererek sabahın şerefine kadeh kaldırdık. Helen yemek için bekledi, onun yerine portakal suyu ve yüzünü buruşturarak yuttuğu bir osteoporoz hapına uzandı. Nat'ın favori hamalı Hector garsonluk yaptı ve mısır keklerinin üzerine baharatlı bir çeşni eklenmiş haşlanmış yumurta tabakları getirdi.

Onları yere bırakırken Nat'e göz kırptı ve Nat güneş gözlüklerinin üzerinden bakarak, o uzaklaşırken kıcını izledi.

"Sence orada şansım nedir?" diye sordu.

"Belki de geriatrik bir sapkınlığı vardır," dedim peçetemi sallayarak. "Her iki kulağının arkasına biraz Metamucil sür ve git onu yakala, puma."

"Hayır, hayır," diye düzeltti Mary Alice. "O bir puma olmak için çok yaşlı. O bir kılıç dişli kaplan."

Ben meyve salatasına başlarken Natalie Mary Alice'i tersledi. Kahvaltımızı yavaş bir tempoda yaptık. Baharatlı yumurtadan üç ısırık aldım ve küfrederek arkama yaslandım.

"Sıcak basması," diye mırıldandım.

Mary Alice, "Suya geri dön," diye tavsiyede bulundu.

Kendimi yelpazelemek için peçetemi elime alarak "Isındı," dedim.

"Her güvertedeki barın arkasında içecekler ve atıştırmalıklar için gömme bir buzdolabı var. Gidip içinde durmalısın. Bu seni serinletir," diye önerdi Nat.

Mary Alice yarım gözlüklerinin üzerinden bakarken, "Bunun kırk farklı sağlık kuralı ihlali olacağından eminim," dedi.

Nat omuz silkti. "Uluslararası sulardayız. Burada bir sağlık yasası bile olmayabilir."

"Herkesin sağlık kuralları vardır," diye karşılık verdi Mary Alice.

Sıcak basması hafif başlamıştı, iyi bir viski vuruşunun yapacağı gibi yayılan bir sıcaklık. Genelde bu noktaya ulaşır ve sonra doruğa ulaşır sönerlerdi. Ama bu seferki, kan kulaklarıma hücum edene ve kendi derimi soymak isteyene kadar devam etti. Güneş ışığı, alkol ve baharatlı yiyecekler sefalet için bir reçeteydi ve Nat'in tavsiyesine uyacak kadar çaresizdim.

Her zaman etrafı tanımak gibi bir yeteneği vardı. Bir yere girdikten birkaç dakika sonra size en yakın çıkışı, tuvaletlerin nerede olduğunu ve bir içki bulmak için en iyi yeri söyleyebilirdi.

Natalie mimoza bardağıyla eliyle işaret etti. "Şu taraftan. Barın hemen arkasından sola dönün. İlk kapı. Hector aldırılmaz. Başka biri seni yakalarsa, onlara kaybolduğunu söyle. Sen yaşlısın, buna inanırlar," diye gülerek sözlerini tamamladı.

Hector'un bardakları parlattığı ve denize baktığı barın önünden geçerek yola koyuldum. El sallayacaktım ama beni fark etmedi bile. Altmış yaşında bir kadın olmak böyle bir şey işte; siz istemediğiniz sürece kimse sizi fark etmiyor. Bu gerçek egonuza pek iyi gelmez ama böyle durumlarda çok işe yarar.

Barın hemen solunda üzerinde SERVİS yazan bir kapı vardı ve onu iterek açtığımda devasa bir espresso makinesi ve ilk arabam kadar büyük bir sandviç presi buldum. Onu geçince kalın bir çinko kapı vardı ve çekerek açtım. Dışarı hava fışkırdı -soğuk, tatlı hava- soğutucu akışkanın metalik tınısıyla ağırlaşmıştı. Kapıyı arkamdan neredeyse kapanacak şekilde çekerek içeride durdum. Kapıyı açar açmaz bir ışık yandı ve sıcak flaşım soğurken sonraki birkaç dakikayı etrafa bakarak geçirdim. İçerisi beyaz şarap ve smoothie tepsileri ile dikkatlice istiflenmiş raflarla donatılmıştı. Bir rafta kesilmiş meyvelerden oluşan ikram küvetleri, diğerinde ise taze ürün kasaları duruyordu. Bir rafta çeşit çeşit peynirler, onun altındaki rafta ise guacamole, humus, baba ghanoush gibi geniş sos kapları vardı. Sarımsak kokusunu kapı aralığından alabiliyordum. Çikolataya batırılmış meyve tepsisinin cazibesine kapılarak biraz daha içeri girdim. Her zamanki çilekler yerine, birisi ahududuları minyatür kebablar gibi küçük kristal şişlere özenle yapıştırmış ve ardından Jackson Pollock'u oynayarak beyaz ve bitter çikolataya bulamıştı.

Hepsi benim için fazla telaşlıydı ve sıcak basması hafifledikçe, bütün bir meyve parçasından başka bir şey istemiyordum, oyulmuş, buzlanmış ya da kaplanmış hiçbir şey. Son rafın altına sıkıştırılmış birkaç narenciye kutusu gördüm ve uzanıp bir tanesini çekiştirdim. Taze mandalinalarla doluydu, her birinin minik bir sapı ve yaprakları vardı. İki tane aldım ve kutuyu yerine ittim.

Soğutucunun kapısını henüz kapatmıştım ki koridordan birinin geldiğini duydum. Lanet olsun. Gemi seyahati her şey dâhildi. Yemeklerin parası ödenmişti ve istediğimiz kadar yiyebilirdik. Herhangi bir mürettebat üyesinin bana memnuniyetle vermeyeceği hiçbir şey almamıştım, diye düşündüm. Ama eli kurabiye kavanozunda olan bir çocuk gibi yakalanmak da istemiyordum. İçki satın alacak yaşta olmayan biri tarafından azarlanmak için çok yaşlıyım.

Espresso makinesinin arkasına geçtim ve beklerken mandalinalardan birini soydum. Bir parçasını ağızıma attım ve

Güneş ışığı yemek gibi, keskin, sulu ve ilk öpücükten daha tatlı. Dış kapı açıldı ve eğilip makinenin kenarından baktım. Beklediğinizden daha dar olan beyaz kargo şortu ve lekesiz ve gıcır gıcır beyaz polo pantolondan oluşan astar üniformasını giymiş genç bir erkek gördüm. Düzenli görünüyordu ama tanıştığımız mürettebatın çoğuna göre omuzları biraz daha kalındı.

Bu ağır kış da mandalina kasalarını taşımaktan yapılmamıştı, fark ettim. Hoşuma gitmeyen yerleri şişmişti. Kırk yıl önce, benim iş kolumdaki erkeklerin uyum sağlaması gerekirdi, kaslar ince ve pratikti, üst kattaki bir pencereden içeri girmeye veya dar alanlardan kaymaya uygundu. Yeni askerler, kovalamaca sırasında onları yavaşlatmaktan başka bir işe yaramayan spor salonu kaslarıyla yüklüydü. Silahlara ve el bombalarına güveniyorlar, işlerini biraz incelikle halletmek yerine bir şeyleri havaya uçurmayı ve ortalığı karıştırmayı tercih ediyorlardı. Neye baktığımı tam olarak biliyordum ve dönüp profilini gördüğümde, kışının yanına koyacak bir isim bulmuştum.

Brad Fogerty, Müze'den kıdemsiz bir saha ajanı. Merhaba demek için ağzımı açtım ama kendimi saklandığım yerden çıkaramadan donup kaldım. Brad burada gizli görevdeydi ve ekibin bir üyesi gibi davranıyordu. Bu da çalıştığı anlamına geliyordu. Ve eğer çalışıyorsa, gemide olduğumuzu biliyordu -bunu biliyordu ve temas kurmamıştı. Başka bir saha ajanının bizimle temas kurmaması için yüzlerce neden vardı ve bunların hiçbirisi iyi değildi.

Yakınımdan geçti, polosuna iliştilmiş isim etiketini okuyabileceğim kadar yakınımdan. KEVIN C.

O soğutucuya girene kadar nefesimi tuttum. Dışarı fırladım ve doğruca havuza geri döndüm. Mary Alice kruvasan yiyordu, iri pullar tereyağlı konfeti gibi gömleğinin üzerine saçılmıştı. Helen bir İngiliz çöregini kemiriyordu.

Natalie tişörtünü çıkarmıştı ve dehşet içinde sarkan bikini üstünü seyrediyordu. "Sana söylüyorum, memelerim birinin güneşte bıraktığı iki top dondurma gibi, göğsümün yarısına kadar erimiş ve kirazları güneyi gösteriyor." Elini bir tanesinin altına koyarak deneysel bir şekilde kaldırdı. Elini indirdi ve tekrar yerine düştü.

Mary Alice o sırada beni fark etti ve başını kaldırıp baktı. "Natalie bize göğüslerinin durumunu açıklıyordu," dedi yardımsever bir şekilde. "Seninkiler nasıl canım?"

Natalie homurdandı. "Ya Billie ameliyat oldu ya da o mayo Tanrı'nın işini yapıyor. Tıpkı on sekiz yaşındayken olduğu gibi köprçük kemiklerine kadar çıkmışlar."

Helen'in kederi üzerine bir sis gibi çökmüştü ama o her zaman sezgileriyle hareket ederdi. Yüksek sesle konuştu. "Bir sorun var. Ne oldu, Billie?"

"Bir sorunumuz var."

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

birkaç cümleyle onları bilgilendirdi.

"Brad ve ben Nairobi'de birlikte çalıştık," diye bitirdim. "Eğer burada, ekibin bir üyesi gibi giyinmişse, bir iş üzerinde demektir."

Helen başını salladı. "Nairobi'den sonra mühimmat işine girdi. Orada iyi iş çıkardı. O ve ben Bükreş'te bir iş yaptık ve yaptığı iş etkileyiciydi. Elçiliğin bütün bir kanadını, binanın geri kalanına en az ikincil hasar vererek yıkmayı başardı."

Onu hatırlamasına şaşırmadım. Helen, Tiffany adres defterine titiz el yazısıyla notlar alırdı; tanıştığı her insan için baş harfleri kazınmış bir Mark Cross kalemle yazılmış küçük kayıtlar. Kurşun kalem çünkü Helen karalamayı sevmezdi. Ölen ya da yörüngesinden çıkan herkesi dikkatle silerdi. Helen'le kaç kez karalama yaparsak yapalım, beni defterinden silmedikçe benimle işinin asla bitmeyeceğini hep biliyordum.

Mary Alice'in tepkisi kısa ve özdü. "Kahretsin."

Natalie gömleğine uzandı ve bikini üstünün üzerinden ilikledi. "Bu ikimizden biri için burada olduğu anlamına gelmiyor."

"Tanrım, Natalie, hâlâ bir gerçekle nasıl yüzleşeceğini bilmiyorsun," dedim. Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi ve neredeyse özür dileyecektim. Ama özür dilemediğin zaman özür dilemeye inanmıyorum.

Natalie soğuk bir tavırla, "Bu gemide doksan altı yolcu ve bir o kadar da mürettebat var," diye cevap verdi. "İçlerinden herhangi biri onun hedefi olabilir."

"Natalie haklı," diye girdi Helen. "Daha fazlasını öğrenene kadar hemen sonuca varmamalıyız."

Mary Alice birkaç kez ters örgü ördü ya da örgücüler ne yapıyorsa onu yaptı. Sıranın sonuna ulaştığında iğneleri iplik yumağına batırdı ve bir kenara koydu. "Pekâlâ. Daha fazlasını öğreneceğiz. Birimizin gizlice iletişime geçmesi ve ona açıklama fırsatı vermesi gerekecek."

"Ben yaparım," dedim mimozama uzanarak. "Ama eğer hedef içimizden biriye, ona açıkça yaklaşmak onu ateş etmeye davet etmekten farksız. Kulübesinin etrafına bir göz atıp ne yaptığını anlamaya çalışacağım. Eğer ortaya çıkarsa, ona açıklaması için bir şans vereceğim."

Mary Alice düşünceli bir şekilde başını salladı. "Desteğe ihtiyacın var. Ayrıca, ikimiz birlikte dolaşırken bulunursak daha az şüpheli görünür. Ben giderim."

Bakışlarımı Helen'e kaydırdım. "Sanırım Helen'i tercih ederim, eğer her şey aynıysa," dedim kolayca.

Helen irkilerek başını kaldırdı ve Bloody Mary'sinden bir yudum aldı.

"Tabii ki." Ama parmak eklemleri bardağın üzerinde bembeyazdı ve gerçekten buna hazır olup olmadığını merak ettim.

Natalie, "Ben de gelebilirim," diye teklif etti.

"Hayır," dedi Helen. "Ben giderim." Sesi daha emin geliyordu ama Bloody Mary'sini acımasız bir kararlılıkla bitirdiğini ve sanki bu onun işiymiş gibi bir tane daha doldurduğunu fark ettim.

Ancak Bloody Mary onu sakinleştirmiş görünüyordu ve günün geri kalanında havuz kenarında kaldık, yüzdük ve güneşlendik. Kaygısız gezginler gibi görünmüş olabiliriz, ancak sayıların güvende olduğunu biliyorduk ve bunun hakkında konuşmadan bile birbirimize bağlı kaldık, hatta tuvalete bile çiftler halinde gittik. Öğle yemeğinden sonra duş almak ve dinlenmek için kamaralarımıza gittik. Tüm mürettebatın akşam vardiyasında çalışması bekleniyordu, bu yüzden etrafta dolaşmak için en uygun zamanın bu olduğuna karar verdik. İçkileri toplarken Natalie, Hector'dan mürettebat kamaralarının yerini öğrenmeyi başarmıştı ve ben de akşam yemeğine doğru yola çıkarken cebime koyduğum haritaya bunu zihnime not ettim.

Başlangıç yemeğimizi yedik - "ateşte kavrulmuş deniz tarağı üzerinde narin avokado köpüğü"- ve ana yemeğe geçildiğinde Helen ve ben yemek odasından çıktık. Çantalarımızı sandalyelerimizin üzerine bıraktık.

kullanmak için dışarı çıktı. Yönetici Misafir Hizmetleri Koordinatörü Heather Fanning'in, herkesin bu harika gemide harika vakit geçirdiğinden ve "hashtag ile kutsanmış" olduğundan emin olmak için ağzında sabit bir gülümsemeyle masaları dolaştığını gördüm. Helen'a neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdim. Fanning kıdemli personeldi ve onun anahtar kartı bir usta olacaktı.

Yanından geçerken Helen ince bir kolunu uzattı ve cebinden Heather'ın anahtar kartını çıkardı. Helen'a göz kırptım. Elleri biraz titreyebilirdi ama onu hepimizin en iyi yankesicisi yapan yetenekli parmaklara hâlâ sahipti. Anahtar kartını elime tutuşturdu ve ben de aşağı inerken kartı avuçladım.

Hareket kolaylığı için siyah jarse bir tulum ve düz ayakkabılar giymiştim. Helen limon damlası renginde keten bir gömlek ve birkaç ton daha koyu bir paşmina giymişti. Kıyafetini boğazına taktığı kaba kesilmiş kehribar boncuklarla tamamlamıştı. Mürettebat kamarasının sessizliğinde hafifçe tıkırdadılar, istemediğimiz dikkati çekecek kadar yüksek sesle. Elimi uzattım ve çıkarmasını işaret ettim.

Kalçalarındaki dikişleri kopardı. "Cep yok," diye sessizce mırıldandı. Benimkini işaret ettim ve boncukları uzattı.

Mürettebat kamaralarını çabucak bulduk. Kamara atamalarını listeleyen listeyi bulmak için temizlik dolabına girmeyi planlamıştım ama buna gerek yoktu. Üniversitedeyken, yurt odalarımızın kapılarını kesilmiş ve düz bir şekilde yerleştirilmiş kahverengi market poşetleriyle kaplamıştık. O günler telesekreterlerin olmadığı, insanların kapınıza yağlı kalemle ya da keçeli kalemle mesaj bıraktığı günlerdi ve kapı çok fazla notla dolduğunda ya da çok fazla insan penis çizdiğinde, kağıdı yırtıp baştan başlardınız. Burada kapıların her birine düzenli küçük beyaz tahtalar yerleştirilmişti, ancak bunlar da aynı amaca hizmet ediyordu. Her birine bir kuru silme kalemi özenle bağlanmıştı ve en üstte, kabine atanan mürettebat üyesinin adı turkuaz renkte basılmıştı, i'ler denizyıldızıyla noktalanmıştı - Heather Fanning'in imzası niteliğinde bir dokunuş.

Kabin 24'e kadar beyaz tahtaları tarayarak koridordan geçtik. Kevin C.

Anahtar kartını okuttum. Kısa bir an hiçbir şey olmadı ve sonra yeşil bir ışık yanıp söndü; mekanizma tıkladı. Kapıyı iterek açtım ve

kapıyı arkamızdan çekerek içeri girdik.

Helen'in gözleri dehşetle dolmuştu. "Cams?" diye fısıldadı.

Kulübenin etrafına bakındım ve neredeyse sonradan aklıma gelmiş gibi cevap verdim. "Ben hiç görmedim."

"Ama onlarda olabilir," diye ısrar etti.

"Tanrım, Helen, sakın ol. Eğer yaparlarsa, çalacak bir şeyler arayan yaşlı kleptomanlar olduğumuzu söyleriz. Yapacakları en kötü şey bileğimize bir tokat atıp bizi tatlı yemeden yatağa göndermek olur."

Küstahlığımdan memnun değildi ama bana karşı koymadı. Onu getirmekle hata yapıp yapmadığımı merak ederek odayı aramaya başladım. Anahtar kartını yeterince iyi kaldırmıştı ama sinirleri zayıflıyordu ve bizim işimizde kaybetmeyi göze alamayacağınız tek şey soğukkanlılığınızdı.

Çekmeceleri kontrol etmesini işaret ettim ama orada bir şey bulabileceğimizi sanmıyordum. Ya da yatağın altında, yine de ellerimi yatağın altına kaydırdım. Gardırop kişiliksizdi, yedek üniformalar ve bir takım sahil kıyafeti asılıydı.

Helen çekmeceler arasında metodik bir şekilde ilerledi, düzgün iç çamaşırı - sıkı beyazlar, bunu not ettiğim için üzgündüm- ve tişört yığınları arasında yolunu hissetti.

"Hiçbir şey yok," dedi çekmeceyi onaylamaz ifadeyle kapatırken. "Belki de ona şüpheyi yaklaşmalı ve kendisi için ne söyleyeceğini beklemeliyiz."

Onu görmezden geldim ve yoluma devam ettim. Gardırobun en altında, üzerinde KEVIN COCHRAN yazan baskılı bir isim etiketi olan kanvas bir çanta vardı.

"Özensiz," dedim. takma ad olarak hep kendi adımızın baş harflerini seçerdik. Bu, dil sürçmelerini örtbas etmeyi kolaylaştırırdı. Ayrıca, monogramlı bir şeyiniz varsa, bir işte hala takabiliyordunuz. Eski moda detaylara önem veren bir eğitim almıştık ama zaman değişmişti. Artık eğitim silahlar ve patlama yarıçapı hakkındaydı ve ben bundan nefret ediyordum. Kendi işimde kendimi dinozor gibi hissetmeme neden olduğu için daha da çok nefret ediyordum ve çantayı sinirli bir şekilde çekip açtım.

Bir kitap düştü, silahlara ve kendi penisine aşık bir adam tarafından yazılmış yıpranmış bir ciltsiz kitap ve muhtemelen bu sırada değildi. Orada

İçinde başka bir şey yoktu ve çok büyük bir çanta olduğunu fark ettim - Fogerty'nin gemiye getirdiği birkaç kişisel eşya için çok büyüktü. Helen usulca adımı söylediğinde çantayı yerine koymuştum.

Duvara vidalanmış dolabın altını gösterdi. Eğlence merkezi, çalışma masası ve çekmeceli dolap kombinasyonuydu, her şey düzenli ve kompakttı. Soluk ahşaptan yapılmıştı ve neredeyse yere kadar uzanıyordu. Hemen altında, gözlerden uzakta, şık bir deri çanta duruyordu.

"Her zaman iyi gözlerin vardı," dedim onu almak için eğilirken. Sırtım biraz itiraz etti ama aldırmadım, parmaklarımı etrafına dolamak için daha da uzandım. Ağır, kaliteli bir şeydi. İkinci kişiliğinin taşıdığı ucuz kanvas çantaya hiç benzemiyordu; bu çanta İsveç'teki uzman bir firma tarafından tam spesifikasyonlara göre özel olarak yapılmıştı. Çantayı tanıyordum çünkü işim gerektirdiğinde ben de birkaç tane taşımıştım. Kilitler, altı haneli kombinasyonlar, her zaman işe atanan tarihe göre ayarlanırdı.

Bardakları yarının tarihine getirdim ve denedim. Ama olmadı.

Helen yakından izliyordu. "Ertesi gün mü?"

Onu ve sonraki iki tarihi denedim ama kilit sıkı duruyordu. Aklıma gerçekten boktan bir olasılık geldi ve rakamları o günün tarihine çevirdim. Düğmeye basar basmaz metal tırnaklar uçarak açıldı.

"Bugün," dedim. Başucumdaki rafta duran dijital saate baktım. "Ve bugün yaklaşık altı saat içinde bitecek."

Helen'e baktım ve yemin ederim yüzünde rahatlamaya benzer bir şey belirdi. Helen'in ölüm arzusuyla daha sonra ilgilenmeye karar verdim. Çantanın kapağını kaldırdım. Bir sürü patlayıcı ve beş saat otuz iki dakika gösteren neşeli, küçük bir dijital ekran görünce şaşırmadım. "Zamanlayıcıya bağlı," dedim ona. "Bunu çözmek için beş buçuk saatimiz var."

Eğer Helen kendini havaya uçurmaya biraz olsun meyilli olsaydı, geri kalanımızın buna karşı çıkabileceğini biliyordu. Ayrıca, o gemide onunla birlikte gidecek yaklaşık iki yüz masum insan vardı ve bu asla iyi bir şey değildi. Kendini yukarı çekti. "O zaman onu denize atmamız gerekecek," dedi çantaya uzanarak.

Bileğini tutmak için elimi uzattım. Kemikleri hissedebiliyordum, ince ve kırılmandı.

"Yapamayız. Bu bir speedball." Patlayıcıyı işaret ettim. Daha fazlasını söylememe gerek yoktu. Hız toplarının Müze'nin mühimmat departmanının özel buluşu olduğunu Helen da en az benim kadar iyi biliyordu. Tarif mümkün olduğunca kusursuz olacak şekilde hazırlanmıştı, bol miktarda amonyum nitrat içeriyordu ve hız toplarının su altında bile patlamasını sağlıyordu. Eğer kutuyu denize fırlatırsak, zamanlayıcıdan bağımsız olarak yine de patlayacaktı. Hız topuna tekrar baktım. O kadar büyük bir alet *Amphitrite*'in yan tarafını keserek gemiyi resimli çocuk kitaplarındaki bir teknenin enine kesiti gibi açacaktı. Sonra da suyla dolacak ve kimsenin filikaları toplayamayacağı kadar hızlı bir şekilde batacaktı.

"Bu yüzden herkesi indirmemiz gerekiyor," dedi.

"Tabii silahı nasıl etkisiz hale getireceğinizi bilmiyorsanız," dedim. Hepimiz mühimmat eğitimi almıştık. Bir şeyleri havaya uçurmaya yatkın olan herkes Geçici Tesisler'e, yani Müze'nin zekâ anlayışına gönderilirdi. Geri kalanımız onlar çalışırken yollarından çekilecek kadarını biliyordu. Ve her cihazın sadece operatör tarafından bilinen bir geçersiz kılma koduna sahip bir zamanlayıcı ile ayarlandığını biliyorduk. Zamanından önce sökmeye ya da etkisiz hale getirmeye yönelik herhangi bir girişim, bir tür savunma mekanizması olarak cihazın patlamasına neden olurdu.

"Fogerty'den geçersiz kılma yetkisini alabiliriz," diye önerdim.

"Peki sonra ne olacak?" Helen sordu.

Omuz silktim. "Biliyorsam ne olayım. Bunu ilerledikçe uyduruyorum, Helen. Ama en azından artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz. Hadi buradan çıkalım ve diğerlerine söyleyelim."

Kapıya yarı dönüktüm yoksa onu görebilirdim. Kafamı kaldırıp bakmamla Fogerty'nin içeride olması ve Helen'i bir koluyla iterek yolundan çekmesi bir oldu. Helen geriye doğru uçtu, başını duvara çarptı ve yavaş bir kayışla yere yığıldı, bacakları atılmış bir oyuncak bebek gibi dümdüz önündeydi.

Helen'la uğraşmak için harcadığı fazladan saniye, elimi sandalyeye dolamam için yeterliydi. Sandalyeyi sallayıp düzgün bir ivme kazanacak zamanım yoktu, bu yüzden onu bir aslan terbiyecisi gibi önümde tuttum ve piç kuruşu gülümsedi.

"İyi denemeydi büyükanne," dedi sandalyeyi balsa ağacından yapılmış gibi kolayca kaldırarak.

Sandalyeyi tutmaya devam ettim ve başımın üzerine kaldırdığında bacaklarımı kaldırarak her iki ayağımın topuklarını diz kapaklarına geçirdim. Homurdandı ve belinden öne doğru eğilerek sandalyeyi sertçe indirdi. Ama ben geldiğini görmüştüm ve ters dönerek darbeyi tam sırtımdan aldım. Beni aşağıya, dört ayak üzerine itmesine izin verdim ve darbenin enerjisini dağıttım. Sandalyeyi kenara fırlattı ve uzandı, yüzü kararlı ve amaçlıydı. Elini tuttum ve başparmağını geriye doğru bükerek duruşunu açmasına ve kasıklarının ortaya çıkarmasına neden oldum. Nefes aldım ve eşek tekmesi attım, topuğum taşaklarına tam isabet etti. Durmadım. Devam ettim, boğulup dizlerinin üzerine düşene kadar olabildiğince sert ittim.

Üstüme düşecekti ama ben yuvarlanarak yoldan çekildim ve ranzadan sekerek sırt üstü yere düştüm. Bir bacağımı beline doladım ve diğer bacağımı bükerek dizimi omurgasının alt kısmına geçirdim. Cebimden boncukları çıkarıp boynuna geçirdim ve sıkı tutmak için her iki avucuma birer tane doladım.

Ve sonra çektim. Kaçan bir atı durdurmaya çalışır gibi çektim, yumruklarım omuzlarıma sıkıca dayanırken dizim onu omurgasını çatlatan bir sırt büküşüne itti. Elleri boğazını tırmalıyor, kolyeyi koparıyordu.

"Sakin kırıyım deme, lanet olsun," diye mırıldandım boncuklara. Tutuşumu sıkılaştırdım ve tekrar yukarı çektim ve eli kör bir şekilde tokat atarak yukarı geldi. Beni şakağımdan yakaladı, bir saniyeliğine görüşümü bulanıklaştıracak kadar sertti ama dayandım.

Birkaç saniye sonra sarktı ama ben bırakmadım. Helen biraz hareket ediyordu ve gözlerini düzgün bir şekilde açtığında her şey bitmişti. Hâlâ ona sarılmıştım, boncuklar ellerimi ısıtırken son bir kez sarsıldı ve sonra gevşeyerek yere yığıldı.

Helen bunun gerekli olup olmadığını sorgulamaktan daha iyisini biliyordu. Kendini hafifçe kaldırdı ve göz kapağını geri çekerek bakmaya geldi. Bir saniye sonra başını salladı. "Temiz."

"Güzel," dedim tutuşumu gevşeterek. Avuç içlerimde ve ellerimin arkasında derin kırmızı izler oluştu. "Bu nasıl bir mücevher böyle Helen?"

Omuz silkti. "Helsinki'deki iş için yapılmıştı ve bu elbiseye yakışmasını sevdim, o yüzden sakladım." Nasıl dizildiğini göstermek için bir boncuğu kenara itti. "Pişano teli. Bunu Finlandiya Ulusal Bankası'nın başında kullanmıştım."

Kolyeyi boynuna taktı ve Brad Fogerty'nin yere yığılmış cesedine baktı.

"Hâlâ ona şüpheyle yaklaşmak istiyor musun?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü. "Billie, eleştirmek bana düşmez, ama geçersiz kılmak için onu hayatta tutmamız gerekmez miydi?"

Zamanlayıcıya baktım, hâlâ durmaksızın tıklıyordu.

"Kahretsin."

YEDİNCİ BÖLÜM

Tam bir nefes aldım ve bir elim belimde dik durdum.

"Tamam mı?"

Ona kısa bir baş selamı verdim. "Bunu beklemiyordum. Önce gerinmeliydim." Gerçek şu ki, öldürmeye çalıştığım birinin boğazını sıkmak şöyle dursun, onu simit gibi sarmayalı bile epey zaman olmuştu. Kaba kuvvetten çok bir kaldıraç meselesidir, ama doğru yaptıysanız işiniz biter bitmez bunu her zaman pazularınızda ve tuzaklarınızda hissedersiniz. Çok fazla insan bunun ön kollarından geldiğini düşünür, ancak bu kötü bir tenisçi dirseği vakası ile sonuçlanmak için iyi bir yoldur.

Genel olarak yaşımla aram iyiydi. Altmış yaşına girmek beni ne bir kuyruk acısına ne de varoluşsal bir krize sürüklemişti. Bizim işimizde yaşlanmak çoğu kişinin asla sahip olamadığı bir lükstü. Ama eskisi kadar kolay yapamadığım bir şeyle karşılaştığımda bu beni doğrudan sinirlendiriyordu. Her gün on mil yürür ve iki saat yoga yapardım. Haftada on iki saatimi yumruklarımı ağır bir torbaya vurarak ve ağırlık kaldırarak geçiriyordum. Pez gibi takviyeler alıyordum, ama arada bir Brad Fogerty gibi küçük bir pislik yoluma çıkıyordu ve ben her lanet yılı hissediyordum.

Halının üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm ve göğsümü yere dayadım, Helen cihazı incelerken kollarımı köpek yavrusu pozunda açtım.

"Billie, tekrar ediyorum, eleştirel görünmek istemem," dedi sabırla, "ama bu gerçekten zamanımızı en iyi şekilde kullanmak için mi?"

"Helen, belim bir orospu çocuğu gibi tutuldu ve bu akşamki aktivitelerin geri kalanının ne gerektireceğini bilmiyorum, o yüzden

Ben omurlarımı yeniden arkadaş olmaya ikna ederken sen de sus ve o şeyi nasıl etkisiz hale getirebileceğini bulmaya çalış."

Huysuz bir cevaptı ama sinirlenmiştim. Helen benim için en iyilerden biriydi. -Soğukkanlı, güvenilir, soğukkanlı. Ve şimdi gerçekten de çırpınıyor gibiydi.

Ama ben çocuk duruşu ve birkaç kedi ve inek hareketini yaptıktan sonra eski ruhuna kavuşmuştu. Kendimi ayağa kaldırdım.

"Düşünceleriniz?"

Başını iki yana salladı. "Bu tür şeylerden her zaman nefret ettiğimi biliyorsun." Yüzünü buruşturdu. Bombalar dağınıktı; patlayıcılar, Mardi Gras geçit töreninden sonra etrafa saçılan çöpler gibi insan parçaları bırakıyordu. Helen her şeyin düzenli olmasını severdi. Bir keresinde sert bir rüzgârda, sekiz yüz metreden bir hedefi o kadar temiz bir şekilde delmişti ki, mermiyi doğrudan göz çukurundan geçirmiş, kemiği bile sıyırmamıştı. Bunun için kendisine bir takdirname verilmişti.

Çantayı kapattım ve tokalarını çıtlattım. "O zaman onu yanımızda götürmeliyiz."

Tam o sırada Fogerty çok iyi bildiğim bir kokunun eşlik ettiği nahoş bir ses çıkardı. İnsan vücudunda altmıştan fazla sfinkter vardır ve bunların her biri ölüm anında gevşer.

Her zamanki ilacım Brach's Star Brites nanesiydi -taşması kolay ve şüphe uyandırmayan- ama nane de işimi görür. Banyoya gidip diş macununu aldım ve burnumun altına biraz sürdüm. Yanına diz çöktüm ve ceplerini karıştırdım. Mürettebat kordonunu bir cebine sokmuştu ama başka bir şey yoktu.

Helen'e, "Kimliğini ve parasını kaçış aracının yanına saklamış olmalı," dedim. "Yola çıkmalıyız."

Helen ve ben bakıştık, sonra bir iç çekti ve yatağın örtüsünü sürükleyerek çıkardı, yere serdi. Onu yatağın içine yuvarladık, sonra da manevra yaparak gardırobun içine soktuk. İşimiz bittiğinde Helen, Dopp kitindeki ucuz tıraş losyonu şişesinden bolca sıktı. Yaptığımız işi inceledim. Şöyle bir bakan biri gardırobuna kirli yatak örtülerinden bir demet bıraktığını sanırdı. Yakından bir incelemeye dayanamazdı ama bize biraz zaman kazandırabilirdi.

Helen çantayı aldı, dikkatlice kolunun altına sıkıştırdı ve ben kapıyı arkamızdan kapatırken pashmina'sını üzerine örttü. Helen ve ben iki kat merdiven çıkarak güverteye çıktık, çıkarken de lakayt bir şekilde sohbet ediyormuş gibi görünmeye dikkat ettik.

"Hanımlar!" Heather Fanning tam kamarama ulaştığımızda bizi buldu. "Her şey yolunda mı? Harika bir akşam yemeğini kaçıırıyoruz! Tatlı olarak gül yapraklı pirinç lapası bile var." Sesini yükseltti, tıpkı yorucu insanların kendilerinden yaşça büyük biriyle konuşurken yaptıkları gibi.

Helen yüzünü ona döndü. "Teşekkür ederim canım. Arkadaşımın biraz deniz tutması var ve ben de onu kamarasına kadar geçireyim dedim. Biraz uzanmaya ihtiyacı var."

Karnımı tutarak kamburlaştım ve Heather Fanning'in yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "Oh, çok yazık! Doktora ihtiyacınız olursa bize haber verin. Bu arada, Hygieia güvertesindeki sağlıklı yaşam mağazasında zencefil bazlı doğal ilaçlardan oluşan eksiksiz bir ürün yelpazesi sunuyoruz."

Boğazımın arkasından biraz hırladım.

"Teşekkür ederim canım," dedi Helen ona tatlı bir sesle. "Ama biraz yiyecek getirdim."

Elimden anahtar kartını aldı ve acımasızca kaydırды, beni kabinin içine itti ve ben kahkahayı patlatmadan önce Heather Fanning'in şok olmuş yüzüne kapıyı sıkıca kapattı.

"Yenilebilir şeyler mi?"

Çantayı Mary Alice'in yatağının üzerine bırakmaya gitti. "Onun gibi insanlardan nefret ediyorum. Bizimle küçük çocuklarmışız gibi konuşuyor." Sesi mükemmel bir taklitle yükseldi. "Harika bir akşam yemeğini kaçıırıyorsunuz. Tatlı olarak sütlaç!"

"Çok güzel bir gül yapraklı congee olduğunu söyledi," diye hatırlattım.

"Ne dediği umurumda değil. Bu sütlaç ve ben yaşlı olmaktan çok yoruldum." Ağır ağır yatağıma oturdum ve gözlerinde yaşların parıltısını gördüm. Banyoya gittim ve bir el havlusu aldım. Buz kovası doldurulmuş ve konsolun üzerine bir orkide bırakılmıştı. Orkideyi bir kenara attım ve bir avuç buzu beze sardım. Helen'e götürdüm ve yavaşça başının arkasına koydum.

"Bir çatlak aldın."

Onu yerinde tuttu. "Beş adım ötemde bir bomba varken ve ben hiç yaşlanmayacakken, kendimi eskimiş hissetmekten şikâyet etmenin bir anlamı yok sanırım," dedi makul bir şekilde. "Sadece Kenneth öldüğünden beri yirmi yıl yaşlandım. Az önce yaptığın şeyi yapmak bir yana, artık ayak parmaklarıma bile dokunamıyorum," diye ekledi suçlayıcı bir tonda.

"Helen, kendini biraz rahat bırak. Hayatımın aşkını kaybetmedim.

Yas tutmak çok zordur. Ve bu bir süreçtir. Henüz bitirmediniz." "Mesele de bu zaten," dedi. "Sanırım . En azından olmak istiyorum. Ben çok

Uyandığımda sanki biri uzuvlarımdan birini koparmış gibi hissetmekten bıktım usandım. Her sabah, sadece birkaç saniyeliğine, unutuyorum. Uyanıyorum ve henüz bir şey olmamış. Boşluk ve sakinlikten başka bir şey yok. Sonra her şey yıkılıyor ve bundan nefret ediyorum. Hem de çok nefret ediyorum."

Yanına oturdum, omuz omuza. "Özür dilerim. Bunun yardımcı olmadığını biliyorum."

"Hayır, öyle değil," dedi. "Azıcık bile değil. Fiziksel bir ağırlık gibi hissediyorum, birinin kollarıma ittiği ve taşımamı istediği bir şey. Bunu ben istemedim. Keşke bunun parçalarını koparıp başka insanlara verebilseydim. Sıra onlara gelsin."

"Sonunda hepimizin sırası gelecek," dedim. Kolumu ona doladım, kemiklerinde ne kadar az et kaldığını hissetmemeye çalıştım. Eğer yeterince sert üflersem, onu bir karahindiba tohumu gibi yuvarlayabilirdim. Nereye düşeceğini sadece Tanrı bilirdi.

Derin bir nefes aldı. "Sanırım bu gece ölürsek, benim için sorun olmaz. İyi bir hayatım oldu, biliyorsun. Kenneth ile otuz yıldan fazla evli kaldım. On sekiz yılı gerçekten mutluydu. Bu o kadar da kötü değil."

"Diğer on ikisine ne oldu?"

"Eretil disfonksiyon ve Weimaraner yetiştirme girişimi başarısız oldu."

Bir kahkaha patlattım ve bir an için alınganlık göstermeye hazırlanır gibi küstahlaştı. Ama sonra o da güldü.

Tam o sırada kapı açıldı ve Mary Alice ile Nat ellerinde çantalarımız ve yemek artıklarının olduğu kutularla göründüler. "Siz ikinize ne oldu?" Natalie kutulardan birini kaldırırken Mary Alice sordu.

"Güllü bir çeşit sütlaç gibi bir şey ama çok güzel," dedi. Mary Alice yatağının üzerindeki çantaya bakarken o da kaşıkları dağıttı.

"Bu nedir?" diye sordu. Ona şifreyi söyledim ve o da açtı. "Lanet olsun," dedi, geri çekilerek.

Nat yaklaşmadan önce ağzına bir kaşık sütlaç attı ve yeni doğmuş çocuğuna düşkün bir anne gibi patlayıcının üzerine eğildi.

"Oh, bu iyi bir şey," dedi. "Demek o küçük hıyar tekneyi havaya uçurmaya hazırlanıyordu, biz de içindeyken."

"Ya biz işaretleriz ya da Müze ikincil hasar olup olmadığımızı umursamıyor," dedim.

"Bu çok incitici," diye araya girdi Mary Alice. "O pisliklere kırk yılımızı verdik ve onlar da karşılığını böyle ödüyorlar. Ama neden? Bu hiç mantıklı değil."

"Bu şimdi bir sorun değil," dedim eğitime geri dönerek. Bu, elimizdeki işe odaklanmamız ve öncelikleri olması gereken yere koymamız için bir hatırlatmaydı. "Şu anda bunu nasıl sökeceğimizi ya da patlamadan önce herkesi bu gemiden nasıl çıkaracağımızı bulmamız gerekiyor."

"Sakin ol," dedi Nat, biraz daha puding kaşıklayarak. "Kodu geçersiz kıl."

Helen boğazını temizledi. "Billie, biz onu güvence altına alamadan önce Fogerty'yi denklemden çıkardı."

"Ne kadar ?" Mary Alice sordu.

"Tamamen," dedim.

"Kahretsin, Billie-" diye başladı Nat.

Helen elini kaldırdı. "Billie yapması gerekeni yaptı," dedi. Tüm ukalalığına rağmen Helen bir fino köpeği kadar sadıktı. "Ve artık bitti. Kabinini ve ceplerini kontrol ettik. Etrafta bırakmak yerine yapması gerektiği gibi ezberlemiş olmalı."

Natalie, "Şansımıza tam bir gevşek değildi," dedi. Kaşığı dişlerine vurdu.

Mary Alice etrafına bakındı. "Herkesi tekmeden indirmeliyiz."

Kendimi ayağa kaldırdım. "Ben yaparım. Bu benim hatam, temizleyeceğim."

Mary Alice bana seviyeli bir bakış attı. "Makine dairesinde yangın mı çıktı?"

Başımı salladım. "İyi ve dumanlı yapacağım. İçinizden biri alarma bassın. Bu tahliye prosedürlerini başlatacak," dedim, önceki günkü filika tatbikatını hatırlayarak.

"Ama herkes gitmeyecek," diye itiraz etti Mary Alice. "Makine dairesi ekibi kalacak ve yangını söndürmeye çalışacak."

"Filikalar dışarı itilirse olmaz. Her birine atanmış mürettebat var ve makine dairesindeki çocuklar kendi filikalarını yönetmek zorunda kalacaklar. Kaçanlar için etrafı tarayacağım," diye söz verdim. "Ve karışıklığı arttırmak için birden fazla yangın çıkaracağım. Herkesi zamanında çıkaracağız. Kaptan gemiyi terk etmeden önce bir imdat çağrısı gönderecektir. En kötü ihtimalle, yardım gelmeden önce insanlar açık denizdeki filikalarda birkaç zor saat geçirecek ve patlama makine dairesindeki bir arızaya bağlanacak."

"Peki ya biz?" Helen sordu. "Peki

ya biz?" Natalie yanıtladı.

"Müzeden biri bizi öldürmeye çalışıyor. Filikalar kurtarıldığında, kimsenin kayıp olmadığından emin olmak için yolcuların kaydını tutacaklar."

"Ve?" Nat hâlâ ama benim için ışık doğmaya başlamıştı.

"Ölmeyeceğiz," dedim ona. "Resmi kayıtlara patlamadan sağ kurtulmuş olarak geçeceğiz."

"Ve tekrar deneyecekler," diye ekledi Mary Alice. "Fogerty'ye henüz fark etmediğimiz bir destekçi bile atamış olabilirler."

Birbirimize baktık. "Kahretsin," dedi Natalie.

Helen, "Yani, gemi patlamadan önce inmemiz gerekiyor ama diğer yolcularla birlikte değil," diye özetledi.

"Ve bir plan yapmak için yaklaşık beş dakikamız var," diye ekledi Mary Alice. "Bir cankurtaran botu alamayız çünkü hepsi görevlendirildi."

"Bu çok 'bardağın yarısı boş' bir tavır, Mary Alice," dedi Natalie ona.

Bir elimi kaldırdım. "O haklı. Geriye Basseterre'ye kadar bindiğimiz lastik bot kalıyor. Motoru var ama yakıt deposu küçük. Karanın yarısına varmadan yakıtımız biter ama yelkenleri ve haritaları var. Helen, aramızda yelken kullanmayı bilen bir tek sen varsın. İhtiyacımız olacağını düşündüğün her şeyi al. Nat, sen alarmı çal ve insanlar bir şeyler almaya başlayana kadar

teknelere. Birazcık yaşlı kadın histerisi onları sinirlendirecektir. Mary Alice, erzak. Su ve paketlenmiş bulabildiğin her türlü yiyecek. Bizi almaları ya da bir adaya ulaşmaları biraz zaman alabilir. Telefonlarınızı bırakın. Kredi kartı yok, ama tüm nakitinizi getirin. Pasaportları da bırakın. Bu teknenin yanından geçtiğimiz andan itibaren şebekeden bağımsız çalışacağız." Nat inledi ve Helen boyun eğmiş görünüyordu. Sonunda karaya ulaştığımızda pasaportları ve kredi kartlarını bırakmak zor olacaktı ama her şey bizi takip edebilecek bir şey söz konusu olamazdı.

Ayağa kalkmaya başladım ama Mary Alice beni durdurdu. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Kimliklerimizi yakıyoruz. *Kendi* kimliklerimizi."

Birbirimize baktık, yüzlerimiz asıktı. Her görevde gizli kimlikler, takma adlar ve iş biter bitmez bir kenara attığımız kağıtlar vardı. Asla kendi isimlerimizle seyahat etmez ya da çalışmazdık; bu çok tehlikeliydi. Takma adlar bize sivil hayatlarımızla yaptığımız iş arasında bir tampon, bir koruma katmanı sağlıyordu.

Ve şimdi iş, istenmeyen ve davetsiz bir şekilde içeri girmeye zorluyordu. "Başka seçeneğimiz yok," dedim basitçe.

Başını salladı. "Biliyorum. Ben sadece ... Akiko."

Yine sessizdik. Akiko'ya bir *telefon* gelecekti. Muhtemelen Dışişleri Bakanlığı'ndan biri. Kısa ve korkunç cümlelerle karısının denizde kaybolduğunu bildiriyordu.

"Artık sorun değil, Mary Alice," dedim ona açıkça.

Kalktım ve bu sefer beni durdurmadı. Minibardan birkaç şişe aldım ve sabah gazetesi ve bir tişörtle gardıroptan çamaşır torbasına koydum.

Kimliğimi ve diğer evraklarımı bıraktım. Eğer herhangi bir kırıntı kurtulursa, patlamada öldüğümüz kurgusunu destekleyeceklerdi. Paramı -birkaç yüz Amerikan doları- bir kutu Altoids ile birlikte cebime attım. E-okuyucumun ince neopren kılıfını çıkardım ve kılıfı aynı cebe koydum, sadece makyaj çantasından birkaç büyük çengelli iğne alıp kapatacak kadar durdum.

Diğer cebe, check-in çantamda getirdiğim İsviçre çakısını koydum, ancak hızlı erişim ihtiyacım olursa diye o cebi açık bıraktım.

onu. Çakmağımı aldım, ağır ve gümüştü, bıçağımla birlikte cebime koydum. Mücevher rulomda fazla bir şey yoktu, sadece birkaç çift halka küpe ve kulağıma taktığım elmas küpeler vardı. Her biri bir karattı, o kadar berrak ve kusursuzlardı ki sahte gibi görünüyorlardı, ama rehin vermemiz gerekirse işe yarar bir nakit kaynağı olacaklardı. Ayrıca mücevher rulosunda, kopya gibi görünen ama Pahlavis olan, İran'daki bir işten hatıra ve getirdiğim diğer tek değerli şey olan dar bir altın sikke kemeri vardı. Onu belime bağlayacaktım ama çok ses çıkarıyordu, ben de saklaması için Helen'e verdim. O da adres defteri ve haplarıyla birlikte Birkin'ine yerleştirdi.

Eşyalarımı yerleştirmeyi bitirip dikkatimi diğerlerine verdiğimde, onlar da ayağa kalkmışlardı. Duruşlarındaki değişiklik havayı değiştirmişti. Şimdi odaklanmışlardı, ciddi ve iş gibi. Saatlerimizi kontrol ettik -bazı şeyleri eski usul yapmayı severiz- ve birbirimize baktık. Helen'in Shalimar'ının, Natalie'nin neroli yağının, Mary Alice'in yeşil çay şampuanının kokusunu alabileceğim kadar birbirimize yakın duruyorduk. Onlara duyduğum sevgi dalgası beni öyle bir çarptı ki neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

"Siktir et," dedim aniden. Çoban kız bize duyguların kendini öldürtmek için iyi bir yol olduğunu öğretmişti. Çantayı elime aldım.

"Sen mi alıyorsun?" Helen sordu.

"Böylesi daha iyi. Patladığında ne kadar aşağıda olursa, tüm tekneyi yok etme şansı o kadar artar." Kapıya gittim ve son bir kez baktım. "Diğer tarafta görüşürüz."

"Diğer taraf" dediler. Üç yaşlı kadın, *Macbeth*'teki cadılar gibi başlarını sallıyorlardı. Onları hayatımın üçte ikisinden beri tanıyordum, o imkânsız yaşlı sürtükleri. Ya onları kurtaracaktım ya da denerken ölecektim.

BÖLÜM EIGHT

bir mürettebat üyesi geçtiğinde. Motora ulaşmak çok uzun sürdü. ama saatim on dakikadan az olduğunu gösteriyordu. Şaşırmamıştım. Bir işte zaman her zaman esnek görünürdü. Saniyeler sonsuzluk gibi gelirdi ve saatler bir anda geçebilirdi. Heather Fanning'in anahtar kartı beni tam gitmem gereken yere götürdü ve etrafta dolaşan mühendislerin sesine karşı kulaklarımı açık tutarak odaya girdim. Saat dokuzu geçiyordu ve çoğu muhtemelen akşam yemeklerini bitiriyor ya da ekip barına gidiyordu. Her şeyin yolunda gittiğini denetlemek için birkaç kişi kalacaktı ve bunu da bilgisayarları izleyerek yapabilirlerdi. NGL tanklarının yanında takılmalarını gerektirecek pek bir şey olmadığını fark ettim. Çantayı saklamak için iyi bir yer gibi görünüyordu, ben de iki tankın arasına sıkıştırdım, gölgelerin onu sıradan bir bakıştan gizleyeceğine güveniyordum.

Sonra bir üst kata, ıssız kütüphaneye çıktım. Bir sandalyenin arkasına çömelip tişörtü çıkardım ve İsviçre çakısını kullanarak parçalara ayırdım. Gazeteyi gevşek toplar halinde buruşturdum ve tişörtün üzerine yığdım, tüm yığımı mini bardaki alkolle ıslattım. Gazete hızlı yanacaktı ama kumaş cehennem gibi tütecekti, umarım acil durum uyarılarını harekete geçirirdi. Kapıyı açtım ve dışarıya ihtiyatlı bir bakış attım. Boştu. Dışarı çıktım ve kapıyı sıkıştırarak kapattım.

Üçüncü durağım kendi kamaramdı. İçkim bitmişti ama Mary Alice'in tuvalet çantasından aldığım oje çıkarıcıyla idare ettim ve çarşafları ıslatıp ateşe verdim. Yatağımı ve Mary Alice'inkini ateşe verdim, teras kapılarından çıkarken güvenlik sürgüsünü indirdiğimden emin oldum. Kapıları açık bıraktım, denizden gelen esinti alevleri tavana degecek kadar yükseltmişti bile.

Perdeler tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu ve yakalanmaları sadece birkaç dakika sürecekti.

Terasta durmuş Natalie'nin işaretini bekliyordum. Aniden, İkinci Geliş'in trompeti gibi yüksek sesle alarm çaldı ve bir elimi korkuluklara koyarak üzerinden atladım ve kendimi aşağıdaki güverteye indirdim. Başka bir süit bizimkinin hemen altındaydı ve misafirlerin hâlâ dışarıda olduğuna güveniyordum. Hatta teras kapılarını açık bırakacak kadar düşünceli davranmışlardı ve ben de onların süitinden geçerek diğer taraftaki koridora çıktım.

Oradan güverteye çıktım, orada bir kargaşa patlak vermişti. Natalie duman kokusu aldığını haykırıyordu ve Heather Fanning herkesi sakin olmaya çağırırken telaşlı bir çift görevli onu susturmaya çalışıyordu. Kaptanın sesi PA'dan gelip doğrudan filikalara gitme emrini verdiğinde hala bunun yanlış bir alarm olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Mürettebat aldıkları eğitimin hakkını vererek yolcuları filika sıralarına dizdi ve herkesi ismine göre kontrol etmeye çalıştı. Helen ve Mary Alice ikişer sıraya girerek kendi isimlerini bir görevliye, benim ve Nat'in isimlerini bir diğerine verdiler. Her iki seferde de kaba bir şekilde başlarını sallayarak cevap verdiler ve bir sonraki filikaya bindirilmek için yakın durmaları söylendi. Ve her iki seferde de karmaşanın içinde kaybolup gittiler.

Nat ve ben onlarla buluşmak için teknenin arka tarafına doğru yöneldik. Theia güvertesinin köşesini henüz dönmüştük ki arkamızdan bir ses yükseldi. "Hanımlar! Korkmayın. İkiniz için de yerim var."

Arayan Hector'du, floresan turuncu bir can yeleği giymişti ve kahramanı oynamaya kararlı görünüyordu. "Teşekkürler ama bize tahsis edilmiş koltuklarımız var," dedim ona. "Teknenize gidin ve bizim için endişelenmeyin."

"Kesinlikle olmaz! Hanımlarım yollarını bulmaları için yalnız bırakılmamalı. Gel, seninle ilgileneceğim."

"Tanrım," diye mırıldandı Natalie. "Zamanımız tükeniyor. Ondan kurtulmak zorundayız."

"O zaman belki de onunla bu kadar flört etmemeliydin," diye tısladım ona. Yüzümü ona döndüm. "Hector, biz senin için görevlendirilmedik. Biz iyiyiz. Teknene git," dedim tekrar.

Başını salladı ve kolumu kavramak için bir elini uzattı. "Korktuğun için panikliyorsun," dedi muhtemelen yatıştırıcı olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla. "Şimdi benimle gel."

"Bu ataerkil saçmalıklara ayıracak vaktim yok," dedim ve kulağının hemen altındaki tatlı noktadan yakalayan bir sağ kroşe savurdum. Sanki vücudundaki her kemik fileto çıkarılmış gibi sessizce yere yığıldı ve güverteye bir yığın halinde düştü.

"Vay canına, porselen gibi bir çenesi olmalı," dedi Nat.

Nat ve ben birlikte baygın Hector'u kaldırdık. Nat ayak bileklerinden tutarken ben de omuzlarından tuttum ve onu küpeştenin üzerinden geçirerek büyük bir gürültüyle suya bıraktık.

En yakındaki kamarotun dikkatini çektim. "Denize adam düştü!" Hector'un huzur içinde sallanmakta olduğu aşağıdaki denizi işaret ederek bağırdım.

Nat ve ben Mary Alice ve Helen ile buluşmak için teknenin kış tarafına doğru koştururken, kamarot küfrederek birilerine haber vermeye koştu. Yolcuları tekneden yüz metre kadar uzağa, bekleyen rıhtımlara taşımak için tasarlanmış lastik motorlu salın yanında duruyorlardı. Açık deniz için değil, limanlar için tasarlanmıştı ama işimizi görecekti. Birlikte halatlarla boğuşmak yerine keserek onu yelpaze kuyruğundan kurtardık. Suya iner inmez sürüklenmeye başladı, akıntı onu büyük gemiden uzaklaştırıyordu.

Atlamak için saniyelerimiz vardı, beklediğimden çok daha küçük görünen bir hedefe doğru yirmi metre kadar aşağı inecektik. Nat ilk atladı, fırlatmanın tam ortasına indi ve düşerken Helen'in yolundan çekildi. Mary Alice denemedi bile, şansını suda denemeyi tercih etti. Denize indirildikten bir metre sonra temiz bir şekilde suya girdi, birkaç kulaç onu Helen ve Nat'ın onu çektikleri tarafa doğru çekti. Arkamda alarmlar feryat ediyordu ve teknenin derinliklerinde bir yerlerden gök gürültüsü gibi bir patlama sesi geliyordu. Gürültü daha fazla kargaşaya neden oldu, filikalar denize indirilirken insanlar çığlık atıyor ve itişip kakışıyordu.

Bir nefes aldım ve Mary Alice' yaptığı gibi denize doğru atladım. Su kapandı, ılık ve ipeksi ve o kadar karanlıktı ki hangi yönün yukarı olduğunu söylemek imkansızdı. tuttum, dışarı verdim.

Böylece nereye gideceğimi anlayabilirdim. Gümüş baloncuklardan oluşan ince bir çizgi burnumdan çıkıp yolu gösteriyordu. Takip ettim ve yüzeyi kırarak tam tepemde parıldayan bir takımyıldızı gördüm.

Helen ve Mary Alice uzanıp beni kollarımdan tutarak, deniz suyu öksürerek teknenin dibine düşene kadar kaldırdılar.

Helen gece gökyüzüne baktı ve konumumuzu belirlemek için yıldızları değerlendirdi.

"mı?" Ona sordum.

Başımı salladı.

"Güzel. Nevis'i hedefleyin ve buradan defolup gidelim." Ve biz de aynen öyle yaptık.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

OCAK 1979

uçaktan inen esneyen, okul arkadaşlarıyla karıştırılabilecek Çantalarını topluyorlar ve pasaportlarını damgalayan ve Birleşik Krallık'ı ziyaret etme amaçlarını soran görevliye gülümseyerek yalan söylüyorlar. Üzerinde yazılı bir tabela bulunan tüvit takım elbiseli bir adam onları bekliyor ve bir sepet sandviçin beklediği bir emlak arabasına kadar eşlik ediyor. Adam onları taşraya götürürken yemeklerini yerler. Bir saat geçer, sonra bir saat daha. Oraya vardıklarında hava kararmıştır ve kızlar sıkışık ve jet-lag olmuşlardır. Arabadan sendeleyerek inip bir malikanenin önünde dururlar - ya da en azından onlara malikane gibi görünür.

Ev, bahçeler ve kayalıklara doğru uzanan büyük bir çimenlikle çevrili, kırmızı tuğladan yapılmış Viktorya dönemine ait bir canavar. Yıpranmış tuğla yollardan, bir tarafa iliştirilmiş cam seranın çizgili pencerelerine kadar her yeri dökülüyor. Süslemeler biraz boyanabilir ve pirinç kapı tokmağı kirden simsiyah olmuş.

Ama kapı açılır ve bunların hiçbiri önemli değildir. Kapıda durmuş, askerlerini teftiş eden bir general edasıyla onlara bakmaktadır. Constance Halliday. Kod adı Shepherdess. Henüz onun efsanesini tam olarak bilmiyorlar. Hikâyesini parça parça öğrenecekler ve duyacakları şey gerçek olduğu kadar efsane de olacak. İnce beyaz saçlarını kafa derisine yakın keser ve bir sopayla yürür, denge için değil, yeterince hızlı hareket etmeyen acemilere vurmak için.

Genç bir kadın olarak Cambridge'de Klasikler okumuş ve eğer kadınların derece almasına izin verilseydi Birinci olacaktı. Ağabeyi Binbaşı Halliday, kızların her birine Constance'ın takımı olan Öfkeliiler'den bahsetmiştir.

Hepsi kadın olan ajanlar ve Nazi keskin nişancıları onları havada vururken Almanya'ya paraşütle atlarken nasıl öldükleri. Onlara Constance'ın hayatta kaldığını söylemiş ama atlarken yaralandığından hiç bahsetmemiş. Yakalandıktan sonra Ravensbrück'e gönderilmiş ve burada kırık bacağı kötü bir şekilde düzeltilmiş. Kamptan kaçmış, tam olarak iyileşmeden önce Avrupa'nın yarısını yürüyerek geçmiştir ve topallığı başkaları için bir onur nişanıdır ama onun için kendisinden alınan her şeyin bir hatırlatıcısıdır. Churchill onu onurlandırmak için seçtiğinde, övgü mektubunu mavi kalemle kolektif başarısızlıkları hakkında özlü bir notla parçalar halinde iade etti.

Müze'de Yönetim Kurulu'nun kurucu üyesi olarak geçirdiğı zaman onu sıkmişti. Otuz yılını bu sektördeki en iyi suikastçıları -hepsi erkekti- eğiterek geçirdikten sonra birkaç ay içinde sahalara geri döndü. Birlikte eğitmek üzere bir grup genç kadın bularak yetenek havuzunu tazelemek onun fikriydi. Bir dizi küçük darbe onu yavaşlatmıştır ve yaşlanmakta olduğunu doğru bir şekilde fark eder. Constance Halliday ilk kez hayatının muhasebesini yapar ve kendi cinsine bir miras bırakmak istediğı aklına gelir. Furies'i, savaştaki kadınların yoldaşlığını özlemiştir. Kardeşinin ona eğitmesi için tam olarak doğru genç kadınları bulması üç yılını alır, ama onların beklemeye değıceğıne inanır. Onlar, yaptığı son ve en iyi şey olacak; Furies'e uygun bir son. Onlardan intikam tanrıçaları, çok özel bir kaderi yerine getirecek ölüm makineleri yaratacaktır.

Ama dörtlüsüyle tanıştığında bunların hiçbirini söylemiyor. Sayfalar yumuşayıp bulanıklaşana kadar dosyalarını okumuştı ama onları ilk kez şahsen görüyordu. Onlara soğuk mavi gözlerle bakıyor ve sonunda başını sallayarak kendisini içeri kadar takip etmelerini işaret ediyor. Ev, araba yolundan çok daha sıcak değıl ama en azından ıslak değıl. Salonda yanan bir ateş var ve onları içeri götürüyor, şöminenin önünde hareketsiz hale gelmeden önce yavaşça dönerken onları ayakta tutuyor.

"Benscombe Hall'a hoş geldiniz. Eğer buradaysanız, bunun nedeni sizde bir şeyler görmüş olmamızdır. Yanılıyor olmamız tamamen mümkün," diyor gözleri acımasızca. "Ama biz bunu çok uzun zamandır yapıyoruz ve haklı da olabiliriz. Sfenks Projesi çok özel bir girişim.

Kadın ajanlardan oluşan bir ekibin örgütümüzün himayesi altında birlikte eğitilmesi için bir fırsat. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacaksınız."

Bu bir soru değil ve o konuşurken odadaki sıcaklık yaklaşık yirmi derece düşüyor gibi görünüyor.

"Müzedeki bir grup kadının işimizi yapmak üzere etkili bir şekilde eğitilemeyeceğine inananlar var. Ben yapabileceğinize inanıyorum. Yapabilirsiniz ve yapacaksınız da. Kadınlar da en az erkekler kadar öldürme yeteneğine sahiptir. Ve erkeklerin sahip olmadığı avantajlara sahiptir. Hepiniz çekici genç kadınlarsınız ve görünüşünüz erkeklerin sizi hafife almasına neden oluyor. Bunu kendi avantajınıza kullanacaksınız."

Mary Alice'in etkileyici dekoltesine kaşlarını kaldırarak bakmak için duraklıyor. "Bazı avantajlarınız diğerlerinden daha belirgin, ama dördünüz arasında çoğu zevke hitap edecek bir şeyler var. Örneğin sen," diyor bastonuyla Helen'i göstererek, "sende buz gibi bir Jacqueline Kennedy havası var. Çok zarif. Ve sen," diyor Natalie'yi işaret ederek, "Audrey Hepburn gibi oyunbazsın." Helen ve Nat hızlıca gülümserler. Constance Halliday Mary Alice'e geçer. "Sanırım cazibeni saymama gerek yok canım," diyor. "Bu tür olgunlaşmış vücutlar 1950'lerde çok popülerdi ve hala bunu tercih eden pek çok erkek var-" Billie'ye belli belirsiz bir işaret yapar, o da soğukkanlılıkla bakar. Constance Halliday iki eliyle bastonunun tepesine sarılır. Baston koyu, kırmızımsı bir ahşaptır ve gümüş kafası siyah cam boncuklardan yapılmış gözleri olan bir tür kuşa benzemektedir.

Mary Alice'e başıyla selam , "Hayır, Bayan Tuttle'ın bariz çekiciliğine sahip değilsiniz," der. Billie, akıl hocalarının sormadan isimlerini bilmesinden etkilenir, ancak her biri hakkında raporlar, her türlü bilgiyi içeren dosyalar olması gerektiğini fark eder ve bu onu rahatsız eder.

Constance Halliday, Billie'yi incelerken başını eğdi. "Hayır, Bayan Tuttle'dan daha az vurgulu bir çekicilik," diye tekrarlıyor, "ama seksten hoşlanan genç bir kadına benziyorsunuz. Öyle mi?"

"Evet."

"Güzel. Erkekler bunun kokusunu alacak ve oldukça faydalı olacak. *Toprakla* ilgili altıncı hisleri var. Ama dikkat edin, kontrolden çıkmasına izin vermeyin."

ciddi bir şekilde. "Seks bir silahtır, Bayan Webster. Size karşı kullanılmasına izin vermeyin."

Geri adım attı. "Odalarınız üst katta, paylaşacaksınız. Gidip eşyalarınızı yerleştirin ve akşam yemeği için elinizi yüzünüzü yıkayın. Çeyrek saat içinde yemek odasında görüşürüz."

Dörtlü çantalarını ön salondan alır ve üst kata . Fazla tartışmadan Mary Alice ve Billie bir odaya, Helen ve Natalie ise diğer odaya yerleşir. Odalar basittir, ikiz yatakları ve düz yün örtüleri vardır. Mobilya namına pek bir şey yoktur ve odaların koridordaki eskimiş eski bir banyoyu paylaştığı açıktır. Mary Alice ayakkabılarını çıkarıp yatağına uzanıyor. " bayılıyorum. Helen buranın *Winnie-the-Pooh*'dan fırlamış gibi olduğunu söylüyor.

The Wind in the Willows. Ve Bayan Halliday bir pipi. Ondan hoşlanıyorum." "Sana sadece sürtük demedi, bunu anlıyorum."

Mary Alice güler. "Sanırım bu senin süper gücün. Natalie ve Helen havalı sosyete kızları olabilir, elde edilmesi zoru oynarken, sen ve ben ..." Duraklıyor ve sütyen giymemiş olsaydı oldukça müstehcen olacak bir tür salınım yapıyor.

Yıkandıktan sonra aşağı inerler ve ilk görgü kuralları derslerine hazırlanırlar. Bayan Halliday onları resmi bir akşam yemeği için gümüş ve porselenlerle dolu bir masaya oturtur. Helen tamamen rahat görünmektedir, ancak Natalie bir kase alır ve suyun üzerinde yüzen limon dilimini dörter.

"Bu ne tür bir çorba?" diye soruyor. "Sıcak suya benziyor."

"Çünkü bu sıcak su, Bayan Schuyler," diyor Bayan Halliday ona. Sandalyesinin ön üçte birlik kısmına oturur, bir şahin gibi tüneyip yırtıcı gözlerle onlara bakarken sırtı dimdiktir. "Görevleriniz sizi en yüksek diplomatik çevreler de dahil olmak üzere dünyanın dört bir yanındaki her türlü topluluğa götürecektir. Kendinize yakışır şekilde davranmaya hazırlıklı olacaksınız," diyor, itiraz etmeleri için onları cesaretlendirerek. "Benim kod adım Çoban Kız çünkü benim yeteneğim insanlara bakmak, onların yeteneklerini değerlendirmek ve geliştirilmelerini sağlamak. Benim görevim sizi hazırlamak, tehlikeleri öngörmek ve hiçbir şeyin sizi şaşırtmamasını sağlamaktır. Benim

SOE'nin son ekibi mitolojiden fırlamış karakterler olan Furies'ti. Furies'in kim olduğunu biliyor musunuz?" diye soruyor, masanın etrafına bakarak.

Helen bir cevap vermeye kalkışır. "Klasik mitolojide, Fury'ler intikam getirenlerdi. Suçlarının bedelini ödemeyen insanlara işkence ederlerdi."

Constance Halliday'in ağzında küçük bir gülümseme belirir. "Homeros onların karanlıkta yaşadıklarını ve hiç acımadıklarını söylemişti. Onlara intikamcılar, gecenin kızları derdi. Onları ayakta tutan haklı bir öfkeydi. Kızlarım için iyi bir isimdi."

Şarabından derin bir yudum alıyor ve ağzının iki yanında küçük mor bir hilal bırakıyor. "Ama dünya değişti. Öfke tek başına yeterli değil. Vahşetin yanı sıra kurnazlığa ve gizeme de sahip olmalısın. Sfenkslerin neye benzediğini biliyor musunuz?" diye soruyor masadakilere.

Mary Alice konuşuyor. "İnsan yüzlü aslanlar."

"O bir Mısır sfenksi," diye düzeltiyor Constance Halliday. "Adını Yunan sfenksinden alıyorsun, güzel bir kadının yüzüne ve göğüslerine ve dişi bir aslanın vücuduna sahip bir yaratık. Kanatları bile var."

"Bok yok mu?" Natalie gözleri kocaman ve yuvarlak bir şekilde soruyor.

Constance Halliday onu görmezden gelir ve sandalyesinde arkasına yaslanarak kadehindeki şaraptan yansıyan ışığı inceler. "Akademisyenler 'sfenks' kelimesinin etimolojisi konusunda hemfikir değiller, ama ben Yunanca 'sıkmak' anlamına gelen 'sphingo'dan geldiğini söyleyen teoriyi tercih ediyorum. Çünkü sfenksler dişi aslanlardır ve dişi aslanlar bu şekilde öldürürler. Kötü ya da şeytan oldukları için değil, avcı oldukları için ve avcılar da böyle yaptığı için avlarını hiç acımadan boğarak öldürürler." Duraksıyor, sözlerinin iyice yerleşmesine izin veriyor. "Ve küfür kavanozuna bir şilin koyacaksınız, Bayan Schuyler," diye ekliyor. "Kendi zamanınızda küfredebilirsiniz. Ama burada, Benscombe'da, zamanınız bana ait."

ONUNCU BÖLÜM

Gece, diğerlerimiz sırayla dümene geçerken onları denetliyorduk. Biz tuttuk Yakıttan tasarruf etmek için hızımızı düşürdük, rüzgârın bizi sürüklemesine izin verdik, motoru sadece rotayı düzeltmek için çalıştırdık. Yola çıktıktan bir süre sonra bir patlama dünyayı sarstı ve bir ateş sütunu gece gökyüzüne uzandı. Yağlı bir duman bulutu ayı gizledi.

Helen iç çekerek, "İşte bu kadar," dedi. Yüzünü batı ufkunun boşluğuna çevirdi. Deniz ve gökyüzü, her şey siyahtı ve belli belirsiz yıldızlarla süslenmişti. Tekneye yerleştik, çıkan esintiye karşı kendimizi sardık.

Hoş bir gece değildi ama hepimiz daha kötülerini yaşamıştık. Ertesi sabah geç saatlerde Helen bizi Nevis'teki küçük bir koya götürüyordu. Eşyalarımızı aldık, *Amphitrite*'e kadar takip edilememesi için denize indirdik ve küçük bir yükselişin tepesindeki asfalt yol boyunca evlerin ve otellerin etrafından dolaşarak ilerledik. Yarım saat yürüdükten sonra sahile inen yolu ben açtım.

"Nereye gidiyoruz?" Nat çırpınarak sordu. Benim espadrillerim düzdü ama o, gevşek kum yığnında zor ilerleyen topuklu ayakkabılarını giyyordu.

"İşte," dedim, gündüz yanmayan ip ışıklarla SUNSHINE yazan bir tabelayı göstererek. Burası bir sahil barıydı, Karayipler'in en efsanevi barlarından biriydi. "Öğle yemeği ve bir tur Killer Bees sipariş edeceğiz. Soran olursa, tatildeyiz ve St. Kitts'te kalıyoruz," dedim.

İster kızarmış balık vaadi olsun, ister barın efsanevi rom punch'ı, hiç telaşlanmadılar. Tabaklarımız boşalana ve romlu içkinin son damlası da bitene kadar yedik, içtik ve bahşişle birlikte nakit ödeme yaptık.

Takdir edilecek kadar cömertti ama unutulmayacak kadar cömert değildi. İşimiz bittiğinde barmen bize bir taksi çağırdı ve taksi bizi su taksisi iskelesine bıraktı. Park Hyatt'ın güneşin altında pırıl pırıl parladığı St Kitts'in alt ucundan The Narrows'un tam karşısındaydı. Çevre düzenlemesi yemyeşildi ve tüm tesis denizin kenarı ile hemen arkasında yükselen tepelerin arasına sıkışmıştı.

Tatilcileri ve işe gidip gelenleri taşıyan su taksisinin Narrows'u geçmesi altı dakika sürdü. Kaptan müdavimleriyle sohbet etti ve Mary Alice de Sunshine'ın rafından aldığı bir turist dergisini karıştırdı. Su taksisi bizi doğrudan Hyatt'ın iskelesine bıraktı.

Kumsalda Nevis'e bakan bir sıra şezlonga doğru başımla işaret ettim. "Git ve bir dakika rahatça otur. Ben bir oda tutacağım."

"Pasaportun olmadan bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" Helen talep etti.

Elimi cebime attım ve *Amphitrite*'in kılıcından indiğimden beri taşıdığım neopren e-okuyucu kılıfını çıkardım. Bıçağımla dikiş yerine hızlıca bir fiske vurdum ve açıldı. İçinde benim yüzümün olduğu ama farklı bir isme sahip bir Kanada pasaportu vardı.

"Vay canına," dedi Nat yavaşça. "Her zaman fazladan evrakla mı seyahat edersin?"

"Arjantin'den beri," dedim yüzümü buruşturarak. Arjantin işi şimdiye kadar yaptığım en tehlikeli işlerden biriydi ve fazladan bir dizi evrak beni zorlu bir sorgulamadan ve pampalardaki bir esir kampında iki ay hapis yatmaktan kurtarabilirdi.

"Peki Kanadalı arkadaşımız odanın parasını nasıl ödemeyi planlıyor?" Helen sordu.

Siyah Amex'i almak için çantaya geri döndüm. "Kredi kartı var."

Tam o sırada çizgili bir tişört giyen ve yüzünde geniş bir gülümseme olan bir personel, salatalık dilimleriyle süslenmiş uzun buzlu su bardaklarıyla yanımıza geldi. Nat ve Mary Alice'e hizmet ederken Helen ve ben de tepeden ana kulübeye doğru yol aldık. Başka koşullarda olsa etkilenebilirdim. Koi havuzları ve The Narrows'un karşısındaki muhteşem manzarasıyla açık havadaydı.

Nevis. Atmosfer sakindi ve rahatlamak istiyordum ama çok erkendi.

Resepsiyon, *Architectural Digest*'ten fırlamış gibiydi; cilalı siyah betondan uzun bir levha, rattan bar tabureleri ve orkidelerden oluşan yüksek bir düzenleme. Sadece ince bir tablet bilgisayar orada herhangi bir iş yapıldığını gösteriyordu. Tezgâhtar bizi nezaketle karşıladı. Ben de ona ince bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ses tonunu doğru ayarlamak önemliydi, kızgınlık ve haklılık arasında bir yerde.

İsim etiketine baktım. "Sophia, umarım bize yardımcı olabilirsin. Adanın diğer tarafında lüks bir villada yer ayırtmıştık ve korkarım bu bize uymayacak," dedim, ağzımı çimdikleyerek ağza alınmayacak bir şey ima ettim. "Müsait bir odanız var mı?"

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm! Ne yapabileceğime bir bakayım." Tabletine hızla vurdu. Kıvrımlı koyun karşı tarafını işaret ederek, "Sahilde güzel bir çift kişilik kraliçe odam var, ama korkarım tesisin uzak tarafında, restoranlardan ve havuzlardan uzakta," dedi.

Biraz iç çektim. Hafif bir hayal kırıklığı tonuyla, "Eminim sorun olmaz," dedim.

"Şu anda hazır," diye beni temin etti. "Ve dediğim gibi, sahil kenarında, yani doğrudan sahile erişimi olan zemin katta."

"Bu kadarı yeterli," diye söze girdi Helen, İngilizcesi Hollandaca, Danimarkaca ya da ikisi arasında bir şey olabilecek bir aksana sahipti.

Sophia bize minnetle gülümsedi. "Çok memnun oldum. Sadece bir kredi kartına ve pasaportlarınıza ihtiyacım olacak."

Helen var olmayan cüzdanına doğru pandomim gibi bir hareket yaptı ve ben de kararlı bir şekilde kartımı ve pasaportumu masanın üzerindeki küçük tepsiye yerleştirdim. "Hayır, hayır. Ben hallederim."

"Teşekkür canım," diye mırıldandı.

"Arkadaşım cüzdanını villada unutmuş. Daha sonra uğrarız ve çantalarımızı gönderdikten sonra bir kopyasını çıkarmanıza izin verimiz."

Sophia bir kalp atışı kadar tereddüt etti ve sonra gülümsedi. "Elbette. Bana bir dakika izin verirseniz." Kredi kartı ve pasaportla birlikte bir arka ofise girerek gözden kayboldu. Eğer bir şeyler gidecekse, bu

o andı. Derin, sakinleştirici nefesler aldım ve Kerala'daki bir aşramda görev yaparken benimsediğim mantrayı tekrarlardım. Helen, Lorna Simpson'ın fotoğrafçılığı üzerine bir sehpa kitabını karıştırdı.

Birkaç dakika sonra Sophia elinde bir sepet soğuk havlu ve maden suyu şişesiyle çıkageldi. Kağıtlarımız ve oda anahtarlarımızla birlikte onları da uzattı.

"Park Hyatt'a hoş geldiniz hanımlar. İyi "

Öğle yemeği için arkadaşlarımızla buluşacağımız gerekçesiyle tesis turunu reddettik. Ana locadan çıkar çıkmaz Nat ve Mary Alice'i sahil kenarından aldık ve haritayı takip ederek odamıza gittik.

"Şimdilik güvende," diye mırıldandı Nat. Bu da Çoban Kız'ın bir başka düsturuydu. Kısa bir süreliğine de olsa güvende olduğunuzda, kendinize nefes almak, beslenmek, dinlenmek ve tekrar savaşmak için yaşamak için bir şans vermeniz önemliydi.

Espadril ayakkabılarımı çıkardım ve ellerimi başımın arkasında birleştirerek yatağa uzandım.

"Şimdi ne olacak?" Mary Alice sordu. "Buraya kadar geldik ama hâlâ Karayipler'deyiz ve dördümüzün arasında bir pasaport ve bir kredi kartı var. Eve nasıl döneceğiz?"

"Ev değil," diye hatırlattı Helen ona. "Güvenli bir eve ihtiyacımız var. Neler olup bittiğini anlamak için kendimize yeterince zaman kazandırmalıyız."

Bir dakika sessiz kaldık, muhtemelen hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. Tüm deneyimlerimize rağmen, tehlikede olduğumuzda bizi sahadan çekip almaya hazır, pisliğimizi temizlemeye, bizi ateş hattından uzaklaştırmaya hazır, emrimizde koca bir teşkilatın lüksüne alışmıştık. Kırk yıldır ilk kez kendi başımızaydık.

Yavaşça doğruldum. "Yardım edebilecek bir arkadaşım var. Müze ile hiçbir bağlantısı olmayan biri." Telefona baktım. "Ama onunla iletişim kurmak için otelin telefonunu kullanma riskini göze alamayız. İzi sürülebilir."

Bunun yerine, yerel rehberi çıkardım ve Basseterre'deki bir elektronik mağazasını aradım. Onlara neye ihtiyacım olduğunu söyledim ve bir saat içinde bir paket kullan-at telefon teslim edeceklerine söz verdiler. Mary Alice verandada somurtup beklerken ben odada kaldım ve Helen ile Nat otelin mağazasını ziyaret ettiler,

Her birimiz için bazı banyo malzemeleri ve son pahalı kıyafetler toplayıp odaya yüklediler. Kullan-at telefonlar geldiğinde birini şarja taktım ve hafızamdan bir numara tuşladım. Minka dördüncü zil sesinde telefonu açtı ve onu kendi tasarladığı bir oyunda uzaylılara lazer atarken Doc Martens'lerini masaya dayamış bir şekilde hayal edebildim. Ön hazırlıkları atlardım ve neye ihtiyacımız olduğunu sıraladım -belgelere, biletler, vs. Soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Minka paketin yirmi dört saat içinde bana ulaşacağına söz verdi ve telefonu kapattık. Nat ve Helen döndüğünde ne yaptığımı anlattım. Mary Alice tam zamanında avludan içeri girdi ve gözlerini ovuşturarak sonunu yakaladı. Ağlamamaya çalışıyormuş ve başaramıyormuş gibi görünüyordu.

"Minka kim?"

"Uzun hikâye," diyerek sorusunu geçiştirdim. "Ama o sağlam biri. Ona hayatım pahasına güvenirim."

Helen soğukkanlılıkla, "Ve bizimkiler," dedi.

"Başka bir önerin varsa, keyfine bak," dedim ona.

Gelmedi. Oda servisi sipariş ettik ve bitkin bir sessizlik içinde yemek yedik. Helen otel dükkanından birkaç kitap ve dergi almıştı ve Nat Karayip haber kanallarında gezinirken Reese'in kitap kulübünden son çıkanlarla kıvrıldı ve repliklerini bağırarak söyleyen oldukça kaba bir kadının yer aldığı bir Venezuela pembe dizisinde karar kıldı.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedim kimseye belli etmeden.

Mary Alice bana katılmak için ayağa kalktı. Sürgülü kapılardan çıkıp verandayı geçtik ve begonviller, muz ağaçları ve pençelerle dikilmiş yatakların sıralandığı çimenlik bir alana çıktık. Biraz ötede, kumsalın kenarına birkaç şezlong çekilmişti.

"Riske girmeli miyiz?" Mary Alice çenesini şezlonglara doğru sallayarak sordu.

Omuz silktilim. "Diğer herkes yemekte gibi görünüyor." Tesisin etrafındaki çeşitli restoranlardan çatal bıçak sesleri ve hafif müzik yayılıyordu. Sahilin bizim tarafındaki kısım huzurlu ve ıssızdı.

Yerleştik ve ben bir sigara yaktım, sigaranın küçük kırmızı ışıltısı yaklaşan karanlıkta bir ateşböceği gibi göz kırpyordu.

Mary Alice sigaralara gülümseyerek, "Sakin bana bunların okyanusa daldırılmaktan kurtulduğunu söyleme," dedi.

Başımı salladım. "Helen. Otel dükkanından nemlendirici ve diş ipiyle birlikte."

"Helen sigara içmenden nefret ediyor." Mary Alice ve ben şezlongların kenarına tünemiş oturuyorduk, denize bakarken dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Güneş sağımızda, burnun ötesinde batmıştı ve hava mordu.

"Ve yine de onları aldı. İşte dostluk budur."

Mary Alice homurdandı. Bir süre dalgaların ritminden başka çıkmadı. Solumuzda, tek bir palmiye sanki denizin anlatmak zorunda olduğu sırları dinliyormuş gibi suyun üzerine eğilmişti.

Hızlı bir koklama duydum. "Mendilim yeni bitti, Mary Alice. Burnunu silmen gömleğini kullansan iyi olur."

"Canın cehenneme Webster," dedi gözlerini koluna silerek. Ama sesi daha iyiydi, sırtı biraz daha sertti. "Buna dayanamıyorum - Akiko'dan uzakta olmaya ve ne düşündüğünü bilmemeye. Nasıl olduğunu." Hiçbir şey söylemedim; devam etmesine izin vermek ve hepsini bir kerede anlatmak daha iyiydi. "Bu ondan sakladığım tek sır. Yani, önemli olan tek sır," diye düzeltti. "Koridorun merdivenlerini yeniden döşemek için ne kadar harcadığımı da bilmiyor."

"Yün mü?" Ben sordum.

"Organik. Yeni Zelanda'dan," dedi. "Sana linki göndereceğim."

Eğildi ve sigarayı elimden aldı, derin bir nefes çekti ve geri vermeden önce kirazın parlak kırmızı renkte parlamasına neden oldu. Dumanı ciğerlerinde uzunca bir süre tuttuktan sonra sonsuza kadar devam eden bir nefesle dışarı üfledi.

"Bunu özledim."

Ona bir bakış attım ve o da dudaklarını büzdü. "Bana öyle bakma. Sigara içemeyeceğimi biliyorum. Meme kanserinin elimden almayı başardığı bir şey daha." Göğsüne doğru gevşek bir hareket yaptı.

"İyi görünüyorlar," dedim ona. "Nat yeni bir çifti çok seveceğini söyledi."

"Nat benim güzel tombul kıcımı öpebilir. İyi görünüyorlar ama sekiz ay boyunca köpek gibi hastaydım ve meme uçlarım hâlâ uyuşuk."

"Sen buradasın," diye hatırlattım ona.

"Ben buradayım." Yaklaştı ve omzuma kendi omzuyla vurdu. "Asıl soru, ne kadar süreyle?"

Espadrilimin tabanında sigarayı söndürürken başımı salladım. İzmariti paketin içine soktum. "O küçük pisliğin bizi havaya uçurmaya çalıştığına hâlâ inanamıyorum. Emirleri nereden aldığını bilmek istiyorum."

"Öyle olduğunu kim söylüyor?" dedi. "Haydutluk yapmış olabilir." "Dört emekli ajanı öldürmek için mi? Neden?"

"Bir şeyler biliyoruz."

"Serseri, küçük dinamit jokeyi Brad Fogerty için tehdit oluşturacak hiçbir şey bilmiyoruz."

"Demek ki Fogerty'nin hiçbirimize karşı bir garezi yokmuş," dedi içinden geçerek. Mary Alice'in her şeye yaklaşımı yavaş ve metodikti. Ayrıntılarda Helen'den bile iyiydi, oraya ulaşması daha uzun sürse bile genellikle geri kalanımızın gözden kaçırdığı şeyleri fark ederdi. Ben acele eder, her şeyden çok içgüdülerime ve bazen de sadece kör şansa güvenirdim. Bizi bu kadar iyi bir takım yapan da buydu. Ben onun tavşanıydım.

Gülümsedi, yirmi dört saattir ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu. "Biliyorum. Kaplumbağacılık yapıyorum. Bana katlan." Bir süre sessiz kaldı ve ben dalgaların dantelli kenarlarını izledim, kumlara doğru kabaran ve bir flamenko dansçısının eteği gibi tekrar geri çekilen fırfırları. Küçük gri bir yengeç ayağımın üzerinden geçti.

Ona bakmak için döndüm. Yüzünün soluk oval şekli gölgeler arasında parlıyordu. Daha iyi görebilseydim, kaşlarının arasına çizilmiş dar bir çizgi bulacağımı biliyordum. Ve birdenbire her şey için sabırsızlanmaya başladım. "Mary Alice, bunu aklayamazsın ya da bir umut ışığı bulamazsın ya da hayatın lanet olası parlak tarafına bakamazsın. Ya kırk yıl boyunca maaş çeklerimizi kesen aynı insanlar tarafından havaya uçurulmamız gerekiyordu ya da bunun başımıza geleceğini biliyorlardı ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadılar çünkü kızartacak daha büyük balıkları vardı. Ve bunun bir önemi yok. Gitmemize izin vermeyecekler. Çok şey biliyoruz. Bir gün içinde, muhtemelen harcanabilir olmaktan çıkıp büyük bir tehdit haline geldik."

"Nasıl?" diye meydan okudu, kavga etmek için hazırlanıyordu.

"Kes şunu, Mary Alice. Bu kadar aptal değilsin. Cesetlerin nerede gömülü olduğunu biliyoruz. Bu bir dipnot değil, lanet olası bir hesaplaşma ve siz bunu kabul etmek istemiyorsunuz çünkü bu Akiko sorunuyla ilgili ne yapacağınızı bulmanız gerektiği anlamına geliyor."

Bir boğanın saldırmadan önce yaptığı gibi burnundan keskin bir şekilde nefes verdiğini duydum. "Karım bir sorun değil, Billie. Ama senin bunu anlamayı beklemiyorum."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaşmaya başladı, derin kumda zor bir şeydi bu. "Hey, Mary Alice," diye seslendim arkasından. Geri döndü ve ben de orta parmağımı kaldırdım.

Uzaklaşırken bana ters ters baktı. Yeni bir sigara çıkardım ve yaktım, bir ağız dolusu dumanı yavaşça dışarı üfledim. "Bu daha iyi olabilirdi," dedim yengece.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Acele ederek dikkatleri üzerimize çekmemeye dikkat ederek karaya çıktık. Biz Gümrük ve Göçmenlik Bürosundan geçtik ama Minka'nın işi iyiydi. Başka bir havayoluyla Atlanta'ya giden uçağımıza binmeden önce resmi kanallardan yarım saat içinde geçtik. Vardığımızda Hartsfield Noel sonrası kalabalığıyla doluydu, herkes itişip kakışiyordu. Dünyada barış ve insanlara iyi niyet buraya kadarmış. Ren geyiği ambalaj kağıtlarıyla birlikte atılmış olmalı.

O sırada saat on bir olmuştu ve Birmingham'a giden son uçağı yakaladık, gece yarısından sonra iniş yaptık. Natalie yorgunluktan sızlanıyordu ama ben yoluma devam ettim, Mary Alice ve bir şekilde hepimizden daha neşeli görünmeyi başaran Helen de inatla onları takip . Minka'nın bizim için ayırttığı kiralık arabayı aldım ve son ayak için yerleştik. Natalie arka koltuğa atladı ve iner inmez uykuya daldı. Geri kalanımız sırayla arabayı sürdü ve beş saat sonra yine direksiyon başındaydım, güneş doğarken Twin Span Köprüsü'nden New Orleans'a geçtim. I-10'u takip ederek şehre girdim ve Fransız Mahallesi'ne yaklaşıp kadar sabah trafiğinin akışına ayak uydurdum. Mary Alice yolcu koltuğunda uyukluyordu, Helen ve Natalie ise arka koltukta yavru köpekler gibi birbirlerine sarılmışlardı.

Mary Alice'i dürterek uyandırdım. "Onları kaldırsan iyi olur. Neredeyse geldik ve ben durduğumda hızlı hareket etmemiz gerekecek."

Helen ve Nat'i uyandırdı ve yanımızdaki küçük bavulları topladı. Arabayı Rampart'ın hemen dışındaki bir ara sokakta çalışır halde bıraktım. Yarım saat içinde bir tamirhanede parçalara ayrılmış olacak, biri bizi Birmingham'a kadar takip etmeyi başarsa bile şehre nasıl geldiğimize dair hiçbir iz bırakmayacaktı.

"Şimdi ne olacak?" Mary Alice çantasını omuzlayarak sordu.

"Yürüyeceğiz," dedim ve Quarter'ı işaret ettim. Tek başıma olsaydım bloğun etrafında ihtiyaten bir tur atardım ama Helen yine sarkmıştı ve Natalie zar zor ayakta duruyordu. Yirmi yaşındayken yirmi dört saat boyunca iyi bir uyku uyumamak kolaydır; altmış yaşındayken ise tam bir felakettir. Ursulines'e doğru yürürken o kayıp gecenin her dakikasını hissettim. Fransız Mahallesi'nde bulabileceğiniz kadar sessiz bir bloktu. Engebeli kaldırımlarda sarhoşlar tökezlemiyor, oluklarda kusmuklar birikmiyordu. Neredeyse sakindi.

Tuş takımıyla donatılmış, sıradan bir kapının önünde durduk. Kapının arkası kalın, dolgulu siyah branda ile kaplıydı, bu da mülkün içini görmemizi engelliyordu. Şifreyi girdim ve bir anlık beklenti dolu bir sessizlik oldu. Sonra yumuşak bir vızıltı, bir çınlama ve kapı açıldı. Ötede, titreyen tek bir gaz lambasıyla yumuşak bir şekilde aydınlatılan kemerli tuğla bir tünel uzanıyordu. Nemli zemindeki gölgelerin arasında bir şey geziniyordu.

"O da neydi?" Natalie karanlığın içine bakarak sordu.

"Muhtemelen bir faredir," dedim neşeyle. Kapıyı arkalarından çarparak kapattım ve kilitlendiğinden emin oldum. "Evime hoş geldiniz."

Tünel, her biri bir öncekinden daha köhne dört tuğla binanın çevrelediği bir avluya açılıyordu. Galerilerle ve merdivenlerle birbirine bağlanan cepheler, son bir dedikodu yapan yaşlı kadınlar gibi destek için birbirlerine yaslanmıştı.

Üç kadın ayağa kalktı, yavaşça dönerek etrafı incelediler. Köşede, yıkık dökük tuğla yığınlarının arasında büyümüş bir çay zeytini yükseliyordu. Başka yığınlar da vardı - arduvazlar, tahtalar, çimento torbaları - ve çeşitli büyüme aşamalarında çalılarla dolu saksılar. Ortada, fiskiyesi eksik bir çeşme yeşil suyla doluydu. Yüzey biraz dalgalandı ve Natalie sıçradı.

"Suyun içinde ne hareket ediyor?" Mary Alice sordu. "Sazan

Louie. Evle birlikte geldi."

Helen kibarca, "Sanırım bir evcil hayvana sahip olmak güzel bir şey," dedi.

"Yıkılmak üzere gibi görünüyor," dedi Nat, ikinci kattaki galerileri tutan, dökülmekte olan siyah ferforje demire bakarak.

"Olabilir. Adımlarına dikkat et," dedim.

Mary Alice diplomatik bir tavrıyla, "Bir zamanlar çok güzel olmalı," dedi. "Eminim yine güzel olabilir."

Natalie, "Biraz el emeği ve birkaç dinamit lokumu ile," diye cevap verdi.

"Bedavaya kalıyorsun," diye hatırlattım ona.

Mary Alice cesur bir yüz ifadesi takındı. "Tesisat çalışıyor mu?"

"Bazen," dedim. Mary Alice ve Natalie'nin etkilenmedikleri açıktı. Helen'e döndüm.

Beni şaşırtarak gülümsedi. "Bu mükemmel. Bizi buraya getirdiğin için teşekkür ederim, Billie."

Mary Alice biraz utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi ama Natalie sadece esnedi. Tam o sırada geniş, turkuaz boyası dökülmüş bir kapı açıldı ve uzun boylu, sıska bir kız çıktı. Ben onu tanıştıramadan üzerime atladı, beni sıkıca sardı ve yerden bir santim yukarı kaldırdı. Akçağaç şurubu ve yanmış tost gibi kokuyordu.

"Beni korkuttun. Bunu yapma," dedi beni yere bırakırken sertçe. "Biz iyiyiz," dedim ona. "Harikaydın."

Bir elini omzumda tuttu ve diğerlerine bakmak için döndü, başı bir sincabınki gibi eğikti. "Bunlar arkadaş mı?"

"Mary Alice, Helen, Natalie," dedim ona. "Bu Minka."

Nazik sesler çıkardılar ve o da bana dönmeden önce başıyla onayladı. "Kahvaltı hazırladım."

"Sen yemek yapamazsın," diye hatırlattım ona.

Omuz silkti. "İyi değil. Ama yemelisin."

Bizi turkuaz renkli kapıdan geçirerek evin kabuğuna götürdü. Evi ayakta tutan tuğla duvarlar ayakta bırakılmıştı ama iç bölme duvarları delinmiş ve üst kat tamamen kaldırılmıştı, böylece tavan başımızın iki kat üzerindeydi. Tuğla yığınlarının üzerine yerleştirilmiş eski bir kapı, kahve makinesi, ocak ve ekmek kızartma makinesi gibi gerekli eşyaları koymak için derme çatma bir mutfak tezgahı oluşturmuştu. Çay için pahalı bir elektrikli su ısıtıcısı vardı ama bu benim lükse verdiğim tek tavizdi.

Akşam yemeği için kırk kişinin oturabileceği bir masa, birbirine uymayan küçük sandalyelerle birlikte odanın ortasında duruyordu. Pencere

Orijinal camların kırıldığı ve ucuza değiştirildiği birkaç yerde şeffaf camlı vitray İncil hikayeleri. Geriye kalanların çoğu çatlaktı ve Mecdelli Meryem'in dirilmiş İsa'nın önünde diz çökerken ters dönmüş yüzünü işaretleyen uzun, sivri bir çizgi vardı.

"Burası neresi?" Mary Alice sordu.

Masanın etrafındaki yerleri gösterirken ona "Eski manastır," dedim. Bir tabak soğuk, yanmış kızarmış ekmek parçalarıyla doluydu ve tereyağı kırıntılarla kaplanmıştı. Ama kahve ve çay sıcaktı.

Sandalyelere çöktük, her birimiz bir kupa aldık ve mahvolmuş ekmeği görmezden geldik. "Rahibeler Mecdelli Meryem'le ilişkili bir tarikata mensuptu," diye devam ettim. "Sokağın aşağısında eskiden Ursuline'lere ait olan bir manastır var. Bu evi inşa eden rahibeler birkaç on yıl sonra geldiler. Onlar bir hemşirelik tarikatıydı ve sarı humma salgını yüzünden yok oldular."

"Burası perili," diye ekledi Minka neşeyle, elinde bir fincan kahveyle oturmaya gelirken.

Mary Alice ona döndü. "Perili mi?"

"Hayaletlerle," diye ekledi Minka.

"Rahibe hayaletleri," diye açıkladım. "Birkaç ev sahibini uzaklaştırdılar ama beni hiç rahatsız etmediler ve Minka'yı da rahatsız edecek gibi görünmüyorlar."

Omuz silkti. "Yalnız yaşarken bir arkadaşın olması güzel bir şey."

"Burada mı yaşıyorsun, Minka?" Helen kibarca sordu.

Minka başıyla onayladı. "Evet, artık gerçek bir Amerikalıyım," dedi. Yüz hatları saf Slav'dı: geniş, düz elmacık kemikleri ve derin bakışlı gözler. Tarzı haftadan haftaya değişiyordu ama bugün çizgili kayak yaka bir tişört ve puantiyeli küçük bir eşarp bir Fransız filminin figüranı gibi giyinmişti. Saçlarını yine kestirmiş, kısa kestirmiş ve kiraz rengi röflelerle simsiyah boyatmıştı. Yuvarlak çerçeveli küçük bir okuma gözlüğü takıyordu. Tek eksiği içinden baget çıkan bisiklet sepetiydi.

Helen bana değerlendirici bir bakış attı. "Ev senin adına mı?"

"Hayır. Cayman Adaları'ndan bir holding şirketi. Bana kadar izini sürmenin bir yolu yok."

"Lanetleneyeceğim," dedi Mary Alice. "Senin kendi güvenli evin var."
Omuz silktim. "Bizim işimizde makul bir önlem."

"Güvenli bir evim yok." Natalie somurtuyordu ama Helen hâlâ düşünceli görünüyordu.

Başka bir şey söylemedi ve Natalie Minka'ya döndü. "Umarım Billie sana en azından kapalı bir banyo sağlamıştır. Burası biraz rustik."

Minka'nın gözleri bir kedininki gibi kısıldı. "Billie bana her şeyi sağladı." Birkaç dakika daha etrafta dolaştı ama ortamın soğuk olduğu belliydi ve o çıkıp gittiğinde Natalie bana döndü.

"Ne dedim ben?" Nat talep etti.

Helen ona, "Sorun senin söylediklerin değildi," dedi. "Bence kızdığı şey Billie'nin eleştirilmesi önerisiydi."

Natalie gözlerini deviremeden Helen ayağa kalktı. "Ayaklarımın üzerinde ölmek üzereyim."

Kendimi sandalyemden yukarı ittim. "Sana nerede uyuyabileceğini göstereyim." Mary Alice olduğu yerde kaldı. "Bunu çözmemiz gerekiyor. Bir plana ihtiyacımız var."

Helen tekrar oturacakmış gibi döndü, ama biraz sallandı ve ben de bir elimi omzuna koyarak onu yerinde tuttum. "Evet, Mary Alice. Biliyoruz. Ama çok yorgunuz ve doğru düşünecek durumda değiliz. Uyuruz, sonra yemek yeriz, sonra da plan yaparız. Halliday kuralları."

Mary Alice'in bundan hoşlanmadığını söyleyebilirdim ama ayağa kalktı ve onları avlunun karşısındaki, zemin katından tuğla tünel geçen binaya götürürken beni takip etti. Tünelin her iki yanında iki büyük oda vardı, biri o kadar çok ıvır zıvırla doluydu ki içeri girmek imkânsızdı. Diğeri ise küçük bir döner merdiven dışında boştu. Üst katta uzun bir koridor ve bu koridora açılan bir düzine kapı vardı.

"Rahibelerin yatakhanesi," dedim onlara. "Odalar küçük ama en azından özel."

İlk kapıyı açtım. İçeride döşeme tahtaları genişti ve temizlenmişti. İkiz boy bir şilte, hâlâ naylonun içindeydi, bir duvara yaslanmıştı ve geçip gitmek için yeterince yer bırakıyordu. Duvardaki bir nişte başı olmayan bir azizin alçıdan heykeli duruyordu.

Natalie ağzını açtı ama Helen ona uyarıcı bir bakış attı.

"Çok güzel," dedi Natalie belli belirsiz. Doğruca yatağa yöneldi ve kazağını başının üzerine çekerek üzerine yığıldı.

"Nat, canım," diye seslendi Helen. "En azından yatağına çarşaf sermek istemez misin?"

"Hayır." Sözcük boğuktu ama elin çırpılışı yeterince açıktı.

Kapıyı onun üzerine kapattık ve Mary Alice ile Helen tek kelime etmeden sıradaki iki odaya geçtiler. Ben kendiminkine gittim ve yatağa uzandım, doğruca uykuya daldım, ağır bir uykuydu bu, her tarafınızı pütür pütür hissettiren ve hiç denemediğinizden daha kötü hissettiren. Gün çarşaf lar bacaklarıma dolanmış, sıcaktan terlemiş bir halde uyandım. Yataktan kalkıp hızlıca yıkandım, sonra evde bıraktığım küçük kıyafet yığının a uzandım. Bootcut kot pantolon ve yırtık pırtık bir Janis Joplin tişörtü aklımdakiler için gayet uygundu. En sevdiğim kovboy çizmelerimi, Minka'dan daha eski bir bomber ceketimi ve güneş gözlüklerimi giydim. Kapıdan çıkarken bir beyzbol şapkası kaptım. Takip edildiğimize dair bir işaret görmemiştim ama işi şansa bırakamazdım.

Kapıdan yavaşça çıktım ve Ursulines'den Decatur'a doğru ilerledim. Central Grocery'in önünden geçerken midem gurulduyor, muffaletta yemek istiyordum ama KAPALI tabelası yoktu ve yürümeye devam ettim. Mahallede bir tur attım, biraz zig zag çizdim, birkaç ara sokağı girdim ama hiçbir şey örümcek hislerimi tetiklemedi. Café du Monde'a uğrayıp beş beignet siparişi verdim ve kollarım buhar ve yağdan solmuş ve cennet gibi kokan kağıt çuvallarla dolu olarak eve döndüm.

Helen duş almış olmalıydı. Saçları nemliydi ve platin rengi bob şeklinde düzgünce taranmıştı. En sevdiğim kimonoya sarınmış Nat parmaklarını masaya vururken o da *Vanity Fair*'in 2009 tarihli bir sayısını yavaşça karıştırıyordu. Mary Alice beignet poşetlerini serbest bıraktı, kağıt havlu ve hindiba fincanlarıyla birlikte dağıttı.

Odanın etrafına bakındım. "Minka nerede?"

"Dışarıda," dedi Mary Alice kısaca.

"Sanırım az önce yumurtladım," dedi Natalie ilk beignet'i kaldırırken. Düşük bir iniltiyle ılık hamuru ısırdı, pudra şekerini

Hava. "Cennet."

Ceketimi omuzlarımdan çıkardım ve şapkamı masaya fırlattım. "New Orleans'ta Beignets bir klişedir ama iyi bir klişedir." Sessizdiler, çalışılmış bir hevesle yiyorlardı ve ben de onları ölçüp biçerek etrafıma bakındım. Biraz yıpranmışlardı ama . Tam o sırada Minka apartmanın etrafındaki paket servis mutfağından bamyaya, patates salatası ve köşedeki bakkaldan aldığı kırmızı şarap şişeleriyle döndü. Ekmek ve mevsim için çok erken olan bir kral pastası vardı, ancak Bourbon Caddesi'ndeki turist tuzaklarından gelmiş olabilirdi.

Minka poşetleri açarken, "Çok yaşa çocuğum," dedim. Ben ilk kabı açarken o da kase ve kaşık almak için döndü. "Yemek yerken konuşabiliriz."

Helen şişelerden birini ve tirbuşonu alarak Minka'nın sırtına dar bir bakış attı.

"Pas devant la petite fille," diye beni uyardı.

Minka dönmedi. "La petite fille parle français, madame," diye cevap verdi.

"Merde," dedi Helen.

Minka bizimle yüzleşti. "Eğer benimle konuşmak istemiyorsanız, odama gideceğim."

"Tabii ki hayır," dedi Mary Alice, işleri yoluna koyarak. "Hepimiz sana ne borçlu olduğumuzu biliyoruz, Minka."

Helen'e uyarıcı bir bakış attı ve Helen ince bir gülümsemeyle bir bardak şarap uzattı. "Elbette. Sadece Minka'yı sonraki adımların ayrıntılarıyla ne kadar sıkıkmak istediğimizi bilmiyordum."

Saçma sapan bir nezaket gösterisiydi ama bunu ona söyleyemeyecek kadar yorgundum. Minka omuz silkti ve bamyasını bir kaşık patates salatasının üzerine döktü,

Nat onu hayranlıkla izlerken kaşığına gömülüyordu. "Bu iyi mi?" "Dene," diye emretti Minka.

Natalie söyleneni yaptı ve bir kaşık dolusu aldı, gözleri doldu. "Vay anasını. Bu inanılmaz."

Minka sırtıttı ve gençlerin coşkusuyla kendilerini yemeklerine verdiler.

Bir şişe acı sosa uzanan Natalie'ye Mary Alice, "Daha sonra bir antiaside ihtiyacın olacak," dedi.

"Oturarak uyuyacağım," dedi Natalie. "Buna değer." Bana döndü. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Durum değerlendirmesi yapma zamanı," dedi Helen hızlıca. Küçük, zarif ısırtıklarla bir beignet yedi, sonra çuvalını kenara itti. Ellerinde tek bir şeker zerresi bile yoktu. Bamyâ kâsesine dokunulmamıştı ama şarap kadehinin yarısı boştu.

"Peki," dedim. "Durum yapalım. Belli ki Müze tarafından feshedilmek üzere hedef alındık ama hâlâ nedenini bilmiyoruz."

Helen, "Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüp duruyorum," diye öneride bulundu. "Demek istediğim, hepimiz işimizde yetkin ve bazen de istisnai olduk. Ve işimiz bitti. Neden bizi şimdi çıkarıyorlar?"

"64.000 dolarlık soru bu, değil mi?" Dedim ki. "Eğer nedenini bilirsek, diğer her şey anlam kazanacak, çünkü şu anda hiçbir şey anlam kazanmıyor."

"Bu müze de ne?" Minka bir ağız dolusu bamyanın içinden sordu.

Natalie merakla ona baktı. "Billie'nin ne iş yaptığını biliyor musun?"

"Evet," dedi Minka. "İşten arkadaş mısınız? Siz de mi insan öldürüyorsunuz?" "Var," diye onayladım. "Müze bizim çalıştığımız organizasyon.

için. Görünüşe göre Yönetim Kurulu varlığımızı sona erdirmeye karar verdi."

Minka başını eğdi. "Açıkla."

Masa daha iyi günler görmüş bir muşamba ile kaplıydı. Önceki sahipleri muhtemelen koyu, iştah açıcı olmayan lekelere ve sigara yanıklarına bir kez baktıktan sonra bırakmışlardı. Minka'ya bana yazacak bir şeyler getirmesini işaret ettim. Parlak mavi ve meyve kokulu bir keçeli kalem buldu, My Little Pony'nin bir slam kitabını imzalamak için kullanacağı türden bir şey. Kumaşın bir ucuna üç kutu çizdim ve her birine bir isim yazdım.

" 'Thierry Carapaz, Provenans. Günther Paar, Satın Almalar. Vance Gilchrist, Sergiler,' " diye yüksek sesle okudu.

"Doğru," dedim ona. Üçünü bir araya toplamak için bir parantez çizdim ve *Yönetim Kurulu* olarak etiketledim. Üstüne de *Müze* yazdım.

"Müzenin her biri kendi bölümünü denetleyen üç yöneticiden oluşan bir kurulu var." İlkine bir parmağımı dokundurdum. "Carapaz Provenance'dan sorumlu. Onlar bilgisayar inekleri. Araştırma yaparlar, hükümet veri tabanlarına derinlemesine dalarlar. Ayrıca dijital gözetim de yaparlar. Tek işleri istihbarat toplamak."

"Ne amaçla?" Minka sordu.

Helen ona "Müzenin ilgisini çekebilecek iki tür insanı belirlemek için" dedi. "Potansiyel hedefler ve potansiyel işe alımlar."

Minka başını salladı ve ben de Provenance'tan kurula doğru bir çizgi çizerek devam ettim. "Provenance üç ayda bir yapılan toplantılarda kurula bilgi veriyor, öldürülmesi ya da saha ajanı olarak eğitilmesi gerektiğini düşündükleri kişilerle ilgili dosyalar sunuyor. Kurul kapalı oturumlarda tartışıyor, görüşüyor ve sonra oylama yapıyor. Öldürme emrinin ya da iş teklifinin verilebilmesi için üçünün de aynı fikirde olması, yani oybirliği gerekiyor."

Bir sonraki kutuyu işaret ettim. "Öldürme emri verildikten sonra, Paar'ın yönetimindeki Satın Alma, tedarik ve lojistikten sorumludur. Sahte sosyal medya profilleri oluşturmaktan bomba inşa etmeye kadar her şeyi yapabilirler. Silahları, kıyafetleri, seyahat ayarlamalarını sağlarlar. Görevi başarılı kılmak için neye ihtiyacımız varsa. Şimdiye kadar benimle misin?"

Minka başını salladı ve son kutuya dokundu. "Sergiler. Bunlar öldüren saha ajanları mı? Bu sen misin?"

"Bu benim," dedim ona. "Bu hepimiziz. Vance Gilchrist'in emrinde çalışıyoruz ve görevleri yerine getirmekten sorumluyuz."

"Küratörleri unuttunuz," dedi Helen, okuma gözlüğünün üzerinden krokiye bakarak.

Müdürlerin altına üç küçük kutu sıkıştırdım. "Direktörlerin her birinin kendi departmanlarının günlük işleriyle ilgilenen bir küratörü var." Onları bilgilendirdim. "Naomi Ndiaye, Provenance'da Thierry Carapaz'ın altında çalışıyor. Martin Fairbrother ise Satın Alma bölümünde Günther Paar'ın yardımcısı."

Vance Gilchrist'in adının altındaki boş kutunun üzerinde tereddüt ettim. "Orada kim çalışıyor?" Minka sordu.

"Artık kimse yok," dedi Natalie ona. "Sonuncusu altı ay önce öldü ve yerine kalıcı birini bulamadılar. Vance çok titiz olabiliyor."

"Sadece kadınlara titiz denir," dedi Mary Alice. "Erkekler " olur. " Elindeki boş kâseyi iterek kaşığın şingırdamasına izin verdi. "Devam edelim. Bir plana ihtiyacımız var. Hem de hızlıca."

Mary Alice bu kadar kaba davranmazdı ama Akiko'yu düşündüğünü biliyordum. Bu karmaşayı ne kadar çabuk temizlersek, karısını o kadar çabuk bulabilir ve işleri nasıl yoluna koyacağını çözebilirdi.

"Katılıyorum," dedim. "Kendimize biraz zaman kazandık ama sonsuza kadar burada kalamayız. Neden hedef alındığımızı bulmak zorundayız."

Natalie gerçek bir acıyla, "Yönetim kurulunun bize sırt çevirdiğine inanamıyorum," dedi. "Yaptığımız onca şeyden sonra."

"Belki de yaptıklarımız yüzündendir," dedi Helen. "Belki de öldürmememiz gereken birini öldürdük. Ya da belki görmememiz gereken bir şey gördük."

"Kurulun bizim bir sorun olduğumuza karar vermesi için binlerce olası neden var," dedim. "Fesih kararı verebilecek tek kişiler onlar ve bunu oybirliğiyle yaparlardı. Bunu tam olarak neden gönderdiklerini öğrenmeliyiz."

"Soramamız çok kötü," dedi Natalie.

Mary Alice ilk kez konuştu. "Neden yapamıyoruz?"

Cesur bir fikirdi ve bunu önerenin Mary Alice olmasına sevinmiştim. Bu kadar sıra dışı düşündüğüne göre cesaretini tamamen kaybetmemişti.

"Ama kime soracaksın?" Helen cesaret etti. "Doğrudan yönetim kuruluna gidemeyiz. Vur emrini verenler onlar."

Minka mavi kalem eline aldı ve Gilchrist, Paar ve Carapaz'ın isimlerinin üzerine ince bir çizgi çekti.

"Küratörler mi?" Mary Alice önerdi.

"Asla," dedi Natalie kesin bir ifadeyle. "Naomi'ye zerre kadar güvenmiyorum," diye ekledi ismini d rt erek. "Provenance'tan o sorumlu, yani kurula bilgi vermekten o sorumluydu. Onlara her ne söylediyse bu yüzden pe imizdeler."

Mary Alice, "Bunu bilmiyoruz," diye söze başladı ama Natalie onun kesti.

"Yönetim kurulunun Provenance tarafından önerilmeyen bir şey yaptığını ne zaman gördünüz? Hedefleri önermek kelimenin tam anlamıyla onların i i," diye karşı  ıktı Natalie. "Ayrıca, Provenance'dan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum. İnsanları klavyelerinden gözetlemek beni ürkütüyor. Bu çok garip."

Naomi ile birkaç kez kar ıla mı  ve hatta ondan biraz ho lanmı tım. Otuzlu ya larında, iki çocuklu ve kariyer basamaklarının bir üst basamağında yer alan bir kadındı. Her yönetim kurulu  yesi altındaki k rat re akıl hocalığı yapıyordu, bu da Carapaz emekli olduğunda onun i i için sırada olduğu anlamına geliyordu ve bunu istemekten hiç çekinmiyordu. Sadece kendini dinlemek için saçma sapan konuşmalar yapmıyordu ve bunun Natalie'yi nasıl rahatsız ettiğini anlayabiliyordum.

Onu listeden sildim. "Martin?" diye sordum.

"Bunu ona gerçekten yapmak istiyor muyuz?" Helen araya girdi. " ocuk için üzülüyorum." Martin Fairbrother bir  ocuk değildi. Naomi gibi o da otuzlu ya larının ortasındaydı ama tek ortak noktaları buydu. Naomi kendine güvenen ve saçmalıkları kabul etmeyen biriyken, Martin çekingendi ve konuşmak yerine aletlerini tercih ederdi. Bir keresinde hidro-patlayıcılar üzerine gün boyu süren bir konferansta yan yana oturmu tuk ve bana tam olarak tek bir kelime söylemişti. *Kalem mi?* Onunki patlamış, mürekkebi man etine akmı tı. Ona tükenmez kalemimi vermiş ve uyumaya devam etmiştim. Ama içinde çok iyiydi, ne kadar küçük olursa olsun her görev için ihtiyacımız olan her şeye sahip olmamızı sağlıyordu. Eğer Mary Alice naneli L rabar istiyorsa ya da Helen  in  retimi damgalı oyuk uçlu mühimmat talep ediyorsa, Martin tam aradığımız adamdı.

Helen gülümseyerek ekledi: "Son kemik yoğunluğu taramamdan  ik yet ettiğimi duyduğu için i  çantama kalsiyum  i nemeleri koydu." " ikolatalı macadamia."

Natalie, "Ve Nagasaki'ye son gelişinde bana çok tatlı bir yawara almıştı," diye ekledi.

Bana baktılar ve ben de omuz silktim. "Teksas'taki bir dericiden bana bir tokat makinesi aldı." Küçük, güzel bir silahtı. Bir İncil imine benziyordu ama iki ucunda da bir adamın şakağını ezmeye yetecek kadar kurşun vardı. "Detaylarda iyidir ve düşüncelidir."

"Gördün mü? İyi bir çocuk," dedi Helen. "Bakın, kurul belli ki yanlış bir şey yaptığımıza inanıyor, öldürecek kadar yanlış. Ve şimdiye kadar bizi ortadan kaldırmaya yönelik ilk girişimin işe yaramadığını biliyorlar. Yapmamız gereken doğal şeyin soru sormak olduğunu ve sorduğumuz her şeyin risk altında olduğunu fark edecekler."

"Ve Vance'in küratörü öldüğünden beri soracağımız ilk kişi Martin," diye bitirdim. Bir elimi yüzümde gezdirdim. "Helen haklı. Martin'le temasa geçmek onu tehlikeye atabilir."

"Bunu bilmiyoruz," diye karşı Mary Alice.

Bir elimi kaldırdım. "Martin'e B Planı diyelim. Neler olup bittiğini anlayabilecek başka biri olmalı. Martin'den daha az savunmasız ama dedikodu kulağı olan biri."

Bir an sessiz kaldık, düşünüyorduk. Düşünürken sandalyemde geriye doğru eğildim ve iki ayağımın üzerinde dengede durdum. Natalie kalemi eline aldı ve masa örtüsünün bir köşesine bir şeyler karalamaya başladı, Mary Alice ise kâğıt peçetesini karıştırıyor, küçük parçalar koparıp bir yığının içine koyuyordu. Helen öylece oturup orta mesafeye bakarken, Minka da son beignet'lerini bitirdi.

Birden sandalyemin ayaklarını güm diye yere indirdim. "Sweeney konuştu."

"Sweeney'i yirmi yıldır görmedim," dedi Mary Alice.

Helen öne doğru oturdu. "Sormaya değer olabilir. Bize her zaman çok düşkün olmuştur."

"Geçen yıl emekli oldu," dedim düşünceli bir şekilde. "Artık emekli maaşı olduğu için Müze sırlarını saklamaya o kadar meyilli olmayabilir."

"Tabii sırları biliyorsa," diye belirtti Mary Alice. "Eğer aktif değilse, son dedikodulardan haberdar olmayabilir."

"Dört aktif ajanı hedef almak pek de gizli tutabilecekleri bir hikâye değil," dedim. "İnanın bana, insanlar konuşuyor."

Nat çiziminden başını kaldırdı - zevkli olmaktan çıkıp hafif pornografik bir hal alma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir erkek çıplağı. "Sweeney yardım edecek."

Ona bir bakış fırlattım. "Kendinden oldukça emin görünüyorsun."

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Öyle olmalıyım. Geçen yıl onunla yattım."

Sonrasında olanları dinleyen biri bizi dünyanın en eski pijama partisi sanabilirdi.

"Euw, Nat, *Sweeney*-"

"Kızıkları sevmezsin." "İyi miydi?"

Sonuncusu benden. Natalie sırtıttı. "Düşündüğünden daha iyi." "Ama *nasıl*?" Helen ağlamaklı bir sesle sordu.

Natalie hatırlayarak memnun bir şekilde gerindi. "Osaka'daydı. Aynı suç ailesinin iki üyesi olarak görevlendirilmiştik. Provenance'dan biri işi batırmış ve soyadları farklı olduğu için akraba olduklarını fark etmemiş. Aksi takdirde işi koordine edebilirdik. Ritz'de yollarımız kesiştiğinde az kalsın kimliğimiz ortaya çıkıyordu. Notlarımızı karşılaştırmamız gerekiyordu, o da benim odama geldi. Bir şey diğerine yol açtı." Omuz silktilti.

"Yani, onunla temasa geçebilir misin?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "İşten önce kısa bir sevişme yaptık ve sonra da güzel bir bis yaptık. Şafakta odamdan çıkmıştı. Uçağı erken kalkmıştı."

Helen ani bir çığlık attı ve çantasına daldı. "Buldum," dedi ve adres defterini salladı. Sayfaları çevirdi. "McSween, Charles. Kansas City."

Numarayı not aldı ve Natalie'ye uzattı. Nat, Natalie'ye kraker üzerine bir kaşık dolusu leş koymuş gibi baktı. "Onu aramıyorum."

"Ama neden?" Mary Alice sordu. "Onunla temas kuran son kişi sensin." Akiko'yla o kadar meşgul olmasaydı, "temas" kelimesine kıs kıs gülebilirdi. Tanrı biliyor ya, ben de istedim. Ama sinirlenmişti ve ciddi anlamda kızmak için rampayı hızla çıkıyordu.

Helen'dan kâğıt parçasını aldım. "Ben yaparım. Eski sevgiliyle konuşmak garip olabilir."

"Sen bilirsin," diye karşılık verdi Mary Alice. Bu sefer onu terslemedim ama zihnimde bir çetele tutmak için not aldım. Dışarı çıktım, eczaneye uğrayıp nakit parayla taze bir yakıcı aldım. Dar sokaklardan geçerek Jackson Meydanı'na doğru ilerledim. Hava kararmaya başlamıştı, falcılar ve hokkabazlar bugünlük toplanmış, gölgeleri serserilere bırakmışlardı. İnsanların gece için yattıkları birkaç bankın yanından geçtim, ancak bu uzun sürmeyecekti. NOLA polis karakolu iki blok ötedeydi ve polisler yakında onları yollarına teşvik etmek için geleceklerdi. Karanlık ara sokaklara doğru ilerliyor, soğuktan korunmak için karton ve küflü uyku tulumlarıyla özenle hazırlanmış kapı aralıklarında yatıyorlardı.

Banklardan biri boştu ve nehre bakacak şekilde oturdum. Helen'ın bir kâğıda karaladığı numarayı tuşlamadan önce derin bir nefes aldım. Bekledim, önce üç, sonra dört kez çaldı. Tam vazgeçmek üzereydim ki Sweeney cevap verdi, sesi biraz uykulu geliyordu. Arka planda televizyonda yayınlanan bir basketbol maçının sinir bozucu gıcırtilarını duyabiliyordum. Maçı izlerken uyuyakalmış olmalıydı ve ben de katedralin önündeki saate baktım. Yediye on var.

Ona kim olduğunu söyledim ve kaçınılmaz olanı bekledim.

"Billie? Hey, uzun zaman *oldu-hey*," dedi, heceleri uzun bir nefesle çıkararak. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

"Bana Lazarus deyin," dedim.

"Ne oluyor be? Yani, gerçekten ne oluyor?" Sesi yükseldi ve basketbol maçının sesi aniden düştü. Cevap vermemi beklerken sesi kısımış olmalıydı.

"Karışık bir durum. Şimdi açıklayamam ama sanırım buluşmalıyız."

"Buluşalım," diye tekrarladı. Zaman kazanmaya çalışıyordu ve ben de onu biraz sıkıştırdım. "Sweeney, önemli olmasaydı sormazdım."

"Eğer sen hayattaysan, ya diğerleri? Onlar da hayatta mı? Peki ya Nat?" Tanrım, sanki yedinci sınıftaymışım gibiydi. Beden dersinden sonra dolabına bir not bırakmamı isteyecekti. *BENDEN HOŞLANIYOR MUSUN, Y VEYA N'Yİ YUVARLAK İÇİNE AL.*

"Telefonda olmaz," dedim ona. "Seninle yarın New Orleans'ta buluşabilirim."
"Yarın mı? Hiç şansın yok," dedi kesin bir ifadeyle. "Bugün Yeni Yıl Arifesi."
"Kahretsin," dedim. Saatin kaç olduğunu unutmuştum. "Çarşamba o zaman.
İkincisi." "Bana bir dakika ver. Yazacak şeye ihtiyacım var. Hangi
cehennemde

Gözlüklerim mi?" diye
mırıldandı. "Başının
üstünde," dedim ona.

"Hey, nasıl bildin? Beni görebiliyor musun?"

"Sweeney, Kansas City'de pencereni gözetleyen ben değilim. Tahmin
etmiştim." "Biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim," diye cevap
verdi. Bir dakika sessiz kaldı.

ve onun bir klavyeye vurduğunu duydum.

"Tamam, Çarşamba sabahı ilk iş bir uçak buldum. Üç gibi varırım. Nerede
buluşmak istersin?"

"Jackson Meydanı, saat dörtte."

"Seni nasıl bulacağım?"

"Henüz bilmiyorum ama endişelenme. Seni bulacağım. Eğer bir sorun çıkarsa
ya da gecikirsen, akşam dokuzda Roosevelt Hotel'deki Sazerac Bar'da buluşalım.
Eğer , barmene bir mesaj bırak. mı?"

"Neden seni geri arayamıyorum?"

"Çünkü telefonu kapatmaz atacağım." "Kahretsin, başın belada, değil
mi?"

"Sanırım öyle."

İç çekti. "Orada olacağım." "İyi
yolculuklar."

O cevap vermeden önce küçük kırmızı telefon simgesine bastım. Katedralin
hemen batısında yer alan müze Cabildo'ya doğru yürürken telefonu kapattım.
Yanında güzel geniş olukları olan küçük bir sokak uzanıyordu. Telefonun
elimden kayıp rögara düşmesine izin verirken adımlarımı kesmeme bile gerek
kalmadı.

Cabildo ile katedral arasındaki küçük sokaktan geçtim. Orada burada, kapı
aralıkları ışık havuzları içindeydi ve aralarında uzun gölgeler uzanıyordu. Çoğu,
yassılaştırılmış karton yataklarında uzanmış serserilerle doluydu ama son kapı
aralığında, basamaklarda bir palyaço oturuyordu,

Yağlı boyasını sürerken kırık bir ayna parçası tutuyordu. Beş dolarlık bir banknot çıkardım ve yanından geçerken bahşış kovasına attım. Kovada birkaç on sent dışında başka bir şey yoktu. Palyaço olmak için zor bir haftaydı sanırım. Uzaklaşmaya başladım ama beni geri çağırdı.

"Hey, bayan." Palyaço bir şey uzattı. Lamine edilmiş bir dua kartıydı, hani şu kilise hediyelik eşya dükkanlarından aldığınız türden. Bu kart yıpranmış ve yaşlandıkça yumuşamıştı. Resimde kırmızı cüppeli bir adam nehrin karşı kıyısında yürümeye başlayan bir çocuğu taşıyordu, her ikisinin de güneşli haleleri vardı.

"Aziz Christopher," dedi. Ama ben bunu zaten biliyordum. Görüntü, boynumdaki ince bir zincirde taşıdığım küçük madalyayla eşleşiyordu.

"Teşekkürler," dedim ve kartı cebime attım.

"Mutlu yıllar," dedi palyaço. "Sana da."

Rüzgâr yükselirken atkımı sıktım ve eve doğru yola çıktım.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

OCAK 1979

Helen küfürlü konuşamayacak kadar hanımefendi, Mary Alice ise kötü kelimeler kullanıyor Yabancı dil konuşan biri gibi.

Bayan Halliday'in vesayeti altında dörtlü, iki çatalla balık yemeyi ve çorba kaşığından ses çıkarmadan yudumlamayı öğrenir. İç çamaşırlarını göstermeden bir arabadan nasıl ineceklerini, Viyanalı sosyete kızları gibi vals yapmayı ve bir otomobile yirmi saniyenin altında düz kontak yapmayı öğretir. Bomba yapıyorlar, şifreleri çözüyorlar, kuyruk sallamayı ve öldürmeyi öğreniyorlar. Boğma ve bıçaklamada, zehir ve boğma ipinin inceliklerinde ustalaşırlar. Constance Halliday askeri sınıf silahları sevmez, onları gösterişsiz ve gösterişli bulur, ancak çıplak elleri ve doğaçlama silahları tercih ettiğini gizlemese de dörtlünün ateşli silahlar konusunda iyice eğitilmesini sağlar. Tükenmez kalem, atlama ipleri, dikiş iğneleri; hepsi için ölümcül kullanımlar öğreniyorlar.

Ve her biri kendi uzmanlık alanını geliştirir. Natalie ses çıkaran her şeyi, bombaları, el bombalarını ve minik ellerine alabileceği en büyük silahları sever. Mary Alice zehirlere olan ilgisini keşfeder ve el çabukluğunu geliştirmek için Bayan Halliday'in servis ettiği yemeklerin içine zararsız maddeler karıştırır. Boş zamanlarını bir orduyu hareketsiz bırakmaya yetecek kadar zehirli madde karıştırarak geçirir. Helen, şaşırtıcı bir şekilde, keskin bir nişancıya dönüşür, rüzgârdaki değişiklikleri ve tahmini yörüngeleri işaretlerken ayrıntılara olan gözü ona iyi hizmet eder. Aslında o kadar yeteneklidir ki Constance en sevdiği silahı, cebinde düzgünce durması için bir horoz kılıfı takılmış küçük, derli toplu bir Colt .38'i ödünç almasına izin verir. Üzerinde çentikler var

el kabzası, öldürme çentikleri olduğundan şüphelendikleri kesik izleri, ama kimse sormaya cesaret edemiyor.

Ama Billie Webster, Constance Halliday için bir mücadeledir. El bombasını iyi kullanır ve silahı neredeyse Helen kadar iyi idare edebilir ama bundan hoşlanmaz. Dikkati dağınık ve sırf başka neleri vurabileceğini görmek için hedeflerin uzağına ateş etmeye başlar. Constance Halliday'ın en sevdiği bahçe heykelinin (şeytani görünümlü demir bir tavşan) gözünü çıkardığında, Bayan Halliday sopasıyla onun omzuna sertçe vurur.

"Ofisime, Bayan Webster. Lütfen."

Billie nefesinin altında mırıldanır ama onu takip eder. Geldikleri günden beri ofise gitmemişti ve kısa sürede bunun sosyal bir ziyaret olmadığını anladı. Bayan Halliday onu oturmaya davet etmez, bu yüzden Billie ayakta durur, bakışları Constance'ın masasının arkasındaki tabloya sabitlenir - elinde yıldızlar ve pişman bir ifade olan bir tür su perisi.

Bayan Halliday uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Onun yerine oturuyor, masadaki mektup açacağına vuruyor ve Billie'ye sessizliğin gücünü öğretiyor.

Sonunda Constance Halliday mektup açacağını masasının üzerine fırlatır. "Bayan Webster," diyor iç çekerek, "umutsuzluğa kapılmaya başladım. Kötü bir acemi değilsiniz.

."

"Teşekkür ederim."

Sanki Billie hiç konuşmamış gibi devam etti. "Ama çok hızlı bir şekilde gereksiz biri haline geliyorsun. İyi ateş ediyorsun ama Bayan Randolph kadar iyi değilsin. Dil konusunda iyisin ama Bayan Tuttle kadar akıcı değilsin. Cesur denebilecek kadar kişisel güvenliğinizi önemsemiyorsunuz ama Bayan Schuyler kadar yılmaz değilsiniz. Kısacası, Bayan Webster, sizin ne işe yaradığınızı anlayamıyorum."

Duraklar ama Billie'nin buna söyleyebileceği hiçbir şey yoktur. Constance duraklamayı mükemmel bir şekilde değerlendirir, sonra devam eder, sesi hoştur. Sözcüklerden daha çok canını yakan şey, rahat ve gerçekçi konuşmasıdır.

"Londra'da çok iyi bir sekreterlik okulu ile anlaşmamız var. Sizi oraya gönderebiliriz. Çok fazla sorun yaşamadan steno veya daktilo yazmayı öğrenebileceğinizi söyleyebilirim. Sana bir iş bulabilirler.

Sertifikanızı aldıktan sonra güzel bir ofis işi. Belki de muhasebecilik yapmak istersiniz? Bana bunun oldukça tatmin edici olabileceği söylendi."

Sadece Constance Halliday'in gözündeki küçük parıltı Billie'ye bunu bilerek yaptığını, onu bir tepki vermeye zorladığını söyler. Constance'ın neyi ateşlemeye çalıştığını bilmiyor-öfke mi? İnkâr mı? Ama bunu ona vermemeye kararlıdır.

Billie onu sessizce bekler ve Constance sonunda pes eder, ince bir gülümsemeye. "Senin için zor olmalı. Anlıyorum."

"Neyi anladın?"

Constance onu konuşturmuştur ama böbürlenmez. Sadece masasındaki bir dosyaya dokunarak aynı mülayim tonda devam ediyor. "Bunun için hiç çalışmak zorunda kalmadın, değil mi? Hiç test edilmedin, gerçekten değil."

Billie çocukluğunu düşünür ve yükselen öfkesini bastırır. "Küçük dosyan ne diyor bilmiyorum ama ben diğerleri gibi değilim, tamam mı? Çitlere ve golden retriever'a sahip olamadım."

Constance omuz silkiyor. "Mutlu bir çocukluğun ziynetlerinden bahsetmiyorum Bayan Webster. İçinizde olanlardan bahsediyorum - aklınız ve onunla yaptıklarınız. Ya da daha doğrusu, onunla ne yapmadığınızı. Kayıtlarınız olağanüstü zeka ve vasat sonuçlar gösteriyor. Sıradanlık rahat bir yerdir. Neler yapabileceğinizi görmek için asla sınırlarınızı zorlamıyorsunuz. Asla korkularınızın üzerine gitmemek, asla cesaretinizin son parçasını bulmak için kendi içinize uzanmamak. Neyden yapıldığınızı bile bilmiyorsunuz ve dahası, bunu de hiç niyetli görünmüyorsunuz. Sadece idare edecek kadarını yapıyorsunuz ve açıkçası, daha az potansiyeli ve daha fazla kalbi olan bir düzine acemiye sahip olmayı tercih ederim, Bayan Webster. Korkarım kardeşim bir hata yaptı."

Gülümsemeye devam ediyor ama bu sefer gülümsemesinde acıma var.

"Saçmalık!" Sözcük Billie'nin ağzından, o daha durduramadan dökülür.

Constance yavaşça başını sallar. "Görünüşe göre sinirlerime dokunmuşum." Kendini ayağa kaldırır ve Billie'ye masanın etrafına gelmesini işaret eder. Kızı omuzlarından tutarak çevirir ve elindeki sopayla resmi işaret eder. "Klasik bir eğitim almadığınızı biliyorum Bayan Webster. Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Billie omuz silkiyor.

"Astraea. Bu ismi hiç duydun mu?"

Billie tüllü beyaz elbisesinin içindeki ince bedene bakar. Bir manzaranın hemen üzerinde süzülmekte, ayak parmakları havaya yükselirken çimenlere sürtünmektedir. Bir eli ağlayan bir grup çobana doğru uzanmış, onlara bir veda jesti sunarken, diğer eli göğsünde bir çift terazi tutmaktadır. "Hiç sanmıyorum. Kulağa Yunanca gibi geliyor."

"Çok güzel. Astraea bir tanrıçaydı, Alacakaranlık ve Şafak'ın kızıydı, tanrılar tarafından adalet araçlarıyla donatılmıştı. İnsanoğlunun arasında yaşayan son ölümsüzdü. Ama sonunda kötülüklerimizden umudunu kesti ve pullarıyla birlikte yıldızlara kaçarak oradan ayrıldı. Bugün Başak takımyıldızı olarak yıldızların arasında oturuyor, yanında Terazi burcunun terazisi var. Derler ki, geri döneceği günü beklemektedir."

Billie tanrıçaya daha yakından bakar, kalması için açıkça yalvaran insanlara bakarken yüzündeki teslim olmuş üzüntü ifadesine bakar.

Constance Halliday devam ediyor. "Tüm büyük İngiliz şairleri onun hakkında yazdı, Shakespeare, Milton, Browning. Tarihçiler I. Elizabeth'i ve Büyük Katerina'yı onunla kıyasladılar. Ve Charles II'nin oyun yazarı casusu Aphra Behn, onu onurlandırmak için kod adı olarak 'Astraea'yı kullandı. O hep oradaydı, gölgelerde."

Constance Halliday tekrar eliyle tanrıçanın ayaklarını işaret eder. Çimlerin üzerinde dar bir gümüş çizgi uzanıyor, yeşillik tarafından neredeyse gizlenmiş ama sadece görülebiliyor. Unutulmuş ama yok olmamış.

"Yakından bakın. Astraea terazisini yanında götürdü ama kılıcını geride bıraktı; tanrılar tarafından adaleti sağlaması için verilen kılıcını. Asıl soru şu, Bayan Webster, onu alacak mısınız?"

Bir cevap beklemiyor. Bunun yerine Billie'yi kovar ve kız odasına gider, orada yatağına uzanır, kaçak sigara içer ve güneş batana ve oda gölgeye düşene kadar düşünür.

Ertesi gün, Billie dener. Silahını yağladı ve kendisine öğretildiği gibi ovdu. Silahı doldurur ve nişangahını ayarlayıp yedi kez ateş eder. Altı tanesi genişliyor. Constance Halliday'in arkasında durduğunu biliyor ama

dönüp bakmıyor. Tekrar deniyor ve biraz daha iyi ama çok değil. Yüzü sıcaktır ve gözlerinin arkasında yaşların oturduğunu hissediyor. Eğer teslim olursa, bu çirkin bir ağlama olacaktır, sümüklü ve kabarık. Bu yüzden Constance Halliday'in haklı olduğunu düşünerek hayal kırıklığını bastırır. O disiplinsiz ve gelişigüze'dir. Ve bu nitelikler sahada birinin ölümüne neden olacaktır.

Constance Halliday'in sopasıyla onu hafifçe dürtmesi onu şaşırtıyor. "Her şey yolunda mı, Bayan Webster?"

Gözlerini kapatıyor ve elindeki silahın ağırlığını hissediyor. Utancının ağırlığı ağırdır ama omuzlarına oturmasına izin verir, aşağı doğru itildiğini hissediyor. Ve sonra onu aldı. Gözlerini açıyor ve parlayan namlunun kenarında bir parmağını gezdiriyor. "Elimden alınabilecek bir şeye bel bağlamayı sevmiyorum," diyor akıl hocasına.

Constance Halliday ona uzun ve değerlendirmeci bir bakış attıktan sonra başını sallıyor. "Ellerinizi alınamaz, değil mi?"

Billie programdan atılmayı, bir steno defteri ve kalem etekle Londra'ya gönderilmeyi bekler. Bunun yerine, ertesi gün eğitim alanına gittiğinde Constance Halliday'in yanında duran bir adamla karşılaşır. Adam kaslı ve günah kadar çirkindir, üzerinde eşofman vardır ve sanki daha iyi bir yerde olması gerekiyormuş ve ona iyilik yapıyormuş gibi bir ifade takınmaktadır.

Constance Halliday ince ince gülümser. "Ona Mad Dog diyebilirsiniz. Ve sana ne derse onu yapacaksınız."

Orada olmak için neleri kaçırdıysa Billie'ye ödetir çünkü Constance'ın onu sadece kendisi için getirdiği ortaya çıkar. Diğer üçü kendi becerilerini mükemmelleştirmeye çalışırken, o Billie'ye göğüs göğüse dövüş hakkında bilmediği her şeyi öğretir. İlk gün onu yüzlerce kez yere serer, sırt üstü yere düşürür ve her seferinde ciğerlerindeki havayı dışarı atar.

O gün için işten çıkarıldıktan sonra, bacaklarının onu taşıyamayacağını fark eder ve merdivenleri elleri ve dizleri üzerinde sürünerek çıkar. Yatak odaları buz gibi olduğu için dört kız, Constance Halliday'in sipariş ettiği yavru civciv kutuları için boruların sıcaklığı yeterince sıcak tuttuğu büyük keten dolapta buluşmaya karar verdiler. Daracık bir yer ama kızlar akşamlarını tavuk boku kokan sıcak havasıyla bu küçük odada geçiriyor

ve lavanta. Billie kollarını kaldıramayacak kadar ağrıyor, bu yüzden Mary Alice onu beslerken Nat bir dizi maymuncuk ve bir sepet dolusu kilitte uğraşıyor ve Helen tırnaklarının altındaki toprağı temizliyor. Benscombe'da herkesin ev işleri vardır ve Helen'inki de silah talimleri arasında mutfak bahçesini ayıklamaktır. Helen aynı zamanda gezgin bir eczacıdır ve Nat kilerden yarım şişe şarap aşırırken Billie'ye reçeteli ağrı kesici almayı başarır.

Ertesi gün çürükler iyice büyümüş ve Billie'nin vücudu boynundan ayak bileklerine kadar mosmor olmuştur ama yine de kendini yataktan dışarı atar ve daha fazlası için geri döner. Ve bu sefer Mad Dog onu sadece elli kez fırlatır.

Dört hafta sonra, bahçede ıslak ve sefil bir sabah, Billie onu ağırlık merkezinin altında yakalıyor, vıcık vıcık çimlere doğru takip ederken onu karnının üzerine kaldırıyor, diziyile sırtının küçük kısmına sertçe iniyor ve ciğerlerindeki havayı boşaltıyor. Adam nefes alma refleksiyle başını kaldırıyor ve kaldırdığında Billie dirseğini boğazına doluyor. Başını vücuduna doğru geri çekmek kolay olabilirdi ama Billie onu yavaşça çekiyor, tutuşunu gevşetmemeye dikkat ediyor. Adamın bacakları arkasından sallanıyor ama bu onu başka bir işe yaramıyor. Dizlerini vücudunun altına alıp yukarı doğru itiyor, onu üzerinden atmaya çalışıyor ama kadın tutunuyor ve dizini adamın böbreklerine saplıyor. Yüzünün rengi değişiyor, güzel renkler

-Pembe, kırmızı, sonra mor. Burun delikleri beyazlaşıyor ve ağzını açıp kapatarak olmayan bir nefes arıyor.

Sonunda teslim olur ve yere yığılırken yere vurur. Billie sadece yapabildiği için bir saniye daha dayanır ve sonra onun üzerinden yuvarlanır. Adam nefes nefese kalmış ve titreyerek ciğerlerine hava çekiyor. Billie ayaklarını iki yana açmış, kulaklarında kan uğuldayarak onun yanında duruyor. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmış ve onun tekrar gitmesi için hazır. Ayağa kalkıp tekrar denemesini *istiyor*. Ama o orada yatıyor, yenilmiş.

Billie başını kaldırdığında Constance Halliday'in yüzünde bir gülümsemeyle onları izlediğini görür ve kendisinin de gülümsediğini fark eder.

"Sonunda, Bayan Webster," diyor yumuşak bir sesle. "Anlıyorsunuz. Sizi bu işte iyi yapacak olan şey öfkeniz değil. Neşenizdir."

Mad Dog'un Billie'ye öğrettiği dövüş sportmence ya da adil değildir. Bu aşağı ve kirli sokak kavgasıdır. Ona taşaklara ve gözlere saldırmayı, elinin topuğunu kıkırdak kereviz gibi çıtırdayana kadar rakibinin burnuna sokmayı öğretir. İşi bitirmek için ortaya çıkan pisliği beyne nasıl sokacağını öğretiyor. Ona bir tavuğun üzerinde hızlı ve kararlı bir dönüşle bir boynu nasıl kıracağını ve uyluklarını veya dirseğinin kıvrımını kullanarak birini nasıl boğacağını gösterir.

Eğitim bittiğinde, belirgin bir topallaması ve asla eskisi gibi olmayacak bir kulağı vardır ama Constance Halliday memnundur. Küçük Sfenks sürüsü, kardeşinin onları keşfettiği zamanki hallerinden çok daha iyi bir duruma gelmiştir. Helen Randolph kolay bir seçim olmuştu. Babası OSS'nin kurucu üyesiydi ve büyükbabası da gizli müzakereler konusunda yetenekli bir diplomattı. Gizli hizmet onun kanında vardı.

Natalie Schuyler da bir mirastır. Ailesi bir mermi ve bomba fırtınası içinde Rus İmparatorluğu'ndan sürüldüğünde büyükannesi henüz bir çocuktur. Hollanda'ya yerleşirler, yeni bir isim alırlar ve geçmişi geride bırakmaya çalışırlar, ancak Natalie'nin büyükannesi savaşın seslerini asla unutmaz. Savaş tekrar Avrupa'ya geldiğinde, küçük oğlunu ailesiyle birlikte Amerika'ya gönderir ve geride kalarak Hollanda Direnişi'ne hizmetlerini sunar. Yaşlı Schuyler'lar yıllar sonra onu sorgularlar ama kimse ona ne olduğunu söylemez ve bu tahmin edilemeyecek kadar yürek parçalayıcıdır. Ama Binbaşı Richard Halliday bilmektedir. Ve Natalie'ye büyükannesinin dosyasını gösterdiği gün, Natalie birdenbire kanında dolaşan kaos dürtüsünü anlar.

Mary Alice Tuttle daha basit bir vakadır. Üç çocuğun en küçüğü, anne ve babasının birer çocuğu olduktan sonraki en büyük kızı. Çocukluğunu kolalı kombinezonlar ve sarı bukleler içinde, her zaman ailesinin o gelmeden önce tamamlanmış olduğunu bilerek, sonradan düşünülmüş gibi geçirir. Ta ki erkek kardeşi Vietnam'a gidip bir daha geri dönmeyene kadar. En iyi arkadaşı eve bir tabut içinde taşınır ve Mary Alice'in nişanlısı olan kız kardeşi tabutu görünce bayılır. Ailesi parçalanmış, kız kardeşi mahvolmuştur ve Mary Alice'e her şey çok basit görünmektedir. Savaşlar, genç erkekler tarafından yapılır.

ve bu yanlış. Katliamı durdurmak için yapılabilecek her şey mübahtır. Juilliard'a kabul mektubunu yakar ve onun yerine Berkeley'e kaydolur. Öğrenci gazetesinde o kadar kıskırtıcı bir fikir yazısı yayınlar ki, eyalet temsilcisi onun vatan haini olarak tutuklanmasını ister. Ancak bu fikir yazısı onu bir müze görevlisinin dikkatini çeker.

Mary Alice gibi Billie de idealizmi ve iyi bir savaş için parmaklarını kana bulamaya istekli olması nedeniyle askere alınır. Eğitimde en çok yol kat eden odur ve Constance Halliday'e savaş sırasında onun gibi olan diğer genç kadınları hatırlatır. Onun Öfkeleri. Başlamadıkları bir savaşa gönderildiklerinde çocuk denecek yaşıydılar. Cesur ve yılmazdılar. Ve bu yiğitlik için öldüler, diye düşünüyor acı acı. Bu yol daha iyi. Sfenksler kurnazlık ve hile kullanacaklar; kendilerine karşı yığılmış olan olasılıkları eşitleyecekler. Ve hayatta kalacaklar, diye kendi kendine söz veriyor.

Onları savaşacak şekle getirmek için dokuz aylık fiziksel eğitim gerekti. Daha sonra Londra'daki sekreterlik okulunda steno ve daktilo yazmayı ve hostesliğin temellerini öğrendiler - sekreter ya da hostes olarak poz vermek mükemmel bir kılıf. Ev hizmetlisi ya da hemşire gibi davranmak zorunda kalırlarsa yemek pişirme ve sağlık bakımı dersleri aldılar. Sürüş okulu onlara bakım ve kaçış manevralarının temellerini vermiştir. Yoğunlaştırılmış bir ilk yardım eğitimi onları sahada kendilerini nasıl tedavi edecekleri konusunda eğitmiştir. Dil ve kültür kursları onları geliştirdi - Fransızca, İspanyolca, Arapça, opera, şaraplar. Bir metot oyunculuğu dersi onlara nasıl karakter geliştireceklerini ve işaretle nasıl ağlayacaklarını öğretti.

Son dokunuş için hepsi Paris'e gönderildi. Natalie'nin bukleleri düzgünleştirildi, ancak bunun kişiliğinin yarısını alıp götürdüğünden şikayet ediyor. Mary Alice'in hafif aralıklı ön dişleri, gülümsemesini daha az akılda kalıcı hale getirmek için kapatıldı. Helen o kadar güzel bakımlı ki, danışmanların saçlarını düzeltmek ve ciddiyetini vurgulamak için ona bir gözlük vermek dışında yapacakları pek bir şey yok.

Billie saç uçlarını kesmelerine izin verir, ancak dudağının üstündeki yara izini düzeltmek için bir plastik cerraha danıştıklarında çıkıp gider. Helen onaylamıyor,

şeffaf camlı gözlüklerinin ardından endişeyle bakıyordu.

"Bizi dikkat çekici kılan her şeyden kurtulmamız gerekiyor," diye hatırlatıyor Billie'ye. "Bu yara izi bizi tanımlayan bir özellik."

"Hoşuma gitti," diye ekledi Mary Alice sadakatle.

"Mesele hoşlanmak değil," diye itiraz ediyor Helen. "Billie'nin hatırlanmasına neden olabilir ve bu çok tehlikeli."

"Şansımı deneyeceğim," der Billie ona.

Gerçek şu ki, Billie korkuyor. Kendini yeterince kaybetmiş durumda. Hitabet dersleri Teksas ağzının kenarlarını törpüledi; okuma listeleri kelime dağarcığını geliştirdi. Özüksedikleri sanat ve tarih, dünyasını daha önce hiç hayal etmediğı bir enginliğe genişletti. Artık kim olduğundan tam olarak emin değil. Ama parmağının ucunu dudağının hemen üstündeki küçük çıkıntıya götürdüğünde kendini hatırlayabiliyor.

İki hafta sonra Nice'e giden bir uçaktalar.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ve planlamamız gereken bir randevu vardı, ama aynı zamanda birkaç günlük bir lüksümüz de vardı.

hazırlayın. Kahvaltı sırasında Mary Alice normal davranmak için kahramanca bir çaba gösterdi, herkesin yumurtasını istedikleri şekilde düzeltmek için ocakla güreşti. Daha sonra yoga yaptım, ağrıyan dizlerimi esnettim ve aşağı bakan köpeğim daha çok bir hurdalık iti gibi çıktığında içimden biraz çılgılık attım. Duştan sonra yüzümü incelerken kendimi yüz yaşında hissettiğime ve öyle de göründüğüme karar verdim. Biraz kuşburnu yağı sürdüm ve en iyisini umdum. Fikrimi değiştirip kot pantolonuma uzandığımda bir çift kaşmir joggers'ın yarısına gelmiştim. Kot pantolon tüy gibi hafif ve sıcak tutuyordu, ancak kot pantolon bana henüz olarak vazgeçemediğimi hissettirdi. Avluyu geçerken kapıda bir tıkırtı duydum, sanki biri mandalı deniyordu. Müzeden birinin bizi bulmuş olma ihtimali çok yüksekti ama işi şansa bırakamazdım. Avludaki inşaat malzemesi yığınının bir parça inşaat demiri alıp kaldırdım. Bir silah olarak işimi görebilirdi.

Ağırlığımı ayaklarımın üzerinde dengeleyerek kapıya doğru süründüm. İnşaat demirini tek yumruğumda tutuyordum, onu sabit tutacak kadar sıkı kavramıştım. Çoğu insan bir silahı parmak eklemleri beyazlaşana kadar kavrar, ama bu sadece elinizi yorar. Piyano çalmak ya da iyi bir el işi yapmak gibi, her şey bilekte biter.

Gizlilik perdesindeki bir boşluktan baktım ve neredeyse inşaat demirini düşürüyordum.

"Lanetleneyeğim," dedim ve kapıyı açtım.

Akiko diğer tarafta durmuş, elinde duran bir hayvan taşıyıcısını tutuyordu. hızla geçerken elime tutuştu. Ben de onu yakaladım.

Çantasını kaldırıma bıraktı ve kapıyı tekrar kapatmadan önce boş caddenin iki tarafına da hızlıca bir göz attı.

Çantayı omuzladım ve onu avluya kadar takip ettim. Mary Alice kollarını iki yana açarak evden çıktı ve birbirlerine tutunarak sessiz hıçkırıklara boğulurken biz de onları izledik.

Öpüştüler, tekrar sarıldılar ve sonunda kollarımdaki taşıma çantası Richter ölçeğini sarsacak kadar sert sallanırken ayrıldılar. "Bunun içinde ne var, kötü ruh mu?" Akiko'ya sordum.

Islak yanaklarını sildi. "Bu Kevin. Seyahat etmeyi sevmez."

Kasanın önündeki ızgaradan bakmak için eğildim ve içeride şeytani bir büyüye benzeyen bir şey tısladı.

"Kediyi mi getirdin?" Mary Alice kulaktan kulağa gülümseyerek sordu.

"Tabii ki kediyi getirdim," dedi Akiko saçlarını düzelterek. "O aileden biri."

Sonra geri kalanımızla selamlaştı ve biz de eve girdik. "Bu şeyi dışarı çıkarmam gerekiyor mu?" diye sordum.

Akiko bir el salladı. "Sadece ön tarafı aç. Hazır olduğunda dışarı çıkacaktır."

Çantayı yere bıraktım ve tek parmağımla önünü açarken yoldan çekildim. İçinde her ne varsa orada kaldı ve dikkatimi masada el oturan Akiko ve Mary Alice'e çevirdim. Helen ve Natalie sandalyeleri kapıp beklentiyle bana bakarken, ben de beklentiyle Mary Alice'e baktım.

"Açıklamak ister misin?" Ben önerdim.

Mary Alice bunu utanmak ya da meydan okumak için yapmış olabilir. Çenesini kaldırdı ama konuşurken çok kızardı. "Onu ben aradım. Birmingham havaalanında kiralık arabayı alırken. Bana öyle bakma. Bagaj tesliminde bekleyen çok hoş bir kadından cep telefonunu ödünç aldım."

"Ev telefonunuzu dinlemiş olabilirler," diye hatırlattım ona.

Mary Alice bana döndü. "Sakın bana bu konuda bok atmaya kalkma Billie. Gerekli tüm önlemleri aldım ve ona kuyruğundan nasıl temizleneceğine dair kesin talimatlar verdim."

"Evet," dedi Akiko mutlulukla. "Bu işinde doğuştan yetenekliyim."

"Casus mu?" Kibarca sordum. Mary Alice'e anlamlı bir bakış attım.

Morun kırk tonuna döndü ve karısına baktı. "Sanırım yapmam gereken bazı açıklamalar var."

"Bana casus olmadığını söylediğin yer burası mı?" Akiko hâlâ gülümseyerek sordu. "Değilim," dedi Mary Alice.

Akiko güldü. "Bu tam da bir casusun söyleyeceği şey." "Biz casus değiliz," dedim açıkça. "Hiçbirimiz değiliz."

Gülümsemesi ilk kez sekteye uğradı. Mary Alice'e döndü. "O zaman nesin sen?"

"Suikastçılar," diye ağzından kaçırıldı Natalie.

Akiko kahkaha gibi başlayan ama yarı yolda takılıp kalan ve bir tür gargaraya dönüşen bir ses. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır canım," dedi Helen. "Kesinlikle sana sıçmıyoruz."

Akiko'yu ikna eden Helen'in kibar sesinin küfürle birleşmesi olabilirdi. Mary Alice'in elini sıktı. "Bebeğim?"

"Bu doğru. Biz suikastçiyiz. 1979'da işe alındık. Hükümet dışı küçük bir uluslararası örgüt için çalışıyoruz."

"Bu ne anlama geliyor?"

Mary Alice, "Bu, kuruluşumuzun hükümetin dışında olduğu anlamına geliyor," diye söze başladı.

Akiko elini bırakarak, "'Hükümet dışı' kelimesinin ne anlama geldiğini biliyorum, sakın bana patronluk taslamaya kalkma," dedi. "Soruyorum, bu ne *anlama* geliyor? Kimi öldürüyorsunuz?"

"Silah tüccarları, seks kaçakçıları, ara sıra diktatörler, tarikat liderleri, yozlaşmış yargıçlar. Kısacası pek de iyi insanlar değiller," diye yanıtladı Mary Alice.

Helen, "Eğer yardımı olacaksa, örgüt Nazileri öldürmeye başladı," diye önerdi. Natalie, "Ama bir tane bulmayalı uzun zaman oldu," diye ekledi. "Yani,

çoğunlukla Mary Alice'in az önce listelediği kişiler. Ayrıca uyuşturucu kaçakçıları. Ve korsanlar-

"Son zamanlarda korsanlara çok merak sardık."

"Ama onları *öldürüyorsun*?" Akiko'nun sesi ayağa kalkarken yükseldi. "Bunu değerlendirmek için bir dakikaya ihtiyacım var, izninizle." Kedi taşıyıcısını kapattı ve kalçasının üzerine koydu. "Odam nerede?"

"Sana göstereceğim," dedi Helen hızla. Kedi taşıyıcısından gelen çığlık arasında Akiko'yu uzaklaştırdı.

"Beklediğimden daha iyi geçti," dedi Mary Alice sonunda. "Öyle mi oldu?" Ben sordum.

"Ah, evet. Eğer gerçekten kızgın olsaydı, kediyi alır ve Marriott'a yerleşirdi."

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

benden önce davrandı. Mutfaktaydı, elma dolgulu Fransız tostı kızartıyordu. Mikrodalgada pişirdiği pastırmayla birlikte sıcak tabağın üzerinde. Işıl ışıl görünüyordu, sanki derisinin altında kan uğulduyordu ve içini aydınlatan şeyin ne olduğunu biliyordum: beklenti. Sweeney'le buluşmamız ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, bu işi bitirip hayatlarımıza geri dönmeye bir adım daha yaklaşmıştık.

En azından ben öyle düşündüğünden şüpheleniyordum. O sırada kimse fazla konuşmuyordu. Geri kalanımız toplantıya hazırlanmakla meşgulken Akiko -Mary Alice'e hâlâ sessiz davranıyordu- Minka ile Bourbon Caddesi'ndeki gizli bir vampir mekânına gitti. Mary Alice Helen ve Natalie için tabak hazırladı ve dördümüz giyinme zamanı gelene kadar planın üzerinden tekrar geçtik. Henüz erkendi -Sweeney'i beklememiz için saatler vardı- ama önemli olan yerimizde olmak ve kendimizi Jackson Meydanı'nın atmosferinin bir parçası haline getirmektir.

Pozisyonlarımızı almak için ayrı ayrı dışarı çıktık. Helen, meydanın kuzey köşesinin çaprazında yer alan Muriel's adlı restoranda rezervasyon yaptırmış, en iyi konumda bir balkon masası için ısrar etmişti. Rezervasyonu yaptırmak için bizzat gitmiş, kocasının ölümünden sonraki ilk evlilik yıldönümü olmasıyla ilgili acıklı bir hikâyeye anlatarak garsona elli dolar uzatmıştı. Elbette saçmalıktı, ama iyi bir saçmalıktı, Helen'in hikâyeyi anlatırken birkaç yudum su içmesini sağlayacak kadar gerçekçiydi. Ev sahibesi onu geç bir öğle yemeğine oturtacağına söz verdi; Helen birkaç yavaş yemek ve tatlı olarak da menü dışı bir sufle yemeyi planlıyordu.

Küçük yuvarlak masadaki , katedralin önündeki tüm taş döşeli alanı mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Ona bir tabanca vermiştim, nişangâhını da kendim kontrol etmiştim. Ona ihtiyacı olmayacağını umuyordum, özellikle de bu mesafeden, ama bir tüfeği gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Taş döşeli alanın en ucunda, Mary Alice meydanın yeşil alanını daha ticari alandan ayıran demir parmaklığa yerleşti. Bir hurdacıda ikinci el bir çello bulmuş ve sesi yarı yarıya iyi çıkana kadar yeniden akort edip cilalamıştı. Bir viyolayı tercih ederdi ama onlar da çok azdı. Ayaklarının dibine ters çevrilmiş ipek bir silindir şapka koymuş, parçalanmış kırmızı ipek astarını sergilemiş ve yoldan geçenlere bir ipucu vermek için birkaç bozuk para atmıştı.

Aynı hurdacı gezisinde Natalie, iç karartıcı manzaralar ve daha da iç karartıcı portrelerden oluşan birkaç dandik tuval almıştı. Nat onları çerçevelerinden çıkarıp, New Orleans manzaralarını çağrıştıran bir dizi kaba resmin üzerini boyamıştı. Bunlar tam da sokak sanatçılarının Jackson Meydanı'ndaki parmaklıklara astıkları türdendi ve Natalie kılık değiştirmesini gri bir peruk ve kravat boyalı bir bel çantasıyla tamamlamıştı, yaratıcı yanıyla temas halinde olan hippie bir büyükanne.

Kılık değiştirmek için Esoterica'dan bir deste tarot kartı aldım ve iki gün boyunca onları karıştırarak kabalaştırdım, ardından bir kart masasının üzerine yapıştırmak için üzerinde nazar olan bir poster panosunu boyadım. Birkaç katlanır sandalye ve ben iş başındaydım. Uzun, parlak pamuklu köylü eteğimin altına tozluk ve çizme giydim - nehirden esen rüzgarla hava serindi - ve bir çift ucuz, gösterişli küpe taktım. Yoğun bir sürme ve bir eşarpla bağlanmış koyu kırmızı buklelerden oluşan bir perukla tamamladım. Saç kargaşası ve göz kalemi arasında tanınmaz haldeydim.

Ocak ayının bu kadar erken bir gününde kalabalığın az olmasını beklerdim ama tatil sonrası turistler hâlâ akşamdan kalma hallerini atmaya çalışıyorlardı. Katedralden Père Antoine Sokağı adı verilen küçük bir geçitle ayrılan dar bir bina olan Presbytère'in önünde dükkânımı açtım. Sağıma bakarsam Helen'i, soluma bakarsam Mary Alice'i görebiliyordum. Natalie köşeyi dönmüş, karşıdan yaklaşan yayaları izliyordu.

 irkin resimlerini satarken. Telsiz kullanmayı tartıştık ama sonunda basit tutmaya karar verdik, her birimiz diğerklerini tehlikeye karşı uyarmak için verebileceğimiz bir dizi sinyal üzerinde çalıştık. Saatte bir, katedralin saati çeyrek ge eyi vurduğunda, kontrol etmek için hızlı bir görsel kontrol yaptık, ama her şey yolundaydı.

O beni görmeden ben Sweeney'i gördüm. Charles Ellison McSween. Yaşlı bir adama benziyordu, diye düşündüm hüzünle, omuzları soğuğa karşı ceketinin içinde kamburlaşarak meydana doğru ilerleyişini izlerken. Nehirden esen rüzgâr beyzbol şapkasının hemen altındaki saçlarını karıştırıyordu. Kırmızı, üzerinde bir don tabakasıyla pas rengine dönüşmüştü. Falcı edasıyla ona seslenmeden önce yanımdan geçip gitmesine izin verdim. Yarı yarıya arkasını döndü ve ben de teatral bir hareketle karşımdaki boş koltuğu işaret ettim.

"Kartların senin hakkında ne söylediğini bilmek istemez misin?" Yaklaşırken sordum.

Bana dar bir bakış attı. "Lanetleneceğim," diye mırıldandı sandalyeyi alırken, ağırlığını taşıyıp taşımayacağını görmek için biraz test etti.

"Kapa  eneni, diğer tarafla iletişim kuruyorum," dedim gülümseyerek.

O da sırtıttı. "Tanrım, seni görmek ne güzel." G l msemi neredeyse geldiği anda soldu. "Billie, neler oluyor?"

Kartları yavaşça karıştırdım. "Benim adımı kullanma. Ve kılık değiştirmeliydin."

Yankees şapkasının kenarına dokundu. "Kılık değiştirdim. Herkes benim bir Cards taraftarı olduğumu bilir." Bakışlarını elimdeki desteye dikti. "Bu saçmalık da neyin nesi?"

"Bu geleneksel bir Rider-Waite destesi, dünyada falcıların ve emo genç kızların tanıdığı bir deste." Destenin en üstündeki kartı çıkardım ve ona gösterdim. Bu Yıldız'dı, çıplak bir kadın bir derenin üzerine eğilmişti ve başının hemen üzerinde yıldızlar asılı duruyordu.

"Ooh, ondan hoşlandım," dedi cebinden bir sakız çıkararak. " ok seksi."

"O umudu ve fırsatı temsil ediyor. Belki onu se ersin," dedim, kartı desteye geri karıştırarak. "Yetmiş sekiz kart var,

büyük ve küçük arkana olarak ikiye ayrılır."

"Şimdi ne diyeceksin?" Sakızı açtı ve ağzına tıktı. "Majör arcana - büyük hayat derslerini temsil ederler. Minör arcana ise sayılar ve kraliçe ve kral gibi saray kartları. Dört takım, asalar, kupalar, madeni paralar ve beş köşeli yıldızlar."

"Pentacles? Şeytan şeyleri gibi mi?"

"Hayır, Şeytan şeyleri gibi değil. Bunlar pentagramlar." Kartları bir yelpaze şeklinde açtım. "Sol elinizi kullanarak üç tane seçin. Yüzüstü bırakın."

"Neden üç kart?" Kartları düşünürken çiğnedi.

"Birincisi geçmişinizi, ikincisi ise bugünü temsil eder. Üçüncü kart ise henüz gelmemiş olanı temsil eder."

"Peki neden sol elim olmak zorunda?" diye sordu. "Bu kaderin eli," dedim ciddiyetle.

Güldü ve vantilatörden üç kart çekti. Geri kalanları topladım. Mary Alice'in cellosunun notaları meydanın üzerinde süzülüyordu. Fleetwood Mac çalıyordu - "Rhianon"- ve Sweeney bir parmağını ona vurarak eşlik etmeye başladı.

İlk kartı çevirdim.

"Hey! Bunun Şeytan işi olmadığını söylediğini sanıyordum," diye itiraz etti. Kart, boynuzları, keçi bacakları ve dramatik yarasa kanatlarıyla tamamlanmış Şeytan'dı.

"Düşündüğün gibi değil," dedim ona. Şeytan yüksek bir tahtta oturmuş, zincirlerle birbirine bağlanmış çıplak bir çifte bakıyordu. Onları işaret ettim. "Onlar senin için bir zevk olarak başlayan ama seni zincirleyen bir şeye dönüşen bir şeyi temsil ediyor, bir bağımlılık gibi. Ama bu geçmişte kaldı."

Yanağındaki sakız tomarını işaret etti. "Nikotin sakızı. Geçen ay sigarayı bıraktım. Günde iki çubuğa kadar düştüm."

"İşte böyle," dedim. İkinci karta doğru ilerledim. "Ne duydun, Sweeney?"

"Söylentiler vardı," dedi. Rahatsız olduğu her halinden belli olan bir şekilde sandalyesinde kaydı.

"Ne tür söylentiler?"

"Bir yandan da sözleşmeler yapıyormuşsun." Kaşlarımı kaldırdım. Müzenin temel kuralı, serbest çalışmanın kesinlikle yasak olmasıydı. Bizi kiralık katillerden ayıran şeylerden biri de buydu. Sadece sipariş üzerine öldürürdük, titizlikle incelenmiş ve ölümleri tüm insanlığa fayda sağlayacağı için seçilmiş hedefleri. Görev tanımı olan cinayetler, diye şaka yapardık. Ama bunun bizi karmik defterin doğru tarafında tuttuğuna inanıyorduk.

"Ay ışığında çalışmaya izin verilmiyor ve öyle olsa bile o ben değilim. Bunu biliyorsunuz."

Omuz silkti ve ben de ikinci kartı çevirdim. Ortada sembollerle işaretlenmiş turuncu bir disk vardı. Köşelerde kanatlı yaratıklar geziniyordu ve diskin tepesinde bir sfenks oturuyordu.

"Çarkıfelek" dedim ona.

"Vanna'yı göremiyorum," diye şaka yaptı. "Ama kulağa hoş geliyor."

"Koşullarda bir değişiklik olduğu anlamına geliyor. Her iki şekilde de olabilir," dedim. "Başka ne duydun?"

Durakladı, sonra hızlıca konuşmaya başladı, sanki fikrini değiştirmeden önce söylemek istiyordu. "Hiçbir şey. Sadece dördünüzün haydutluk yaptığını ve kâr için cinayet işlediğinizi öğrendim."

"Ve sen bunun doğru olduğunu mu düşündün?"

Beni savuşturmaya çalışır gibi iki elini havaya kaldırdı. "Ben sadece duyduğumu söylüyorum."

Bir an onu inceledim, kulaklarının kızarmış uçlarını, bakışlarının benimkilerden hızla uzaklaşmasını dikkatle not ettim. "Saçmalık. Sen buna inandın."

Öfkemi sesimden uzak tutamadım; denemedim bile.

Son kartı çevirdim. Yüzüstü yatan, yüzünü çevirmiş bir adamın resmiydi. Kırmızı bir pelerin giymişti ve pelerinin bir parçası -ya da bir kan birikintisi- kartın üzerine yayılmıştı. Sırtına on kılıç saplanmıştı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

"Kılıçların onlusu," dedim ona. "Görüldüğü kadar kötü. İhanet. Sırttan bıçaklama. Tam bir yıkım."

Beyzbol şapkasını çıkardı ve ellerini seyrelmiş saçlarında gezdirdi. "Tanrım, Billie. Oraya bilerek mi koydun?"

"Ben mi? Kartlar yalan söylemez," dedim basitçe.

"Belki de öyle değildir," dedi. Sesi değişmemişti; o bir profesyoneldi. Ama kendini tutuşunda bir değişiklik vardı, kollarında neredeyse algılanamayacak bir farklılık. Ellerini göremiyordum ama biliyordum. Konuşmaya gelmemişti. Öldürmeye gelmişti.

"Peki diğerleri nerede?" diye sordu, ses tonu rahattı. Ve sonra anladım. *Tabii ya*. Eğer Müze'nin resmi görüşü bizim haydut olduğumuz yönündeyse, bizi ortadan kaldırmanın bir bedeli olacaktı. Ve Sweeney bir taneyle yetinmek istemezdi. Dört öldürme bir sürü beyzbol bileti ve Hungry-Man yemeğini karşılardı.

Her nasılsa, kalabalığın olağan gürültüsünün üzerinde Mary Alice'in çellosunun sesini yakaladım. Melodi değişmiş ve "Hazy Shade of Winter "ın açılışına girmişti. Keskin ve yüksek tempolu çalışıyordu - Bangles, Simon and Garfunkel değil. Orada olmaması gereken birini fark etmişti. Ya Sweeney destek getirmişti ya da rakibi vardı. Her iki durumda da güvende değildik.

Sweeney yapıldığının farkında değil gibiydi. Poker masasını temizlemesine yardımcı olan o masum bakışlarla bana bakmaya devam etti. Kartları topladım ve masanın sol tarafındaki bir desteye koymadan önce iki kez vurdum. Bu Helen'a onu dışarı çıkarması için bir işaretti.

Helen'in namlu boyunca Sweeney'i izlediği yere bakma dürtüsüne direndim. Tek umudum kafasından vurmaya çalışmamasıydı. Hem çok dağınık olurdu hem de pek göze batmazdı. Boyundan vurmak da aynı derecede etkili ve biraz daha gizli olurdu.

Ama mermi gelmedi ve Helen'in atış yapmakta zorlandığını fark ettim. Zaman kazanmalıyım.

Sweeney'nin sol elini avucumun içine aldım ve ters çevirdim. "Avucunu okumama izin ver. Sonra seni diğerlerinin olduğu yere götüreceğim. Seni gördüklerine sevinecekler."

Gölümsedi ve gözlerinin arkasındaki bir şey hafifledi. Eğer dördümüzü de yakalama şansı varsa oynamaya hazırđı. Çizgileri takip ettim, hayatı ve kalbi hakkında saçmalıklar uydurdum, bekledim, Helen'in tetiği çekmesini bekledim. Venüs Dağı'na geldiğimde - kulağa edepsiz geliyor ama sadece başparmağınızın altındaki kısım anlamına geliyor - sabırsızlanmaya başlamıştım. Helen'in balkonda oturduğu, elleriyle korkulukları kavradığı yere bir göz attım. Atış pozisyonunda değildi; silahını bile çıkarmamıştı. Donup kalmıştı, far ışığına tutulmuş bir tavşan gibiydi ve o an meseleyi kendi ellerimle halletmem gerektiğini anladım.

Saçmalamayı bıraktım ve gözlerinin içine baktım. "Bana doğruyu söyle. Üzerimizde ödöller var, değil mi? Öldürölen her birimiz için ikramiye var."

Omuz silkti. "Bunun için üzgünüm, Billie. Gerçekten üzgünüm. Ama evet." "Ne kadar?"

Bana söyledi. Konuşurken hâlâ Sweeney'nin sol elini tutuyordum. Bu, sağ elimle eteğimin cebine uzandığımı fark etmesini engelliyordu. Parmağım tetiğe dokundu ve sıktım.

BÖLÜM FION BEŞ

Bir havai fişek gibi patlar, beklediğinizden daha tiz ve hızlıdır. Bir kaç Meydandaki insanlar merakla etraflarına baktılar ama uzun bir dakikanın ardından hiçbir şey olmayınca Hurricane'lerine ve pralinlerine geri döndüler. Silah elimdeydi ve masaya doğru ateş ettim, kör bir atış yaptım ve en iyisini umdum, ama şanslıydım. Küçük kalibreli mermi göğsünün ön girmiş ve orada kalmış, köprücük kemiğinin altında tek bir delik ve lacivert ceketinin üzerinde ıslak karanlık bir yama bırakmıştı. "Sweeney?" Hâlâ elini tutuyordum ama gözleri kapanmadan önce bile nabızı çoktan . Sandalyesine yığıldı, sanki kartlarını okuturken uyuyakalmıştı.

Tekrar balkona baktım ve Helen kocaman gözlerle bize bakıyordu. Birden kendini toplar gibi oldu ve ayağa kalkarak masaya para attı ve içeride kayboldu. Nat, Mary Alice'in işaretini duymuş ve resimlerini bırakmış olacaktı ki Helen'le birlikte bizim belirlediğimiz dolambaçlı yollardan eve geri döndüler. Mary Alice sokak çalgıcıları gibi görünmez bir şekilde çalmaya devam edebilirdi. Eteğimi kaldırdım ve koşarak Père Antoine Sokağı'na daldım. Mary Alice'in neden işaret verdiğini hâlâ bilmiyordum ama orada olmaması gereken birini fark ettiğine bahse girebilirdim - eğer Sweeney'i takip ediyorsa şu anda peşimde olan birini. Eteğimi ve peruğumu çıkarıp kapı aralığında uyuyan bir kadının yanına bıraktım. Cebimde güneş gözlüklerim vardı ve meydandan uzaklaşırken onları taktım.

Sweeney'nin cesedi arkamda soğurken Royal Caddesi'ne çıktım ve evin olduğu yönden sola döndüm. Büyük bir meydan yapıp eve varmayı bekliyordum ama Toulouse'u geçerken onu gördüm. O

bir turist gibi giyinmişti, tişörtünü bir sosyopat gibi kemerli kot pantolonunun içine sokmuştu. Üzerinde sadece ince bir rüzgârlık vardı, siyah ve altın rengi, üzerinde şatafatlı bir Aziz filesi vardı ama yüzünde ince bir ter sisi vardı. Herkesin çocukluktan sonra bıraktığı ama Norveçlilerin hayatları boyunca sakladıkları türden beyaz-sarı saçları vardı.

Solumdan yaklaşıyordu ve içgüdüsel olarak St. Louis'den Chartres'a doğru kestirmeden gittim, işim varmış gibi görünecek kadar hızlı yürüyordum ama paniğe kapıldığımı gösterecek kadar hızlı değil. Arkama bakmaya cesaret edemedim. Arkamdaki ayak seslerini duyamıyordum ama lastik tabanlı olduğunu biliyordum. Bienville'den sağa döndüm ve karşıya geçerek Hotel Monteleone'nin garaj girişine doğru ilerledim. İçeri dönmedim ama garaj yolunun hemen üzerinde büyük bir dışbükey ayna asılıydı. Geçerken bir bakış attım ve onu gördüm, kırk adım gerideydi ve acele etmiyordu. Küçük pislik bundan zevk alıyordu, fark ettim. Onu yakaladığımı bilmiyordu ve görünüşe göre bana oynamam için yeterince alan bırakmaya karar vermiş, işine geldiğinde beni oyuna getirmeyi planlıyordu.

Royal'den sola döndüm ve koşar adımlarla sokağın sonuna doğru ilerlemeye başladım. Cadde, vitrinlerinde kristal avizeler parıldayan antika dükkânlarıyla, pahalı dükkânlarla doluydu. Monteleone'nin ana girişine döndüğümde arkama bakmaya cesaret ettim ve o daha köşeyi yeni dönüyordu. Beklediği yerde olmadığımı fark ettiğinde şaşkınlıkla irkildiğini gördüm. Check-in saatiydi ve otelin girişi kapıcılar, şoförler, belboylar ve misafirlerle doluydu. Onların arasından geçerek ana lobiye girdim ve hemen sağa dönerek halı kaplı kısa merdivenlerden Carousel Bar'a çıktım. Mekânın en önemli parçası, içki içenler bar taburelerine tünerken yavaşça dönen dev atlıkarıncaydı. Saat erkendi ama mekân şimdiden kalabalıktı ve kimse kalabalığın arasına karışmış belli bir yaştaki bir kadına iki kez bakmayacaktı. Barın içinden geçerek restoranın arka çıkışından çıktım ve asansörün yanına vardım. "Yukarı" düğmesine bastım ve nefesimi tuttum.

Boynumu biraz uzattım ve restorana ve pencerelere bakma riskini göze aldım. Oradaydı, sırtı otele dönük duruyordu ve

Sokağı iki yönden de tanıyordu. Bir dakika içinde barı ve lobiyi taramayı düşünecekti ama önce çatıya çıkabilirsem onu sarsma şansım yüksekti. Kapılar açıldı ve kendimi yavaşça nefes almaya zorlayarak içeri girdim.

"Oooh, asansörü tutun!" diye seslendi palomino kürklü bir kadın asansöre doğru sallanırken. Göğüs dekoltesine minik bir köpek sıkıştırmıştı ve ben beklermiş gibi yapma zahmetine bile girmedim. Başparmağımla "kapıyı kapat" düğmesine bastım ve kapılar yüzüne kapanırken kadının öfkeyle çığlık attığını duydum. O düğmeyi ve çatı düğmesini basılı tuttum ve asansör diğer durak çağrılarını atladı. Çatı katına çıktım ve dışarı atlamadan önce rastgele dört kat düğmesine bastım. Lobideki ekran paneline bakan biri olsaydı, birden fazla katın numaraları parlıyor olurdu.

Önümde uzun bir cam duvar uzanıyordu ve ben dışarıya, havuz güvertesine baktım. Sol tarafta, bir çıkıntının altına sıkışmış bir bar ve yemek alanı vardı. İleride ise şezlonglar ve büyük saksı çalışanlarıyla çevrili havuz vardı. Hava yüzmek için çok soğuktu ama barmen hâlâ oradaydı, bardakları parlatıyor ve kibarca boş bir gülümsemeyle gevezelik ettiği belli olan yaşlı bir adamı dinliyordu. Böyle bir durumla karşılaşma ihtimaline karşı aylar önce oteli yeniden keşfetmişim ve havuz güvertesinin kapısının sadece anahtar kartıyla açıldığını biliyordum.

Ama aynı zamanda, insanların sizi bir yere ait hissettiklerinde ve *özellikle* de kendilerinden yaşça büyükseniz size iyilik yapmaya ne kadar istekli olduklarını da biliyordum. Spa'dan otel rozeti takan genç bir kadın çıktı ve ben de telaşlı bir ifadeyle ona doğru yürüdüm.

"Affedersin canım, anahtarımı unutmuşum galiba ve kocam da barmene sıklmaktan havuza girmeme izin veremiyor," dedim bar taburesinin üzerindeki hödüğe doğru gözlerimi devirerek.

"Sorun değil hanımefendi," dedi, anahtar kartını okuturken gülümseyerek. Ona teşekkür ettim ve sanki oraya aitmişim gibi içeri girdim, barda bir içki için nakit ödeme yaptım.

Havuzun sonundaki son saksı çalışının ötesinde, sıradan görünümünden korunaklı küçük bir alan, havuz güvertesinin geri kalanından tamamen görünmez olan kullanışlı küçük bir köşe vardı. Çalışların arkasına bir şezlong çektim.

ve ben aşığıdaki sokakları incelerken güneş kanlı bir alevle batarken yavaşça yudumladım. Takipçim dikkatli adımlarla ilerliyor, Monteleone'ye en yakın sokakları ızgara şeklinde teker teker kontrol ediyordu. Ben oraya vardıktan birkaç dakika sonra siren seslerini duydum ve Sweeney'i Jackson Meydanı'nda sandalyesine yığılmış halde bulduklarını anladım. Cesedi temizledikten sonra güvenlik kamerası görüntülerini inceleyecekler ve sonunda nereye gittiğimi bulacaklardı.

Ama New Orleans gibi bir şehirde kaybolmanın pek çok yolu var. Nehirden esen kulak tırmalayıcı rüzgârla bir çeyrek saat daha geçirdikten sonra, caddeden gelen ikinci bir geçit töreninin sesini duydum. Merdivenleri ikişer ikişer inerek ve dizlerimin dayanması için dua ederek lobiye indim. Hediye dükkanında bir çift büyük boy Mardi Gras güneş gözlüğü ve herkese LAISSEZ LES BON TEMPS ROULEZ diyen pullu bir kerevitte süslenmiş bir sweatshirt'ün üzerine giydiğim bir avuç dolusu atkı buldum. Omaha'dan gelip Big Easy'de başıboş dolaşan orta yaşlı bir turist gibi görünüyordum.

Geçit töreninin sonuna katılmak için tam zamanında otelin kapısından sıvıştım. En önde, Tom Ford smokinleri giyen iki damat ellerini havaya kaldırmış, parlak yeni alyanslarını gösteriyorlardı. Orkestra "Breezin' Along with the Breeze" şarkısını çaldı ve herkes mendil sallayarak ve şampanya kadehlerini havaya kaldırarak izleyenlere kadeh kaldırdı. Rüzgâra karşı üç yaprak olan bir nedime doğrudan Veuve Clicquot şişesinden içiyordu ve şişeyi bana doğru tuttu.

"Hey, yabancı! Bizimle parti yapmalısın!" Şişeyi uzattı ve ben de bir yudum aldım. Şampanya ılıktı ve neredeyse patlamıştı ama umurumda değildi. Şampanyayı geri uzattım ve Royal Caddesi'nden geceye adım atarken sesimi yükselttim.

ON ALTINCI BÖLÜM

kilisenin arka duvarındaki İsa heykeli. Gölge İsa'nın kolları Sarılmak istercesine elimi uzattım, ama Ursulines'deki kapıya varıp içeri girene kadar uzun yolu izleyerek yürüdüm. Diğerleri mutfaktaydı, masanın etrafına çömelmişlerdi ve kahve fincanları o kadar soğumuştı ki üstleri köpüklenmişti.

Minka Ukraynaca haykırarak üzerime atıldı, ta ki Mary Alice bana sarılmak için onu uzaklaştırana kadar. Sıra Helen'e geldi ama en pratik davranan Nat oldu ve soğuk ellerime sıcak bir fincan çay tutuşturdu. "İç," diye emretti ve ben de kaşlarımı kaldırdım.

"Ne?" diye sordu. "Besleyebilirim."

"Evet, yapabilirsin," diye kabul ettim, uyuşmuş parmaklarımı bardağın etrafına doladım.

"Burada güvende miyiz?" Helen sordu. Sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi ellerini kavuşturup kavuşturup açıyordu.

"Kısa bir süre için. Bir kuyruğum vardı ama onu kaybettim. Nielssen."

Gitme çantaları kedi taşıyıcısıyla birlikte kapının yanına yığılmıştı. Kevin, Akiko'nun kollarındaydı ve Akiko yüzünde boş bir ifadeyle önüne bakarken onun kahve fincanını yudumluyordu. Mary Alice'e baktım ve başımı karısına doğru salladım.

"O iyi mi?"

"İşlem yapıyorum," dedi Akiko kısık bir sesle. "Az önce birini öldürdün. Birini öldürdüğünü söylediler."

"Beni öldürecekti. Aslında de," teminat verdim. "Yani, eğer yardımı olacaksa."

Yavaşça başını salladı. "Sanırım öyle."

Diğerlerine döndüm. Natalie kazağımı işaret etti ve fırlattı.

"Yeni görünümünü beğendim. Herkes Boktan Turist'in altından kalkamaz ama sen bunu gerçekten başarıyorsun."

"Teşekkürler, yarın sana bir tane alacağım."

Helen bana bir tabak yemek , ne olduğunu fark etme zahmetine bile girmedim. Nat çay getirmeye devam ederken ben de kürekle yedim.

Ben yemek yerken Mary Alice etrafına bakındı. "Postmortem zamanı mı?" "Tacky," dedi Natalie.

Mary Alice'in yüz ifadesi şaşkındı. "Biz ona hep öyle derdik."

"Bir arkadaş öldü," diye hatırlattı Helen ona. "Belki de buna sadece bir tartışma demeliyiz."

Mary Alice omuz silkti ama itiraz etmedi.

"Beni öldürmeye hazır bir arkadaş," diye düzelttim. Onlara Sweeney'nin bana söylediklerini anlattım ve tepkileri tahmin edilebilirdi. Küstahça -Helen; öfkeli-Natalie; ve pratik-Mary Alice.

Atladığım tek kısım, ona ateş etmesini işaret ettiğimde Helen'in donmasıydı.

Natalie kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onu öldürmenin gerekli olduğuna emin misin? Yani, vurma işinin Helen'a kalması gerekiyordu."

Helen'a baktım ama o hiçbir şey söylemedi. "Ben bir seçim yaptım."

Natalie homurdandı. "Bir hedefi ilk kez avlamıyor olacaksın."

"Hayır, Natalie, olmaz. Bazen benim sorumluluğumda olmayan bir işi üstlendiğim olmuştur çünkü-" Helen'in gözlerindeki çıplak, kırık ıstıraba baktım ve söyleyeceklerimden vazgeçtim. "Çünkü ben bir karar verdim. Dördümüzü de ortadan kaldırmayı planlıyordu. Sadece gecikti çünkü geri kalanınızın nerede ona söylememi sağlamaya çalışıyordu," diye bitirdim.

"Başka seçeneğin yoktu," dedi Mary Alice kararlılıkla.

"Zavallı aptal Sweeney," diye mırıldandı Natalie.

Helen yere baktı ve hiçbir şey söylememeye devam etti.

Ben bitirdiğimde Akiko ayağa kalktı. "Bunu benim için steno ile yaz," dedi. "Lütfen. Anlamak istiyorum."

Ağzımı peçeteye sildim ve bir kenara koydum. "Çalıştığımız kuruluşu fark ettiğimizde-"

"Müze," diye araya girdi Akiko.

"Müze." Başımı salladım. "Çalıştığımız kuruluşun bizi işten çıkarmayı hedeflediğini fark ettiğimizde, nedenini öğrenmek için eski bir ortağımızla temasa geçtik."

"Ve bu Sweeney denen kişi miydi?" diye sordu.

"Doğru. Onunla buluşmamızın bize neler olup bittiği hakkında bilgi vermesi gerekiyordu. Onunla tarafsız bir yerde buluşacak kadar dikkatliydik, ama anlaşılan ona hiç güvenmememiz gerekiyormuş. Bizi öldürmeye gelmiş, Akiko."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Seni öldürmeye çalıştılar ve başaramadılar. Yani, 'Yeterince adil, bizim hatamız' deyip eve gitmene izin vermezler, değil mi? Değil mi?"

Sesindeki umut notasını ben de duydum, konuşurken biraz irkilen Mary Alice de. "Bir daha eve dönemeyiz."

"Hiç," dedi Natalie.

Akiko karısına döndü. "Benimle *dalga* mı geçiyorsun? Mary Alice."

Mary Alice ellerini birbirine sürtüyordu, parmak eklemleri önce beyazlaşıyor sonra kızarıyordu. Tanıdığım en başarılı katillerden biriydi ama karısının otururken küçük görünüyordu, taşıdığı sırrın ve şimdi onlara yaptıklarının ağırlığı altında ezilmişti.

Akiko ısrar etti. "Mary Alice, *bana bak*. Şimdi ne olacak?" Mary

Alice derin bir nefes aldı. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Elinizde bilgi var," diye karşı çıktı Akiko. "Bazı kodları çığnediğin için seni öldürmek istediklerini söylemiştin - insanları görev yerine para için öldürüyordun."

"Ama biz değildik," dedi Helen sabırlı bir ses tonuyla. "Demek ki hakkımızda kötü istihbarat almışlar. Birileri bize tuzak kuruyor."

"Öyleyse onlara gerçeği söyle," diye karşılık verdi Akiko. "Anlat onlara. Dinleyeceklerdir.

Dinlemek zorundalar."

Natalie öne doğru oturdu, yüz ifadesi sempatikti. "Bu konuda biraz sorun yaşadığını biliyorum ama aslında dinlemeyecekler. Yaptıkları şey gerçekten bu değil."

Akiko ona döndü. "Bu konuda biraz sorun mu var? Lanet olası bir sinir geçiriyorum. Dünyada en çok sevdiğim kadın - beş yıllık evlilikten sonra - nihayet bana ne yaptığı hakkında gerçeği söylemeye karar verdi. Bu beş yıllık yalan demek. Bu bir *ton* yalan demek."

Mary Alice güçlkle, "Seni korumaya çalışıyordum," dedi.

"Sanırım," dedi Akiko asit gibi bir sesle, "o gemi çoktan kalktı. Seyahat etmekten nefret eden bir kediyle hayatım için kaçıyorum ve bir daha ne zaman eve dönebileceğimi bilmiyorum. O yüzden bunu düzelt, Mary Alice." Kevin kollarında çırpınırken ayağa kalktı ve Mary Alice'e doğru eğildi. "Ciddiyim. *Düzelt şunu.*"

Sonra bizi terk etti ve Mary Alice yavaş bir nefes verdi.

"Kendine gelecektir," dedim.

Helen boğazını temizlerken Mary Alice bana kuşkulu bir bakış attı. "Pekala, bir plan yapmamız gerekiyor."

"Belki de Akiko'nun iyi bir fikri vardır," dedi Helen. "Belki de onlarla konuşmayı denemeliyiz."

Bu da bize, bizi öldürmeye çalışan bir kuruluşa tam olarak nasıl yaklaşmamız gerektiği konusunda yarım saatlik bir tartışma süresi kazandırdı. Bunun anlamsız olduğuna karar vermeden önce her bir yönetim kurulu üyesini uzun uzun tartıştık.

"Peki ya küratörler?" Mary Alice önerdi. "Bunu daha önce tartıştığımızı biliyorum ama belki de bu fikre geri dönmenin zamanı gelmiştir."

"Naomi değil," dedi Natalie. "Eğer hakkımızda kötü bir istihbarat almışlarsa, bu Naomi'nin araştırmasından kaynaklanmış olmalı. Yönetim kurulu için brifingleri o hazırlıyor ve onlara bizim rüşvet aldığımızı söyleyecek kişi de o olurdu."

"Naomi değil," diye onayladı Mary Alice. "Ama Martin?" Sesini umutla yükseltti.

"Martin," diye kabul ettim. Diğerleri de başarıyla onayladılar ve Helen, numarasının kurşun kalemle düzgünce yazıldığı adres defterini çıkardı. Onu kimin arayacağını görmek için kura çektik ve ben kaybettim. Yeni bir yazıcı açtım ve

özel cep numarasını tuşladım. Yarı yarıya telesekretere düşmesini bekliyordum ama ikinci çalışta cevap verdi, sesinde biraz ihtiyat vardı.

"Martin," dedim. "Ben Billie Webster."

Keskin bir nefes alma oldu, neredeyse bir soluk alma ama tam olarak değil. "Aman Tanrım," dedi, "bana bir saniye ver. Halkın içindeyim."

Elini telefonunun üzerine kapatmış olmalı ki boğuk bir ses geldi. Sonunda tıngırtılar, uzaktan gelen konuşmalar, restoran sesleri ve ardından korna sesleri ve hafif bir siren duydum.

"Artık sokaklardayım," dedi sonunda. "Lanet olsun, Billie. Sen iyi misin?"

"Daha iyiydim," dedim ona. "Sanırım neden aradığımı biliyorsun."

"Evet ve soru sormaktan daha iyisini biliyorum. Sadece söyle bana, diğerleri de iyi mi?"

"Evet."

Telefonda derin bir nefes aldı. "Güzel. Dinle, uzun konuşamam. Aramalarımı sanmıyorum, ama izliyorlarsa-"

"Senden biraz bilgi dışında bir şey istemiyorum," diye söz verdim ona. "Küçük bir kuş bana kurulun ek iş yaptığımıza dair istihbaratı olduğunu söyledi. Bu konuda ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi bana. "Yönetim kurulu ağzını son derece sıkı tutuyor. Gizlilik konusunda ne kadar paranoyak olduklarını bilirsiniz. Bu işi çok sıkı tutuyorlar."

"Martin," dedim ses tonumu yumuşatıp sıcak ve ikna edici bir hale getirerek. "Ne kadar iyi olduğunu biliyorum. O tahta senin haberin olmadan bir ataş bile sipariş edemez. Başını belaya sokmak isteyeceğim son şey," diye onu temin ettim.

Nefesini içine çekti. "Tek bildiğim, Müze'den birinin dördünüz hakkında derlediği ve doğrudan kurula sunduğu bir dosya var. Normal kanallardan gelmedi."

"Yani Provenance'dan gelmedi mi?"

"Provenance'dan biri bunu bir araya getirdiyse, normal protokollerden geçmeden gönderilmiştir, yoksa benim haberim olurdu."

"Ve nereden geldiği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Yok," dedi suratsızca. "Ve inanın bana, araştırdım. Kimsenin Naomi'nin ya da benim etrafımdan dolaşmaması gerekiyordu ama öyle görünüyor ki bunu yaptılar. Billie, sana daha fazla bir şey söyleyemem-"

Sona yaklaşıyordu, ben de hemen araya girdim. "Bunu iptal etme şansımız var mı?"

"Billie-"

"Biz kirli değiliz, Martin. Bunu biliyorsun," dedim.

"Elbette biliyorum," dedi kızgın bir ifadeyle. "Ama kurulun nasıl olduğunu biliyorsun. Eğer bir emri iptal ederlerse, bu hatalı olduklarını kabul etmek anlamına gelir. Ve hatalı olmaktan ne kadar nefret ettiklerini biliyorsun. Ayrıca" -sesi alçaldı ve pişman olmuş gibiydi- "dördünüzün de temiz olduğuna dair kanıt isterler."

"İşte benim sözüm," dedim ona.

"Billie, bu yeterince iyi değil."

"Kırk yıl önce olabilirdi," dedim. Buna cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Zaman değişmişti ve bir yığın İncil üzerine yemin edebilirdim ama bu bir fark yaratmazdı. "Peki şimdi ne olacak?"

Tereddüt etti. "Bunu sana söylememeliyim ama New Orleans'ta olduğunu biliyorlar. Seni uyardığımı öğrenirlerse işimden olurum ama Nielssen'i gönderiyorlar. Eğer yapabiliyorsan, oradan çıkmalısın."

"Yollarımız çoktan kesişti," dedim. "Ve Sweeney de bizi ziyaret etmeye karar verdi. Sanırım o ikramiyeyi alabileceğini düşündü." Sweeney'i bizim aradığımızdan söz etmedim. O noktada Martin'in kendine güveni için pek bir şey yapmazdı.

Titrek bir nefes aldı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. İyi olduğuna emin misin?"

"Şimdilik."

"Peki ya Sweeney ve Nielssen?"

"Sweeney Jackson Meydanı'na kan sızdırıyor ve Nielssen iki eliyle Google Maps'e baksa kıcını bulamaz. Biz iyiyiz."

Güldü ama küçük ve zoraki bir gülüştü. "Yani, sanırım Sweeney senin küçük kuşun muydu?" Cevap beklemedi. "Bu son olmayacak, biliyorsun. Biri başarılı olana kadar insanları göndermeye devam edecekler. "Bu son olmayacak.

Dur, Billie. Dördünüzü de ortadan kaldırırsa kadar durmayacaklar. Bunu bilmek zorundasınız."

"Yani ya biz ya onlar diyorsunuz."

"Hayır," diye cevap verdi, sesi ciddiye. "Onlar olduğunu söylüyorum. Müze'nin eskisi gibi olmadığını biliyorum ama hâlâ elit bir örgüt. Ne yaptıklarını biliyorlar, Billie. Ve sadece dört kişisiniz. Kaynaklar olmadan."

"söyleyince kulağa pek de ideal gelmiyor," dedim. Sertçe burnunu çekti. "Billie-"

"Sorun değil evlat," dedim. "Burası seni tanımak güzeldi dediğim ve senin de peşine düşecekleri için benimle tekrar konuşma riskini alamayacağını söylediğin yer." Bir numara çevirdim. "Acil durumlar için kullandığım bir telesekreter servisi." Telesekreterden ziyade, Scottsdale'de bir telefon seks operatörü olan Max, hatlarından birini ara sıra kullanmama izin verdiği için biraz daha fazla para almaktan mutluluk duyuyordu. "Eğer iletişime geçmeniz gerekirse, bu numaraya mesaj bırakın. Haftada bir ararım, tamam mı?"

Hattan iç çekmeye benzer bir ses duydum ve numarayı alıp almadığını bilmiyordum. "Güle güle Martin. Her şey için teşekkürler." Cevap veremedi kullan-at telefonu kapattım. Diğerlerine ne söylediğini ve daha da önemlisi ne söylemediğini anlattım.

Natalie parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, "Yani 'faaliyetlerimiz' hakkındaki dosyayı kimin hazırladığını bilmiyoruz," dedi.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ve yönetim kurulunun neden bu kadar sert ve hızlı hareket ettiğini bilmiyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Helen ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış, sessizce oturuyordu ama soruyu sormak için canlandı.

"Yani, öldürme emri aşırı bir şey. Neden bizi sorgulamak için içeri alıyorsunuz? Ya da bunu yapması için başka birini göndermiyorsunuz?"

Mary Alice kuru bir ifadeyle, "Müze uluslararası bir suikastçılar örgütüdür," dedi. "İnsanlara şüpheden yarar sağladıkları pek "

"Tabii ki var," dedi Natalie. "Provenance ekibinin kapsamlı araştırması olmadan kimse hedef alınmaz. Her vuruş için aylar, bazen yıllar süren gözetleme ve istihbarat çalışmaları yapılır. Ama biri onlara 'Yaşlı sürtükler iyi oynamıyor' diye bir kağıt parçası veriyor ve birdenbire bizi hedef tahtasına mı koyuyorlar? Bu delilik."

"Biraz erken gibi görünüyor," diye onayladı Helen. "Billie'nin önerdiği gibi yapıp en azından bize sorabilirlerdi."

"Rüşvet alıyorsak hemen teslim olup onlara söyleyeceğimiz için mi?" Mary Alice şüpheliydi. Bana döndü. "Naomi'yi ara."

"O Provenance," diye itiraz etti Natalie. "Tek bildiğimiz, dosyanın kaynağının o olduğu."

"Martin öyle düşünmüyor," dedim ve elimi Helen'in adres defterine uzattım. Numarayı girdim ve bekledim.

"Ndiaye." Cevap veren ses kırılmıştı ve pek de dostça değildi. Kendimi tanıttım ve bekledim. Arka planda bir televizyon çalışıyordu ve theremin müziği duydum.

"Bu *Midsomer Murders* mı?" Kibarca sordum. "Eski Barnaby mi, yeni mi?" "Yeni," dedi kısaca. "İngiliz cinayet dizilerini mi izliyorsun?"

"Bazen iş için ilhama ihtiyacım oluyor," dedim. "Birini öldürmek için peynir tekerleği kullanmayı benden önce düşündükleri için çok kızgınım." Gülmedi ve rahat bir köy cinayeti üzerine onunla bağ kurma düşüncem suya düştü.

"Beni neden arıyorsun?"

"Çünkü bazı bilgilere ihtiyacım var ve sorabileceğim tek kişi sensin," dedim.

"Bu konuşmayı yapmayacağım," dedi. Ama arka planda hala bölümün çaldığını duyabiliyordum. Telefonu henüz kapatmamıştı, bu da dinlediği anlamına geliyordu.

"Naomi, hakkımızda bir dosya olduğunu biliyorum ve ne yazdığına dair iyi bir fikrim var. Sadece kurulun bizi canlı yakalayıp sorgulamak yerine neden öldürme emri vermeye değer bulduğunu bilmek istiyorum."

Cevap vermeden önce beni biraz bekletti. "Tıbbi izindeyim, biliyorsun. Strese girmemem gerekiyor."

"Dört kadının yapmadıkları bir şey yüzünden hedef alınması fikri sizi strese sokuyorsa, iyi haber. Bunu düzeltmeye yardımcı olabilirsiniz," diye cevap verdim. Kaşık ve kâse şingirtılarını duydum. "Yemek mi yiyorsun?"

"Pho. Bu bebeğin tek istediği bu." Kaşık tekrar şingırdadı. "Pekala. Seç birini."

"Neyi seçeyim?"

"Tek bir soru. Dosyayı, öldürme emrini, peşinizden kimin gönderildiğini sorabilirsiniz. Ama sadece bir tane. Tüm zamanım bu kadar çünkü on beş saniye içinde kapatıyorum."

Hızlı düşündüm. Peşimizden kimlerin gönderildiği konusunda iyi bir fikrimiz vardı - temelde ikramiye almak isteyen herkes. Bilmemiz gereken şey, emri iptal etmenin bir yolu olup olmadığıydı.

"On saniye," dedi, muhtemelen eriştelere dolaylı sesi boğuk çıkıyordu.

"Siparişi iptal etmenin bir yolu var mı?" diye sordum.

"Hayır." Bir kaşık dolusu daha höpürdetti.

"Bu mı? Sadece 'hayır' mı? Ölüm cezasına mı çarptırıldık?"

"Hemen hemen." Durakladı. "Saklanabilir misin?"

"Hayatımızın geri kalanı için mi? Hayır, teşekkürler. Bunu halletmeyi tercih ederim. Adımızı temize çıkarmamıza izin vermek yerine neden bizi yok etmeye bu kadar kararlılar?"

Durakladı. "Darağacının ne olduğunu biliyor musun?" "Anlayamadım?"

"Darağacı mı? Direğe asılmış kafes gibi bir şey mi? Kanun onları kavşaklara diker ve katilleri, korsanları, koyun hırsızlarını asmak için kullanırdı. Ve onlar işlerine devam ederken herkesin görmesi için onları orada zincirlenmiş ve çürümeye terk ettiler. Neden biliyor musunuz?"

"Diğer insanları benzer suçlar işlemekten caydırmak için," diye bitirdim.

"Aynen öyle."

"Yani bizi örnek mi göstermek istiyorlar?"

"Daha çok herkesi soru soramayacak kadar korkutmak istiyorlar. Huzur içinde bırakılmak istiyorlar ve siz dördünüz tekneyi sallama tehlikesiyle karşı karşıyasınız."

Telefonu kavradım. "Ne yapmak için huzur içinde bırakıldınız?"

"On beş saniyeyi çoktan geçtin," dedi. Cevap vermedim ve o da iç çekti. "Bir söylenti duydum. Birileri para karşılığı cinayet işliyor. Kim olduğunu bilmiyorum. Ama bunu örtbas etmeye kararlılar. Eğer haber yayılırsa, tüm organizasyon tehlikeye girer."

"Saçmalık. Onlar bizim için gelmeye karar vermeden önce bu konuda hiçbir şey bilmiyorduk."

"Billie," dedi sabırla. "Düşün."

"Bizim için gelmenin tek nedeni-" Sözümlü kestim. "Vay anasını. Suçu bizim üzerimize atacaklar ve asıl sorumlu her kimse onu serbest bırakacaklar."

"Bir dakikanı aldı ama sonunda oraya vardın," dedi. "Yönetim kurulu için harcanabilirsin. Serbest vuruşları kim ayarlıyorsa o değil, bu yüzden yönetim kurulu onları korumaya karar verdi."

"Neden?"

"Kaybedemeyecek kadar yüksek mevkide olabilirler. Kurula şantaj yapıyor olabilirler. Yönetim kurulunu isabetlerden mahrum bırakmış olabilirler. Bunlar sadece aklıma gelen ilk olasılıklar. Aklıma bir düzine daha geliyor."

"Ve bunların hiçbirinin önemi yok çünkü hala bir fesih emri altındayız," diye bitirdim. "Kim o? Serbest vuruşları kim ayarlıyor?"

"Size daha önce de söyledim, bilmiyorum. Yönetim kurulunun bir üyesi olabilir." "Provenance'dan biri de olabilir," dedim, sesim ağırlaşmıştı
ima.

Bir kaşığın boş bir kâseye düşme sesini duydum. "Beni bir şeyle suçlamak , hiç durma. Bu konuşmayla işim bitti. Zamanın doldu."

Bana söylediklerini diğerlerine de anlattım. Mary Alice başını ellerinin arasına almış otururken, Helen ağzını kapattı ve Natalie mavi bir çizgiyle yemin etti.

"O boktan *piçler*," diye bitirdi. "Ya yaptığımız işlerden bazıları bu serbest çalışma saçmalığının bir parçasıysa? Birileri bizi sıradan tetikçilerimiz gibi kirli işlerini yürütmek için kullanıyor olabilir." "

Bu işin nasıl yapılmış olabileceğini görmek çok kolaydı; para el değiştiriyor, dosyalar hazırlanıyordu. Kurul, muhtemel hedefler ve görevlendirilen saha ajanı hakkında bilgilendirilirdi. Dosyalar bir kez

İşin temiz olup olmadığını bilmemizin hiçbir yolu yoktu. Uygun hedefleri belirlemek için Provenance'a ve yönetim kuruluna güvendik. Her bilgi parçası, her karar, her eylem, birlikte oluşturduğumuz zincirin bir halkasıydı. Bu zincirde herhangi bir yolsuzluk düşünülemezdi.

"Tam olarak bunun için imza atmadık," dedi Mary Alice.

Helen sonunda, "Kendime her zaman dünyayı daha iyi, daha güvenli hale getirdiğimizi söyledim," dedi.

"Ve yaptık," dedim ona. Etrafımdakilerin harap olmuş yüzlerine baktım. "Bakın, bunun bir ihanet gibi hissettirdiğini biliyorum-"

"*Hissetmek mi?*" Natalie'nin sesi yükseldi.

"Bu bir ihanet," diye düzelttim. "Ama her ne yapmış olursak olalım, bu istemeden oldu. Biz örgüte inandık. Onlara güvendik. Eğer kimi çıkardığımız konusunda hatalar yaptıysak, bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Şu anda sorun yönetim kurulunda. Tüm bunların arkasında kim varsa onu kurtarmak için bizi günah keçisi yapmaya karar verdiler. Asıl soru, bu konuda ne yapacağımız?"

Birbirimize baktık ve bu kararın dördümüzden daha büyük olacağını biliyorduk.

Akiko ve Minka'yı çağırdık ve onları hızlandırdık. Ben tarçınlı bir simit yerken Natalie kendi simidini parçalara ayırdı, içlerinden küçük simit topakları yaptı ve odanın içinde gezdirdi.

"Yapamaz mısınız?" Mary Alice saçlarından birini silkeleyip geriye savurarak sordu.

"Sadece kıpır kıpırım," dedi Natalie. "İşlerin bu tarafında olmaktan hoşlanmıyorum."

Masanın etrafına bakındım. "Kontrolü ele almazsak sonsuza kadar bu işin içinde kalacağız," dedim. "Daha önce hiç hedef olmamıştık ama daha önce hiç bir hedefe karar vermek zorunda da kalmamıştık. Buna her zaman bizim için karar verildi. İyi ya da kötü, biz her zaman enstrüman olduk, müzisyen değil. Melodiyi biz seçmiyoruz. Ve siz ikiniz," dedim Minka ve Akiko'ya bakarak, "ellerinizi kirletmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

Minka bana soğuk bir bakış attı. "Belki de düşündüğünden daha iyi biliyorumdur."

"Belki biliyorsunuz, ama bu, bunun hepimiz için keşfedilmemiş bir bölge olduğu gerçeğini değiştirmiyor. İki seçeneğimiz var. Birincisi, hemen şimdi çekip gidebiliriz. Minka'dan her birimiz için yeni belgeler hazırlamasını isteyebiliriz. Bu büyük bir dünya ve doğru belgelerle ortadan kaybolabiliriz. Yeni bir hayata başlayabilir ve bu hayatı bırakabiliriz."

"Ve ne yapacaksın?" Natalie sordu. "Beş parasızım. Yönetim kurulu sağ olsun, emekli maaşım Karayipler'in ortasında bir yerde patladı."

"Benimki de öyle," dedi Helen. "Hastalıktan sonra Kenneth pek bir şey bırakmadı."

Mary Alice ve Akiko konuşmadılar ama birbirlerine bakışlarından durumlarının pek de iyi olmadığı anlaşılıyordu.

"İş bulabiliriz," diye belirttim.

"Ne yapıyorsun?" Natalie sordu. "Kırk yılımızı insanlara suikast düzenleyerek geçirdik, Billie. Nasıl yapılacağını bildiğimiz tek şey bu ve LinkedIn'de bunun için müşteri bulamazsın."

Helen, "Bence Craigslist müşteri bulmak için daha iyi bir yer olur," diye .

Bir elimi kaldırdım. "Sadece uzaklaşmayı deneyebileceğimizi söylüyorum."

"Tamam, peki bu nasıl bir şey?" Natalie sordu. "Hayatımızın geri kalanını omuzlarımızın üzerinden bakarak geçirirdik, acaba kandırıldık mı, bugün nihayet birilerinin postlarımızı geri getirdiğimiz için güzel bir ikramiye çeki alacağı gün mü diye merak ederdik."

"Bu durumdan ben de senin kadar hoşlanmıyorum," dedim. "Bana kalsa çoktan tahtayı ortadan kaldırmak ve bu işi bitirmek için bir plan yapıyor olurduk. Ancak bunun acele gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum. Üzerinde uyumak için bir gün ayırabiliriz.

-" diye başladım.

"Ben varım," dedi Mary Alice kararlı bir şekilde.

Sürpriz bir şekilde Akiko konuştu. "Ben de."

"Gerçekten mi?" Mary Alice umutlu bir ses tonuyla sordu. Akiko onun gülümsemesine karşılık vermedi ama bu da bir başlangıçtı.

"Pekâlâ," dedim çetele tutarak. "Mary Alice ve Akiko içeride." Etrafıma bakındım. Minka başıyla onayladı ve Natalie sırtarak dik oturdu. "Çocukların kullandığı ifade neydi? "Hells yeah" mı? Evet. Kaç yılını kaldığını bilmiyorum ve eğer bu yılları kendi hayatıma bakarak geçirirsem lanetleneneğim.

Yönetim kurulu bir sonraki göndermeye karar verdiği serseriye omuz verir. Ayrıca, gereken bir hesap var."

Helen'e baktım. Ağzını açtı ve başını sallayarak tekrar kapattı. Bir zamanlar olduğundan daha az olabilirdi ama yine de çok değerliydi.

Gözlerimi kapattım ve nefes aldım, altıya kadar saydım. Yavaşça nefes verdim ve gözlerimi açtım. "O zaman oybirliği ile. Yönetim Kurulu ölecek."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

bir çantada. Bir noktada New Orleans'tan ayrılmak zorunda kalacaktık. Fırsatım varken toparlanmanın daha kolay olacağını düşündüm. Helen odama girip kapıyı arkasından kapattığında kıyafetlerimi küçük bir spor çantasına dolduruyordum.

"İpeğe böyle davranmak suç," dedi ve spor çantasından bir bluz çıkardı. Yatağın üzerine yüzüstü yatırdı, elleriyle birkaç hızlı hareket yapmadan önce düzgünce düzeltti ve küçük, düzenli bir paket oluşturdu.

"Barbie'nin Glamour Paraşütüne benziyor," dedim ona.

Onu spor çantasının içine soktu. "İyi çıkacaktır, ama kırıksıklıklar varsa, duş alırken banyoya asın. Kırıksıklıklar hemen açılacaktır."

"Tanrım, keşke bu yüzüm için de işe yarasaydı," dedim ve bir kot pantolonu bluzun üstündeki spor çantasına attım. Onun yüz ifadesini görene kadar bir tişörtü katladım. Tişörtü almak için elini uzattı ve kumaşı yavaşça düzelterek yeniden katladı. "Düşünüyordum, Billie. Minka hakkında. Bence gelmemeli."

"İlk gün ondan hoşlanmadın ve hala ona ısınamadın," diye başladım.

"o değil, Billie. Ona güvenmekte haklıydın. O olağanüstü bir kız. Ama o bir kız."

"Müzeye kaydolduğumuzda bizimle aynı yaştaydı," dedim ve tişörtü kaptığım gibi çantama tıktırdım.

"Annem de yirmi yaşında çocuk doğuruyordu. Ne demek istiyorsun?" dedi hafifçe. "Zaman değişiyor. Dünyayı görmek için bir şansı olmalı. Bizim yaptığımız gibi değil."

Bir yığın iç çamaşırı almak için hamle yaptım ama o elini uzatıp benimkini aldı. "Billie." Hareket etmeyi bıraktım.

"Dünyayı hayal edebileceğinizden çok daha fazla gördü," dedim.

"Biliyorum. Birkaç ilginç sohbetimiz oldu," dedi, eli hâlâ benimkinin üzerindeydi. "Onu nerede bulduğunu ve Ukrayna'dan nasıl çıkardığını biliyorum. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Evet, yaptım," dedim basitçe.

Helen gülümsedi. "Düşündüğünüzün aksine, ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve onun da sonunun bizim gibi olmasını istemiyorum."

"Ne diyorsun Helen? Bir şekilde ıskaladığımızı mı? Hayatlarımızı boşa harcadığımızı ve ibretlik hikayelerden başka bir şey olmadığımızı mı?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Ama keşke farklı yapsaydım dediğiniz şeyler yok mu? Keşke zaman ayırsaydım dediğiniz şeyler? Gitmesine izin vermemiş olmayı dilediğiniz insanlar?"

Elimi onun elinin altından çektim. "Minka takımın bir parçası ve İngiltere'ye geliyor. Hikayenin sonu." Pişman olacağım bir şey söylemeden önce ağzımı kapattım - muhtemelen Jackson Meydanı'nda donup kalması ve cesaretini kaybetmesi hakkında.

Geri kalan giysilerimi spor çantasına tıktırmaya başladım, sahip olduğumu bile hatırlamadığım bir gömlek elbisenin üstüne bir çift bot tıktırdım. Helen bir dakika beni izledi, sonra ayağa kalktı.

Kapıyı arkasından kapatırken sessizce, "O halde sizi yalnız bırakayım," dedi.

Adını söylememişti ama kimi düşündüğünü çok iyi biliyordum ve o gece soyunmadan yatağa girdiğimde ve saatlerce uykuya dalmak için beklediğimde, onu düşündüğüm içindi. *Taverner*.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

KASIM 1981

ya da pürüzsüz caz. Diğerleri ise saf Barok opera teatrallığıdır.

Film müziği o kadar da göz alıcı değil. "Delta Dawn", annesi onu terk ettiğinde - on iki yaşında, bir alışveriş merkezindeki pizzacıda otururken- müzik kutusunda ve bir daha geri dönmedi.

Ve "If You Could Read My Mind", Zanzibar'daki fiyaskodan sonra ilk iş için ortağıyla buluşmayı beklerken Chicago'da bir otel barında bir soft-rock grubu tarafından çalınmaktadır. Görevdeki lideri Vance Gilchrist raporunda hiç duraksamamıştır ve Gilchrist, pist dışına çıkmayı alışkanlık haline getirip getirmediğini görmek için izleneceğinin farkındadır. Bu kendini affettirmek için bir şanstır ve o da bunu en iyi şekilde değerlendirmek istemektedir.

Barda oturmuş, şarkıcı hayaletlerden ve dilek kuyularından bahsederken bir kadeh ılık Chablis içiyor ve iletişim kurmak için kullanmaları gereken şifreli konuşmayı gözden geçirirken beklentiden midesinin bulandığını hissediyor.

"Burada oturan var mı?"

Yukarı bakıyor ve düşünüyor - en azından öyle hissediyor. Cevap vermeden önce bir, belki de iki saniye geçiyor. Ama hayatınız çatırdadığında iki saniye uzun bir süredir.

Yakışıklı değil, Natalie'nin sevdiği cilalı güzel oğlanlar gibi değil. Bunun ikinci bir bakışa ihtiyacı var, ama bu bakış bir katil. belki beş santim daha uzun ve sadece yeryüzünde korktuğun hiçbir şey olmadığını bilmenin verdiği derin güvenle gelen rahat, gevşek bacaklı bir duruşu var. Yıkanmış bir Henley ve solmuş bir kot pantolon giyiyor.

yıpranmış deri ceket ve bir düzine yıl boyunca ağır aşınma görmüş bir çift Frye bot. Bir bileğini dar bir gümüş bilezik, diğerini ise düğümlü bir pamuk örgü sarıyor. Çok fazla güneşte altın rengini alan açık kahverengi saçları var, sert öpüşürken yumruklarınızı gömeceğiniz kadar dalgalı ve asi. Sakalı ve bıyığı iki gün öncesine kadar kesilmeyi bekliyordu, eğer bu tür şeyleri önemsiyorsanız. Billie'nin umurunda değil.

Barmene işaret etmek için barın aşağısına bakıyordu, ama ona döndü ve neredeyse fark edilmeyen bir irkilme, koyu kahverengi gözlerde kısa bir genişleme ve dudaklarda hafif bir ayrılma oldu.

"Oh." Bu bir fısıltı değil; bir nefes verme, bir ifade. Ona uzun bir bakış atıyor ve *"Bu sensin"* der gibi görünüyor. *Nihayet.*

"Evet," diye cevap veriyor. Barmene döner ve elini kaldırarak onun yanındaki tabureye oturur. Bir dakika sonra barmen önüne bir bira koyuyor, şişedeki sıvı hafifçe köpürüyor. Birayı ağzına götürür ve uzun bir yudum alır, kadına sertçe bakar, sonra bir tane daha alır.

"Bu kadar soğukkanlı davranabileceğimi sanmıyorum," diyor sonunda. Derin bir yudum daha alıyor.

"Ben de öyle. Ya da belki çok fazla Streisand filmi izlemişimdir. Yani, onun Robert Redford'a bakışı ve onun da ona bakışı ..." Sesinin kesilmesine izin veriyor. Olanlar hakkında yanılmıyor ve onun da bunu hissetmesi çok küçük bir mucize gibi görünüyor. Ama o mucizelere inanmaz. Kendine onların yabancı olduğunu hatırlatıyor. Mükemmel, yanıcı yabancılar.

"Kahretsin," diyor birayı dikkatlice barın üzerine koyarken. "Her ne kadar şu anda işi unutmak istesem de, yapabileceğimiz bir şey yok-"

"Bunu biliyorum," diyor ona.

"İlk kez bir göreve liderlik ediyorum ve arkadaşlık konusunda kurallar var," diyor kızıdan çok kendi kendine. "Bu işi berbat edemem." Sert Amerikan kıyafetlerine rağmen, hafif bir İngiliz aksanı var.

"Yapmayacaksın."

Kadın ılık Chablis'i yutarken, adam birasından bir yudum daha alır ve şişenin yarısını indirir. Ona döner. "Çoktan yaptım. Biz

protokolü unuttum. Beyzbol sever misin?"

Bir dakika boyunca bu anlamsız soruyla boğuşur, sonra şifreyi hatırlar. "Evet, ama korkarım ben bir Cubs taraftarıyım. Bu yıl seriyi kazanma şansımız yok."

"Burris'i takas ettiklerinden beri değil." Değiş tokuşu bitiriyor.

Sonraki birkaç dakikayı sessizce içerek geçirirler. "Christopher Taverner," dedi sonunda. "Kit."

"Billie Webster."

"Biliyorum." Adam tek kaşını kaldırır ve kızın yanakları kızarır. Tabii ki biliyor. Görevin lideri olarak ona fotoğraflarla dolu bir dosya verilmiş olmalıydı. "Bu arada, sana haksızlık ediyorlar," diyor ona, düşüncelerini sezerek.

"En iyi tarafımı yakalayamadılar," diyor.

Keskin ve ani bir kahkaha atıyor ve seste öyle bir sertlik var ki, kadının içinde boğulmak istemesine neden oluyor.

"Peki, şimdi ne olacak, İngiliz?" diye soruyor.

Kaşlar geri döndü. Eğlenirken her zaman ağzıyla aynı açıda eğilen o kaşını iyi tanıyacak. "İngilizce mi?"

"Aksan. Çok dikkatliyimdir."

"Bunu görebiliyorum. Normalde bu konuşma benim odam gibi daha özel bir yere taşınırdı," diyor usulca, başını yukarı doğru sallayarak. "Ama bu şartlar altında bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır," diye kabul ediyor.

Gülümsüyor, çarpık, orantısız bir gülümseme, kalbinden geriye kalanları kırmaya yetecek kadar hüznü taşıyor. Bakışları kızın ağzına, dudaklarının hemen üstündeki küçük yara izine düşüyor.

"Ne oldu orada?"

"Bir rakunla kavga ettim." Gülümsemesi titriyor, sonra gözleri ciddileşiyor.

"Birinin kışını tekmelemem mi gerekiyor?" Göğsünü, gömleğinin boynundan sarkan bir kolyeyi yerinden oynatacak kadar şişiriyor. Küçük bir madalyon gibi bir şey ama ne olduğunu anlayamıyor. Ona cevap verirken gözlerini adamın göğsündeki altın kıllardan ayırıyor.

"Çoktan yaptım."

"Güzel. Bu ilişkide kas gücü sen olabilirsin." "İlişki mi?"

"Oh, evet. Sanırım birkaç hafta böyle bir şey olmamış gibi davranmaya çalışacağız ve sonra birlikte kaçıp hayatımızın geri kalanını bol bol seks ve bebek yaparak geçireceğiz."

Gülüyor. "Saçmalıyorsun."

"Çocuklarınızın müstakbel babasıyla böyle konuşamazsınız."

"İşimi bırakmayacağım," diyor.

"Tanrım, umarım değildir. Birinin para kazanması lazım. Ben evde kalıp yemek yapacağım. Önlük bana çok yakışıyor."

"Eminim biliyorsundur, İngiliz."

Komplocular gibi gülümserler ve içkilerini bitirirler.

Derin bir nefes alır. "Bu eğlenceliydi, Webster. Ama ikimiz de biliyoruz ki bu iş buraya kadar. Bunu riske atamam."

Gözlerini deviriyor. "Riske giremez misin? Kuralları çiğnersek, hangimizin güzel kışına sıçrayacaklarını düşünüyorsun? Henüz kendimi kanıtlayamadım. Harcanabilirim ve bunu biliyorum." Duraksıyor. "Daha önce bir işte hiç böyle bir sorun yaşamadın mı?"

"Son işim, ağız kokusu olan ve sindirim sistemine korkunç şeyler yapan milkshake'lere düşkün, bir buçuk metre boyunda bir İrlandalı ile oldu."

"Kulağa rüya gibi geliyor."

"Bu iş bittiğinde sana numarasını vereceğim."

Boş şişesinin yanına birkaç banknot bırakıyor ve cüzdanını kalça cebine sokarken bardan uzaklaşıyor. "Dosyayı kapının altından soktuğumda kapıyı çalacağım. Ne yaparsan yap cevap verme ve okuduktan sonra dosyayı yok et. Yarın sabah tekrar buluşuruz."

Tereddüt eder, sonra elini uzatır. Elini tutuyor ve tam da bildiği gibi hissediyor, sıcak ve güçlü. Cankurtaran eller, dünyadaki diğer her şey dönüp giderken türden. Tek sürpriz parmak uçlarındaki nasırlardır.

"Garrote teli mi?" diye soruyor sessizce.

"Gitar," diyor. "Biraz alıyorum."

"Tabii ki var. Şimdi bana bir motosikletin olduğunu söyle ki kalbimi tamamen yiyebileyim."

Elini bir dakika kadar uzun tutuyor ve kalbinin göğsünde jimnastik yapmasına neden olan o orantısız sırtışını yapıyor. "Yarın. Sabah tam dokuzda caddenin karşısındaki kafede. İyi uykular, Webster."

"İyi geceler, İngiliz."

Arkasına geçiyor, yanına eğilmek için yeterince uzun süre duruyor, ağzı kulağının kıvrımını sıyrıyor. "Ve bir Norton 850 Commando kullanıyorum."

Adam çıkarken yüksek sesle inliyor, kapıdan çıkarken yol boyunca gülüyor. Pi kurusu.

Ertesi gün, sahtekr bir yargıç ve ktibinden randevu almak için yeni evliler gibi davranarak görevi yerine getirirler. Cesetler daha bulunmadan kasabadan iki saat uzaklaşmışlardır ve dört saat sonra nihayet durup bir otoyol motelinde ayrı odalara yerleşirler.

Billie uzun bir süre uyanık kalır, otoyoldan geçen arabaların ışıklarını izler ve Fransızların l'appel du vide, yani boşluğun çağrısı dedikleri garip bir fenomeni düşünür. Bu, durup bir uçuruma baktığınız ve kendinizi içine atmak için güçlü bir arzu duyduğunuz zamandır. Başka şekillerde de olabilir. Araba kullanırken aniden direksiyonu kırıp arabanızı karşıdan gelen trafiğin içine göndermeyi düşünebilirsiniz. Ya da yürüyüşe çıkmış ve kendinizi bir uçurumdan aşağı atmayı hayal ediyor olabilirsiniz. Bu bir intihar dürtüsü değildir. Aslında tam tersidir. Psikologlar bunun aslında kişinin ne kadar yaşamak istediğiyle ilgili olduğunu söylüyor. Kendilerine yönelik yakın bir tehdit algılıyorlar ve bu tehdidi düşünüyorlar çünkü hayatta kalmayı çok istiyorlar.

Billie yorganı arkaya atar ve kendini uçuruma atma fikrini değiştirmeden dışarı . Elini kaldırır ama o daha kapıyı alamadan adam kapıyı açar. Adam gmleksizdir, kot pantolonu kalçalarına kadar inmiştir.

"Seni burada istemiyorum," diyor kısık sesle.

"Güzel," diyor onu odaya geri iterek. "nk burada olmak istemiyorum." Bu, uzun bir süre boyunca herkesin söylediği son şey olur.

Kolları onu yakalamak için yukarı kalkarken kadın ayağı fırlıyor ve bacaklarını adamın beline doluyor. Adam kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve onu kapıya çarpıyor. Yatağı kadar gelmeleri bir saat sürer.

Ertesi sabah kendi yollarına giderler. Billie'nin yetişmesi gereken bir uçak, Taverner'ın ise öldürmesi gereken bir adam vardır. Billie ayrılmadan önce Taverner zincirini Billie'nin boynuna takar; Aziz Christopher madalyonu, hâlâ onun teninden sıcaktır.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Orada olduğumuzu biliyorduk ve asla bir plan yapamazdık ve Her zaman omuzlarımızın üzerinden bakarsak kendimizi güvende hissedemezdik. Ayrıca, üç yönetim kurulu üyesinden ikisi Avrupa'da yaşıyordu. Carapaz ve Paar'ı nerede bulacağımıza dair oldukça iyi bir fikrimiz vardı ve önce onları halletmeye karar verdik. Vance Gilchrist'i bulmak biraz daha zordu ama zamanı geldiğinde onunla da ilgileneceğimizi düşündük. İlk işimiz Carapaz ve Paar'a saldırmak ve bunu onlar bizim peşlerinde olduğumuzu fark etmeden önce hızlıca yapmaktı. Bu da Atlantik'i geçmek ve üç görevi planlayıp uygulayabileceğimiz güvenli bir ev bulmak anlamına geliyordu. Yoldan uzak ama iyi ulaşım bağlantıları olan, altımız ve Kevin için yeterince büyük ve istenmeyen dikkatleri çekmeden birkaç cinayet planlayabileceğimiz kadar mahremiyete sahip bir yere ihtiyacımız vardı. Bunların hiçbirini tek başına bulmak zor değildi ama hepsini bir arada bulmak? Ve sınırlı bir bütçeyle? Helen konuşana kadar bu zor bir görev gibi görünüyordu.

"Benscombe'a gidebiliriz," diye teklif etti.

"Benscombe mu?" Akiko sordu.

"İngiltere'nin güneyinde bir kır evi," dedi Mary Alice ona. "Orası bizim eğitim alanımızdı. Müze ile bir bağlantısı olduğu için de muhtemelen pek iyi bir fikir değil," diye belirtti.

Natalie, "Bir tür kızartma tavası, ateş durumu," diye kabul etti.

"Ama artık Müze ile bir bağlantısı yok," dedi Helen. "Kuruluş hiçbir zaman ona sahip olmadı. Her zaman Hallidays'lerin malı oldu. Constance öldüğünde, onu satan uzak bir kuzene miras kaldı. Birkaç kez el değiştirdi."

"O zaman içeri nasıl gireceğiz?" Ben sordum.

"Çünkü orası bana ait," dedi Helen. O aceleyle açıklamaya çalışırken biz de şaşkınlıkla ona baktık. "Kenneth ve ben otuzuncu evlilik yıldönümümüz için bir İngiltere turu yaptık ve ona göstermenin eğlenceli olabileceğini düşündüm. Arabayla gittik ve oraya varır varmaz ilan panosunu gördüm. Satılıktı. O zaman bilmiyordum ama Kenneth acentenin bilgilerini not etti ve Amerika'ya döndüğümüzde araştırmaya başladı. Emekliliğini bozdurdu ve bana sürpriz olarak satın aldı. Görünüşe göre iyi bir anlaşma yapmış çünkü kimse orayı boşaltmamış. Sanırım Constance öldüğünde olduğu gibi bırakılmış."

"?" Ben sordum.

Omuz silkti. "İçeri girmedim. İşler çıkmaya devam etti ve gidip tamir etmeye hazır olduğumuzda Kenneth hastalandı ve para yoktu. Ama sonuçta İngiltere'de boş duran bir mülk var."

Mary Alice, "Senin adına olursa kullanamayız," dedi.

Helen başını salladı. "Kenneth mülkü vergi amacıyla bir holding şirketi adına satın aldı. Benim adım hiçbir yerde geçmiyor, onunki de öyle. Birinin bizi bulması için çok fazla araştırma yapması ve şansının yaver gitmesi gerekir."

Grubun etrafına bakındım. "O halde İngiltere'ye gidiyoruz. Minka, Akiko'nun pasaporta ihtiyacı var ve sen de Kevin için evrak işlerini halletsen iyi olur. Ben uçuş ayarlamalarını yapacağım. Çantalarınızı hanımlar. Yarın uzun bir gün olacak."

Eşyalarımızı toplamak için kendi yolumuza giderken Natalie'nin ön kapıdan kaçamak bakışlarla çıktığını fark ettim. Peşinden gitmeye karar verdim, beyzbol şapkamı kafama indirip çeneme kadar sardığım atkımla yürüyerek Mahalle'ye doğru ilerledim. Hızla ilerliyordum, Nat caddeyi geçip Ursulines manastır müzesinin giriş kapısında kaybolduğu anda ona yetiştim. Bir dakika bekledikten sonra onu takip ettim, biletimi ödedim ve avludaki çalılıkların geçerek manastırın içine girdim. Hafif bir tütsü iziyle birlikte ahşap cilasası kokuyordu. Sağ tarafta müzeye dönüştürülmüş küçük odalar, sol tarafta ise şapele giden geçit yer alıyordu. Nerede olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Gitmişti ama zihnimde yazı tura attım ve sola yöneldim. Elbette, güzel rokoko azizleriyle devetüyü ve mavi şapelde oturuyordu. Tütsü kokusu burada daha güçlüydü, inananlar tarafından yakılan balmumu adakların kokusuna karışıyordu. Onun yanındaki sıraya kaydım.

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedik, sadece yıldızlı mavi tavana baktık. Yanımızda beyaz ve mor giysiler giymiş, siyah saçları güllerle taçlandırılmış bir kadın heykeli vardı. Bir kitabın üzerinde duran bir kafatası taşıyordu ve eliyle bir işaret yapıyor gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun, Nat?"

"Sevgilim Mary ile sohbet ediyorum," dedi heykele doğru başını sallayarak. "İki güzel Yahudi kız birlikte takılıyorlar. Onun kafatasını seviyorum."

"Elbette. Bunu görebiliyorum," dedim. "Ama o Palermo'lu Aziz Rosalia. Katolik olduğuna eminim."

"Kahretsin." Natalie sıraya yığıldı. "Bunu bile doğru yapamıyorum."

"Neyin var senin?"

Sır verip vermeme konusunda kendisiyle bir tür tartışma yaşıyor gibiydi. Bana güvenmeye karar verdi sanırım, çünkü ellerini kalçalarının arasına sıkıştırdı ve derin bir nefes aldı. "Halkımla birlikte olmak istedim. En yakın sinagog bir saatlik yürüyüş mesafesinde, ben de buraya geldim. Katolikler topluluktan anlar, biliyor musun? Ve suçluluk duygusunu da anlıyorlar."

"Altmış yaşındasın ve sonunda bir şey için kendini suçlu mu hissediyorsun?" diye sordum.

Sadece yarı şaka yapıyordum.

"Altmış yaşındayım ve hiç durmadım," dedi bana. "Ben bir kadını. Suçluluk bizim doğuştan hakkımız. Anne olmak istersek suçluluk, bunun yerine hap alırsak ya da kürtaşı seçersek suçluluk. Çocuklarımızla evde kalırsak suçluluk, çalışırsak suçluluk. Bir erkekle yatarsak suçluluk, hayır dersek suçluluk. İyi bir sebep olmadan hayatta kalacak kadar şanslıysak suçluluk. Bundan bıktım usandım. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar yorulmamıştım. Sadece . . . Sadece sonsuza dek uyumak istiyorum."

"Bu seni suçluluk duygusundan kurtarmaz," dedim. "Eminim öbür dünyada bir yerlerde bir kadın, bulutu yandaki meleşinki kadar gümüş olmadığı için kendinden utanıyordur."

Neredeyse gülümseyecekti ama bunu pek başaramadı. "Sanırım senden her zaman nefret etmemin bir nedeni de bu. Bununla hiç mücadele etmiyorsun."

"Benden hep nefret mi ettin? Bunu öğrenmenin tam zamanı Natalie. Birbirimizi kırk yıldır tanıyoruz. Sana hayatım pahasına güvendim."

"Ve hala yapabilirsin. İşim bu. Senin için bir kurşunun önüne atlarım ve bunu biliyorsun. Ayrıca, sadece küçük bir parçam senden nefret ediyor. Küçük, minicik bir parçam."

"Ne yani, hardal tanesi kadar nefret mi?"

"Chia. Nefret ettiğim bir chia tohumum var. Zamana ayak uydur," dedi biraz gülümseyerek.

"Sende bana karşı bir nefret tohumu var. Bana bundan bahsetmek ister misin?"

Tırnaklarını karıştırdı. "Tüm bunlardan hiç etkilenmeden nasıl bu kadar kolay geçebildiğini hep merak etmişimdir."

"Neye göre?"

"İş. Yaptığımız şey. Kim olduğumuz. Yara izi bırakmalı, değil mi? Bende biraz var. Helen'da da var. Mary Alice'de de var. Ama sen bundan etkilenmiş görünmüyorsun."

"Nat, bu Kabil'in işareti gibi bir şey ve ben buna inanmıyorum. Yaşamak için yaptığımız şey bizi ruhumuzdan soyutlamaz ya da bizi korkunç insanlar yapmaz. Bizler yok edicileriz."

"Gerçekten de görüyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Geceleri iyi uyuyabiliyor musun?"

Bunu düşündüm. "Çoğu zaman. Bakın, yedi yaşındayken bit pazarı Barbie'siyle oynarken bana büyüdüğümde ne olmak istediğimi sorsaydınız, eminim suikastçı ilk on listesinde almazdı. Ama yaptığım şey bu. Ve iyi yapıyorum. Ve bir işi bitirdiğimde, dünya çok daha güvenli oluyor," dedim, başparmağımı ve işaret parmağımı çeyrek inç aralıklarla kaldırarak. "Belki bir görevin sonunda, bir insan tacirinin o gece kendi yatağında uyuyacak olan on bir yaşındaki bir çocuğu ele geçirmesini engellemiş oluyorum. Belki de ekinlerini toprakla buluşturmaktan başka bir derdi olmayan köylülerin yaşadığı bir yerleşimi yok edecek bir silah anlaşmasını engelledim. Ya da belki de insanları terörize eden bir karteli çökerttim."

Boktan mahsullerini yetiştirmek için tarım arazilerinde serbestçe dolaşabilmek için evlerini terk ettiler. Uyumadan önce kurtardığımız insanları düşünüyorum."

Bana dönmeden önce bir süre sessiz kaldı ve yeni arkadaşı Aziz Rosalia'ya baktı. "Onu aramalıydım. Sweeney'i yani. Onu aramalıydım ve belki de akşam yemeğine çıkmayı teklif etmeliydim. Kahvaltıya kalmasını istemeliydim. En azından onunla tekrar yatmalıydım."

"Gerçekten mi? O kadar iyi miydi?"

Omuz silkti. "Ortalama büyüklükte bir aleti vardı ama onunla ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ondan kaçtığım için kendimi kötü hissediyorum. Ve şimdi ona oldukça iyi olduğunu söyleme şansım olmayacak."

Arkama yaslandım ve tavana baktım. "Biliyorsun," dedim ona, "buradaki süslemelerin trompe l'oeil. Tüm o pervazlar ve yıldızlar ahşap ya da alçı değil. Onlar sadece boya. Gerçekte orada değiller ama öyleymiş görünüyorlar ve bu da insanlar için yeterli."

Bana döndü. "Gerçekten mi? Metaforlar mı?"

"Elimdeki tek şey bu."

"Sweeney öldü," dedi. "Ve ölmek için boktan bir yoldu."

"O seçimini yaptı. Yanlışı seti. Tabii size silah doğrultmuş olsaydı farklı bir şey yapacağınızı düşünmüyorsunuz."

Derin bir nefes almak ve kasvetten kurtulmak için kendini zorladı. "O pisliği ellerimle öldürürdüm. Onu götürmekte haklıydın."

Elimi kulağımın üzerine kapattım. "Tekrar söyle. Benim haklı olduğum kısmı."

Kendi omzuyla omzumu dürttü. "Kaltak."

"Sevgiyle mi söyledin?"

"Her zaman." Derin bir nefes aldı, yavaş ve yorgun bir nefes. "Keşke burada kalabilseydik, biliyor musun? Minka bize yeni kimlikler uydururdu. Belki iş buluruz. Sayfayı çevirip yeni bir hikâye yazarız. Her şeyden uzaklaşmak."

"Tamam, buna bir numaralı kapı diyelim," dedim eşit bir şekilde. "Ama iki numaralı kapı üzerinde zaten anlaşmıştık. Hatırladığım kadarıyla oldukça hevesliydin."

Aziz Rosalia'nın tatlı gülümsemesine ve doğal olmayan uzunluktaki ayak parmaklarına baktım. Sonra bakışlarımı kilisenin ön tarafına, Aziz Mikail'in heykeline kaydurdım. Çok sıradan bir Aziz Mikail'di, bir kolu taksi çağırır gibi havaya kalkmış, saçları görünmez bir rüzgârla savrulmuştu. Ama mızrağı ayaklarının dibindeki ejderhanın tam kalbine saplanmıştı. Heykeltıraş onu can çekişirken yakalamıştı, başı geriye düşmüş, son nefesini verirken dili dışarı sarkmıştı. Oldukça ucuz görünüyordu; Toscano kataloğundan daha iyi bir şey sipariş edebileceğimden emindim. Ama mesele bu değildi.

"İşin ne olduğunu biliyordu," dedim Aziz Michael'ı göstererek. "İçeri gir, o piçi öldür. Canlı çık."

Başını salladı. "İki numaralı kapı." Serçe parmağını kaldırdı ve ben de kendiminkiyle birleştirdim.

"İki numaralı kapı."

YİRMİNCİ BÖLÜM

yollarımız ayrıldı. Bavullarımızla mutfak masasının etrafında durduk. ve planın bir sonraki aşamasını gözden geçirdi.

"Pekala," diye başladım, "bugün bunu gerçekleştirmek için ilk gerçek adımı atıyoruz. Ayrılmak isteyen varsa, şimdi tam zamanı. Şu kapıdan çıktıktan sonra," dedim, sokağa doğru belli belirsiz bir işaret yaparak, "hepimiz varız."

Masanın etrafında sırayla her birine baktım. Helen'in yüzü soğuk ve mesafeliydi. Natalie heyecandan tir tir titriyordu ve Mary Alice'in çenesi dikleşmişti. Akiko ve Minka başlarını salladılar ve Kevin bile kararlı görünüyordu.

-Gerçi bu sadece Akiko'nun boğazından zorla geçirdiği kedicik Valium'u da olabilir.

Minka'ya bir işaret verdim. "Ayrı ayrı seyahat edeceğimiz için Minka herkese telefon aldı. İletişim için her birimizin iletişim bilgileri önceden yüklenmiş."

Telefonunu ilk açan Mary Alice oldu. Kişiler listesine tıkladı ve kaşlarını çattı. "Adres defteri boş."

"Orada değil," dedi Minka, büyük sarı bir fiyonk takmış ve patisini sallayan şatafatlı pembe bir çizgi kedi yavrusuna gelene kadar uygulamalar arasında gezinerek.

Helen ekrana baktı. "Bu şu Japon şanslı kedilerinden biri mi?"

"Bir maneki-neko!" Natalie telefonunda aynı simgeyi açarak "Bir maneki-neko!" dedi. Başlığa baktı ve bir kez daha düşündü. "Şaka yapıyor olmalısın."

El sallayan yavru kedinin altında elle yazılmış gibi görünen bir yazı tipiyle "Menopaws!" yazıyordu. Natalie kediye dokundu ve kedi miyavlayıp kulaklarını

"Hormonal cehennem adına bu da ne?" Mary Alice talep etti. Uygulamayı açtı ve özellikler arasında gezindi. "Ateş basması takipçisi mi? Son adet dönemi? *Vajinal kuruluk günlüğü?*"

Helen küçük bir protesto iniltisi çıkardı ve Minka tokat yemiş gibi geri çekildi. "Bunun üzerinde saatlerce çalıştım!"

Helen gülümsemek için çaba sarf ederek, "Anlayabiliyorum," dedi.

"Burada bir seks tablosu var," dedi Natalie. O sayfayı açmak için düğmeye bastı ve yavru kedi başını geriye atıp havlayarak Kevin'in masanın altına dalmasına neden oldu. Kısa süre içinde herkesin telefonu miyavlıyor, mırlıyor, tıslıyor ve genel olarak bir uluyan maymun sürüsünden daha fazla gürültü çıkarıyordu.

"Berbat bir şey," dedi Helen, ellerini kulaklarına kapatarak. Telefonunu aldı ve uygulamayı kapattı, yavru kedinin çığlığını yarıda kestim.

Mary Alice doğrudan mesaj özelliğini göstererek, "Bu mükemmel," dedi. "Bakın, birbirimizle mesajlaşmadan ya da e-posta göndermeden iletişim kurabiliyoruz. Minka her birimize bir profil ayarladı ve şimdiden birbirimize bağlandık."

Pembe kedi yavrusunun mavi bir posta kutusunun yanından geçtiği ve kutunun içindeki mektupları işaret ederken kuyruğunu salladığı ekranı gösterdi.

"Bu çok akıllıca," dedi Natalie. "Bak, yavru kedimi çizgili yaptım. Şimdi minik bir ocelot gibi görünüyor."

"Kişiselleştirme özelliği ekledim," dedi Minka asık suratla. "Yavru kediler farklı görünebilir."

"Çok zekice, Minka," dedi Akiko. Yavru kedisini beyaz yapmış ve ona bir gözlük vermişti.

"Tam da ihtiyacımız olan şey," dedi Mary Alice, patiskasının ve minik silindir şapkasının üzerindeki perdeyi kapatırken.

"Peki ya sen?" Helen Siyam'ına ısıltılı bir kolye takarken bana sordu.

İçimi çektim ve bir düğmeye bastım. Yavru kedimin yeşil gözleri kömür karasına döndü. "İşte. Sade siyah bir kedi. Şimdi, bu şekilde iletişim kuracağız ve iletişim kurmamızın *tek* yolu bu," dedim Akiko ve Mary Alice'e uzun uzun bakarak. "Konuşmanız gerekirse, bir kullan-at telefon alın ve numarayı uygulamadan doğrudan mesajla gönderin ve bu kesinlikle acil durumlar içindir. Anladınız mı?"

Herkes yapılmış sesler . anlaşma ile
değişken derece coşku.

"Bu kadar karmaşık bir şeyi iki gün içinde nasıl geliştirdiniz?" Mary Alice sordu.

"Minka bir uygulama geliştiricisi," dedim ona. "Aylardır bunun üzerinde çalışıyor ve ondan birkaç değişiklikle prototipi bize vermesini istedim."

"Yine de işe yarıyor mu?" Helen kaşlarının arasına endişeli bir çizgi çizerek sordu.

"Evet," güvence verdi Minka. "Ama STD uyarısı hatalı ve her şeyin çökmesine neden oluyor, bu yüzden açmayın."

"Neden bir menopoz uygulaması?" Akiko sordu.

Minka ona soğukkanlılıkla, "nk güvenlik görevlileri erkek," dedi.

"oğu zaman," diye kabul ettim. "Ve çoğu erkek regl dönemlerinden korkar." Silahları kaç kez maxipadlerin, duş bezlerinin ya da vajinal kaşıntı kremlerinin içine sakladığımızı sayamadım. "Hepimiz sahte belgelerle seyahat ediyoruz ve her zaman birimizin durdurulma ihtimali var. Böyle bir durumda, uygulamanın açık olduğundan emin olun, tercihen akış hızınız veya en son adet grmenizden bu yana kaç gün geçtiği gibi bir şey için."

"Adet görmediği her gün yavru kedi daha da büyüyor," diye ekledi Minka yardımsever bir şekilde.

Natalie, Minka'nın berrak, kırışmamış cildine ve dolgun göğüslerine baktı. "Kimse senin bir menopoz takip uygulamasına ihtiyaın olduğuna inanmayacak."

Minka gülümsedi ve telefonunu açtı. "Benimki Period Poodle." Minik bereli, hareketli bir Fransız fino köpeği ekranda geziniyordu. "Bonjour! 14. gndesiniz. Bienvenue to ovulation!"

"Aman Tanrım," dedi Helen belli belirsiz.

"Bittiğinde App Store'a koyacağım," dedi Minka ona. "ok büyük bir başarı olacak. Göreceksiniz."

Çiftler halinde dışarı çıkmadan önce evin içinde vedalaştık. Birlikte seyahat eden iki kadından fazlasının dikkat çektiğini deneyimlerimizle öğrenmiştik ve altımız için bir grup kılığına girmektense ayrılmak daha kolay görünüyordu. nce Akiko ve Minka ayrıldı, Kevin'le birlikte Toronto'ya uçmak üzere havaalanına gitmek için taksiye bindiler,

Londra Gatwick'e geçerek kiralık bir araba alacaklar ve Helen'in tarifine göre Benscombe'a gideceklerdi. Helen ve Natalie daha sonra Newark'a ve oradan da Londra Heathrow'a uçmak üzere ayrıldılar. Mary Alice ve ben Londra Heathrow' giderken Boston'a giden uçağımızı yakalamadan önce kalkış salonunun karşı taraflarında oturduk. Sabahın yedisinde uçaktan sendeleyerek indik, Mary Alice kiralık arabayı alana kadar yalnız seyahat ediyormuşuz gibi davrandık ve ben onu kaldırımda karşıladım. Helen ve Nat trenle Basingstoke'a kadar gittiler ve biz de onları yakalamak için M3'ten uzunca bir süre uzaklaştık. Geceyi otobüs koltuklarında geçirdiğimiz için gözlerimiz kararmıştı ve hava İngiltere'de Ocak ayı için tahmin edilebileceği gibi berbattı - soğuk, gri ve yağmur yağıyordu.

Ama yorgunluğumuza ve havaya rağmen heyecandan neredeyse başımız dönüyordu. Mary Alice takip mesajlarını kontrol etti ve Akiko Gatwick'e vardıklarını teyit etmişti. Bir mesaja cevap verdi ve uydu radyosunu açtı, ABBA'lı bir 70'ler istasyonu bulana kadar tuşlara bastı. Biz nakaratı avazımız çıktığı kadar söylerken o direksiyonda "Waterloo "nun piyano bölümünü çaldı. Daha önce oraya gitmiş olmamıza rağmen Helen rotamızı çizdi. Bir ömür önceydi, fark ettim ve çok şey değişmişti - en çok da biz. Biz 1979'da bu otoyoldan geçen aynı kızlar değildik.

Gittiğimiz yerde otoyol servisi yoktu ama işlemek ve çay içmek için iki kez durabileceğimiz yerler ve kahverengi sosla kaplanmış kalın pastırmalı sandviçler bulduk. Arabayı güneybatı yönünde tuttuk, sonunda Southampton'ın etrafında döndük ve büyük otoyoldan daha küçük otoyollara ve nihayetinde kırsal şeritlere geçtik. Swanage ve nihayetinde Purbeck sahili tabelalarını takip ederek Dorset'in derinliklerine doğru ilerledik. Sonunda, adı Miss Marple'in öldürülmüş bir papazı bulması için mükemmel bir yer gibi görünen Worth Matravers'in yakınında yoldan çıktık.

"Buradan dön!" Natalie aniden bağırdı ve Mary Alice frene basarak direksiyonu sola kırdı. Kapı açıktı, her iki tarafı da tepesinde taş bir süs bulunan uzun bir tuğla sütuna asılmıştı. Kalın sarmaşık ipleri kapıların parmaklıkları arasında dolanıyor, onları yerlerine sabitliyordu. Sütunlardan birinde, üzerinde gizlice harflerle yazılmış bronz bir plaket duruyordu. BENSCOMBE EVİ. Yol

Mary Alice'in arabayı eve doğru sürerken geçmesi gereken çamur ve su birikintilerinden oluşan geniş bir alan kalmıştı.

Geç Viktorya dönemine aitti, bize söylenene göre Thomas Hardy'nin Max Gate'teki evinden esinlenerek modellenmişti. Kırmızı tuğlalar bir zamanlar ev sıcaklığında ve misafirperverdi. Şimdi ise sade ve acımasızdı, çatısı biraz fazla sivri, bacaları biraz fazla uğursuzdu.

Mary Alice arabayı evin önünde durdurdu ve dışarı çıktık, ağrıyan sırtlarımızı esnetirken ve uyuyan bacaklarımızı yeniden hissetmek için ovalarken çeşitli sesler çıkardık.

"ihtiyacımız yok mu?" Mary Alice sordu.

Helen kapının eşiğinde durmuş, çaresizce etrafına bakınıyordu. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Helen'in eski günlerde ayrıntılar konusunda ne kadar iyi olduğunu hatırlamamaya çalıştım. Eve nasıl gireceğimiz gibi küçük bir mesele o zamanlar asla aklından çıkmazdı. Ama yaş ve keder ikisi de kör silahlardır ve onu oldukça iyi kullanmışlardı. Natalie'ye döndüm. "Kilitle ilgilenmek ister misin?"

"Elbette." Yoldan bir taş aldı ve pencereden içeri fırlattı.

"Aç demek istedim, ama tamam," dedim ona. Sırıtarak elini koluna sardı ve kırık bölmeye uzanıp kilidi yokladı. Kilidi çevirdi ve pencereyi kaydırarak açtı. "Gelip kapıyı açacağım," dedi ve karanlık içeride kayboldu.

Ön kapıyı açtığı anda menteşeler öyle bir feryat kopardı ki, ön merdivenlerin yanındaki aşırı büyümüş defne çalılarında kuşlar ürküp kaçtı. Helen derin bir nefes alarak Natalie'yi içeriye kadar takip etti ama Mary Alice kolumdan tutarak geri çekildi. Uzun parmaklarıyla boyası dökülen karanlık pencereleri işaret etti. Kirli camın arkasından beyaz toz örtülerinin altına gizlenmiş mobilyaların şekillerini seçebiliyordum.

"Sana da perili gibi görünmüyor mu?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve evin içinden gelen nemli çürüme ve uzun süre ihmal edilmişlik kokusunu aldım. Ve başka bir şey, çok daha hafif ama yine de

balmumu ve lavantanın tanıdık notası.

Omuz silktim. "Eğer öyleyse, en azından hayaletin kim olduğunu biliyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BİR

NİSAN 1980

Tiber'den gelen bahar esintisine karşı pencereler ardına kadar açıldı. Bu Küçük mutfak serin ama temiz hava gerekli ve Mary Alice el işlerini incelerken eldiven takıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Billie'ye.

Billie meyveli kek tepsilerine bakıyor, dokunmamaya dikkat ediyor. "Bence meyveli keke benziyorlar."

Mary Alice bunları dört küçük tavada minik çay kekleri olarak pişirmiş ve minyatür somunları bir soğutma rafına yerleştirmiştir. Üzerleri pekmezle koyulaştırılmış, kuru vişne ve kayısılarla süslenmiş, ince badem dilimleriyle kaplanmış. Billie izlerken Mary Alice kapalı bir şişe Tennessee viskisi açıyor ve bir kaseye bolca döküyor. Dirseğinin dibinde küçük bir kavanoz beyaz toz var ve onu açmadan önce ağzını ve burnunu bir solunum cihazıyla kapatarak Billie'ye de aynısını yapmasını işaret ediyor. Dairenin geri kalanının kapısı kapalıdır ve diğerleri onları rahatsız etmemeleri gerektiğini bilirler.

Beyaz toz biraz toz şekere benziyor. Üzerinde *Lady Fresh Intimate Powder* yazan çiçekli bir kavanozda ülkeye getirilmiş ve Billie'nin tuvalet çantasına sıkıştırılmıştır. Havaalanında, işlemlerini yapan gümrük memuruyla flört etmeye hazırdır ama memur bavulunun fermuarını asla açmaz. Dörtlünün uçuş görevlilerinin koruması altında seyahat etmesi Constance Halliday'in fikridir ve Billie, biraz fazla dar kesilmiş mavi Pan Am takımını giymektedir. Gümrük memuru, aktarma sırasında ona çıkma teklif etmek üzereyken, şık bir pilot üniforması giymiş olan Günther Paar, rahat bir kolla onun beline sarılır. Günther Paar'ın

Gümrük memuru kederli bir yüz ifadesi takınır ve onu zehiriyle birlikte el sallayarak geçirir.

Doğrudan kiraladıkları dairelere giderler; Günther için küçük bir stüdyo ve kadınlar için daha büyük bir daire. İki gün boyunca turistçilik oynarlar, Colosseum'dan Forum'a kadar usulca yürürler, Trevi'de bozuk para atarlar ve Piazza Navona'daki gürültülü bir kafede makarnaya çok fazla para öderler. Sıradan gezginlerin her zaman çektiği türden fotoğraflar çektiyor, Bocca della Verità'nın içinde elleriyle poz veriyor ya da çiçeklerle süslü İspanyol Merdivenleri'nde boy sırasına göre diziliyorlar. Görülecek yerlerin damgalı olduğu kartpostallar ve çay havluları satın alıyor ve samana sarılı şişelerden ucuz kırmızı şarap içiyorlar.

Ancak üçüncü sabah Mary Alice planlarını koymak için mutfığa gider. Kendisine verilen ve bu ana hazırlanmak için defalarca denediği tarife göre kekleri pişirir. Dairedeki kiler ihtiyacı olan her şeyle doludur, hatta kekleri eşsiz kılacak Amerikan malzemeleri bile. Solunum cihazı sayesinde artık keklerin kokusunu alamıyor ama baharat ve portakal aroması pencereden dışarı, şehrin ötesine yayılıyor.

Billie'den alan Mary Alice, tozu dikkatlice viski kasesine karıştırır. Granüller tamamen çözüldüğünde bir şırınga doldurur ve keklerle zehirli viskiyi enjekte eder. Talyum kullanmak Mary Alice'in fikriydi ve keklerin içinde ne kadar iyi kaybolduğunu görünce çok memnun oldu. Ağır bir metaldir, kokusuz ve tatsızdır ama solunduğunda ya da deriden emildiğinde ölümcüldür.

Dört keki enjekte etmeyi bitirdiğinde, onları dikkatlice mumlu kağıda sarar ve üzerinde belli belirsiz Gotik görünümlü bir manastırın yaldızlı logosu bulunan karton bir kutuya yerleştirir. Billie kalan dumanı mutfak penceresinden dışarı üflemek için bir vantilatör ayarlar ve eldivenlerini atarak boş kavanoz, şırınga, tavalar ve solunum cihazlarıyla birlikte sararlar. Viskinin geri kalanı lavaboya dökülür ve şişe çöpün geri kalanına eklenir. Hepsi tek bir çöp torbasına düzenli bir şekilde sığar ve bu küçük Roma mutfığında Amerikan malzemelerinden hiçbir iz kalmaz.

Pastaları özenle paketledikten sonra diğerlerini çağırırlar. Dördü de aynı şekilde, var olmayan bir rahibe tarikatının sade kıyafetlerini giymişlerdir. Elbiseleri mütevazı ve koyu gridir, baldırlarının ortasından boyunlarına kadar onları örter, manşetleri ve yakaları beyazdır. Yüzlerini makyajdan arındırmışlardır ve saçları açık gri tüllerin altında gizlidir. Kalın koyu renk çoraplar ve mantıklı ayakkabılar giyerler. İnce alyansları ve ucuz Timex kasalarına gizlenmiş pahalı mekanizmalara sahip kol saatleri dışında tüm mücevherlerini çıkarmışlardır. Üç gün önce gelen göz kamaştırıcı hostes dörtlüsüne hiç benzemiyorlar, ancak değişim kıyafet ve makyaj kadar yüzeysel değil. Mesih'in mütevazı genç gelinleri olarak kendilerini nasıl sunacakları konusunda sıkı bir eğitim almışlar. Yavaşça yürüyorlar, kalçalarını sıkı sıkı tutuyorlar, bakışlarını yere indiriyorlar, çünkü gözlerin muhafazasında ustalaşmışlar. Günther siyah takım elbisesi, beyaz köpek tasma ve zincire asılı mütevazı bir haçla geldiğinde, ağzı sıkı ve ağırbaşlı bir şekilde beklemektedirler.

"Dördünüz de ödümü koparıyorsunuz," diyor onlara, kek kutusunu alıp onu kapıya kadar takip ederken.

Keyfi yerinde, çünkü bu görevde yapacak hiçbir şeyi yok. Bir grup rahibe Roma'da dikkat çekmezken, bir gözetimi altındaki bir grup rahibe tamamen görünmez olacağı için vitrin süslemesi yapmaktadır. Fransa'daki görevlerinin başarısından sonra, büyük bir ustalık gerektiren bu işi planlamalarına ve üstlenmelerine izin verilmiştir. Her adım Yönetim Kurulu tarafından gözden geçirilmiş ve onaylanmıştır. Tek müdahaleleri, görevlerini baştan sona kimsenin yardımını olmadan tamamlamayı uman dörtlü için küçük bir sıkıntı olan Günther'in eklenmesi oldu. Ancak Günther'in gülümsemesi bulaşıcıdır ve Vatikan'a kadar olan kısa yürüyüşü onlara iş tamamlandığında alacağı hatırı sayılır ikramiyeyle ne yapmayı planladığını anlatarak geçirir.

"Courtempierre-les-Bains'de su içiyorum," diyor yürürken elleriyle bir İsviçre haritası çizerken. "Noel tatilinden sonra yeni yıl için kendime tam bir detoks süreci yaşatmak için gidiyorum. Ve her işten sonra tekrar gidiyorum. Ben İsviçre-Almanıyım, bu yüzden Bern'e gideceğimi düşünürsünüz, ama hayır. Kendimi Courtempierre-les-Bains'e adadım. Orası

Termal banyolarda dertlerinizden arınabilir ve karaciğerinizi onarabilirsiniz" diyor ve şımartmak istediği diğer çeşitli tedavileri sıralıyor. "Masaj, sauna, terapötik sargılar. Bu görevler çok yorucu ve vücudun yenilenmesi gerekiyor."

Yeterince kibar ve fena sayılmayacak kadar yakışıklıdır, ancak hafif bir hastalık ve en sevdiği sohbet konusu sindirim sisteminin durumudur.

"Ne tür terapilerden hoşlanıyorsun, Günther?" Natalie geniş gözlerle soruyor. "Bize lavmanlardan biraz daha bahset."

Helen kaburgalarına sert bir dirsek atar ama Natalie'nin teşvikiyle Günther, Aziz Petrus Meydanı'nın girişine gelene kadar bağırsakları hakkında konuşmaya devam eder. Bernini tarafından tasarlanan bu açık hava salonu oldukça etkileyicidir. Uzun sütunlu kanatlar, ziyaretçileri davetkâr hissettirmesi gereken ama bir şekilde hissettirmeyen bir şekilde çevreliyor. Çok büyük, çok görkemli, huşu uyandırması amaçlanmış. Girişte metal detektörler var ama görevliler pek aldırış etmiyor, el sallayarak ilerliyorlar. Beş kişilik küçük grup, ovalin uçsuz bucaksız genişliği boyunca, dikilitaşın yanından geçerek bazilikanın düğün pastası cephesine doğru ilerliyor.

Kilisenin gölgeli mermer kucağının içinde, gözlerinin loşluğa alışması bir an alıyor. Toz zerrecikleri kubbe pencerelerinden sızan güneş ışığında yüzüyor ve yorgun bir temizlikçi çorap ayaklarıyla mihrabın üzerinde duruyor, bez bir paspası kayıtsızca itiyor. Sunağın mermer üst kısmının altında, cam bir tabutta yüzü ve elleri yeşil renkte parlayan bir Papa'nın naaşı durmaktadır. Temizlikçinin camı parlatmasını ve inananların parmak izlerini silmesini izlemek için duraklıyorlar. Vatikan polisi ve İsviçreli Muhafızlar tarafından gözlemlenen ama hatırlanmayan kilisede saat yönünde bir tur atmak için ilerliyorlar. Diğer tüm grupların, okul çocuklarının, turistlerin, mucize arayanların arasına sorunsuzca karışıyorlar. Bazilikanın Barok ihtişamı içinde hiç kimse .

Turu tamamladıklarında saat sabah on bir kırk beştir. Boston başpiskoposluğundan Piskopos Timothy Sullivan her Salı günü saat tam on ikide Aziz Petrus Meydanı'nın batı tarafındaki Turist Danışma Bürosu'nun önünden geçmektedir. Dört ağırbaşlı rahibe ve rahipleri

Kısa bir mesafe ötede küçük bir düğüm halinde kümelenmiş, en yakındaki İsviçreli Muhafız'dan Technicolor ile gülümseyen bir Papa'nın yer aldığı bir kartpostal rafı ve satılık ahşap tespih ipleri ile korunuyordu.

Saat on iki kez çalarken piskopos belirir, seyrelmiş saçları kafa derisinin üzerine taranmıştır, cüppesi arkasından dalgalanmaktadır. Uzun boylu ve ince yapılı, biraz kambur ve yüz ifadesi olmasa kolayca bir Ivy League akademisyeni sanılabilir. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var, içinde her daim kaynayan öfkeyi gizlemeye çalışıyor. Ama gülümsemesi gözlerine hiç değmiyor ve Mary Alice adını söylediğinde sabırsızlığını gizlemekte zorlanıyor.

"Evet?" diye hızlıca sorar. Düşmanca davranmanın sınırlarında geziniyor ama bir rahibe bile bazen işe yarayabilir ve yaklaştıkça bu rahibelerin genç ve oldukça güzel olduklarını fark ediyor. Kanında bir şeyler kabarıyor ve dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor. Duraklar ve bekler, kaşlarını nazik bir sorgulamayla kaldırır.

"Piskopos Sullivan! Oh, Ekselansları, lütfen böldüğüm için bağışlayın. Bizler Barış Rahibeleri Tarikatı'ndanız, bölüm evimiz Knoxville, Tennessee'nin dışında. Belki adımızı duymuşsunuzdur?"

Yapmış gibi davranma zahmetine girmiyor, ancak yüzü, sesli harflerin yumuşak Güneyli çekilişiyle daha da rahatlıyor. "Korkarım görmedim," diyor kibarca.

"Buraya hacca geldik," diyor ona. "Annemiz senin kız kardeşinle aynı okula gitti," diye acele ediyor. "Ve bize sizi bulmamız ve bu hediyeyi size vermemiz için kesin talimatlar verdi."

Piskopos hangi rahibe olduğunu sorma zahmetine girmiyor. Boston'dan Denver'a dağılmış, hepsi de dindar Katolikler olan altı kız kardeşi vardır. Mary Alice kutuyu uzatır, o da alır, gülümsemesi derinleşir.

"Ne kadar nazıksınız," diyor.

Natalie hevesle, "Bunlar meyveli kekler, Ekselansları," diye söze giriyor. "Onları siparişi desteklemek için pişiriyoruz. Ve her biri Tennessee viskisiyle tatlandırılıyor."

"Meyveli kek mi?" Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Nemli mi? Nemli meyveli keklerle bayılırım ve İtalyanların doğru yapamadığı tek şey de bu."

"Sana söz veriyorum," diyor Mary Alice ona sakın bir şekilde, "umabileceğin kadar lezzetli ve nemli."

Artık neredeyse neşelidir ve küçük rahibe sürüsünün başlarının üzerinden Günther'e bakar. "Peder, nasıl oluyor da rahibelerle birlikte seyahat ediyorsunuz?"

Günther belli belirsiz gülümsüyor. "Başrahibe, rahibelerin yalnız seyahat etmesinden endişe duyuyordu, Ekselansları. Daha önce hiç Amerika dışına çıkmamışlardı, ben de çobanlık yapmaya gönüllü oldum."

"İyi adam," der piskopos ona. Rahibelere bakar ve ne kadar beklenti içinde olduklarını, ne kadar parlak ve genç göründüklerini görür. Acınacak derecede heveslidirler ama bu kadar saygılı olmaları hoşuna gider. Bu, sabahki finans toplantılarında fena halde zedelenmiş egosu için bir merhemdir. Alışkanlıklar acımasız, sade ve ağır, ama gözleri alıştırılmış ve adını söyleyenin altında gür bir figür olduğunu söyleyebiliyor. Düşünmeden konuşuyor.

"Bahçeleri ziyaret etmek ister misiniz? Size en sevdiğim çeşmeyi gösterebilirim ve o sıkıcı turlardan birine katılmak zorunda kalmazsınız."

Beşi de bir an için kıpırdamadan durur ve piskopos bunu saygı olarak yorumlar. Aslında isteksizdirler çünkü onun yanında gereğinden fazla kalmak istememektedirler. Öldüğünde sorular sorulacak. Video kameralar görüntü almak için kullanılacak. Tanıklar sorgulanacak. Ve kendilerini onun ölümüyle herhangi bir şekilde ilişkilendirecek hiçbir şey istemiyorlar.

"Oh, dayatamazdık!" Helen araya girer, o kadar şaşkın görünmektedir ki piskoposun alınmaması mümkün değildir.

"Ama," diyor Billie alçakgönüllülükle, sesi neredeyse duyulmuyor, "Ekselansları, pastanın tadına bakıp bize ne düşündüğünüzü söylerseniz çok seviniriz. Başrahibe bunu bilmek isteyecektir."

Piskopos alaycı bir şekilde sırtıyor. "Korktuğum bir kişi varsa o da başrahibedir," der ve kutuyu açar. İçindekileri bariz bir zevkle inceliyor. "Bunlar oldukça lezzetli görünüyor." Küçük bir kek çıkarıyor ve yağlı kâğıdı açarak derin derin kokluyor. "Tarçın kokusunu alabiliyorum ve bu karanfil mi?"

Mary Alice başını sallar. "Öyle, Ekselansları. Oldukça iyi bir koku alma duyusuna sahipsiniz."

Kibirlenir ve pastadan büyük bir ısırık alır. Bir tane daha almadan önce düşünceli bir şekilde çiğniyor ve konuşmadan önce pastayı bitiriyor. "Amir annenize bunun yediğim en iyi meyveli kek olduğunu söyleyebilirsiniz. Olağanüstü, Rahibeler."

İkincisine başlarken mutlu bakışlar atıyorlar. "Hepsini tek başıma yemenin açgözlülük olduğunu biliyorum," diyor bir lokma kekin içinden, "ama bunu günah çıkarırken düşünceğim."

Natalie ona şok olmuş bir ifade verir. "Hayır, Ekselansları! Bunlar özellikle sizin için pişirildi. Eğer onları başkasına verdiğinizizi düşünürse Baş Rahibe çok üzülür."

İkinci pastayı da bitirir ve kutuyu kapatır. "Annene bunun mümkün olmadığını söyleyebilirsin. Bunlar benim ve herkesten saklamayı . Aslında bugün öğle yemeği için vaktim olmayacak, bu yüzden bir saat dolmadan gitmiş olacaklarından çok eminim."

Tekrar mutlu bir şekilde gülümserler ve Günther etrafına bakınır. "Kardeşlerim, gitmeye hazır mısınız? Sanırım Ekselansları'nın yeterince vaktini aldık."

"Elbette," diyor Mary Alice gözlerini kaçırarak. Sırayla piskoposa teşekkürlerini mırıldanıyorlar, piskopos da onlar ayrılırken elini kaldırıp aceleyle kutsuyor.

Kutuyu açar ve üçüncü pastadan bir ısırık alır. Üç saat sonra midesine dayanılmaz kramplar girecek, kusma ve ishal başlayacaktır. Tamamen susuz kaldığında ve bilinci bozulduğunda, talyum testi yapmayı asla düşünmeyecek bir doktorun gözetiminde Roma'da bir hastaneye yatırılacaktır. Yapmış olsaydı, krampları ve saç dökülmesini durdurmak için aktif kömür ve Prusya mavisi dozları reçete . Ancak bunu yapmadığı için piskopos üç hafta boyunca, kalbi durup ölene kadar giderek daha da hastalanacak. Vatikan'dan olmayan bir kaynaktan telefonla yapılan basın açıklamasında ölüm nedeni pankreas kanseri olarak belirtilecektir. Onu tedavi eden doktor, banka hesabına yatırılan gizemli paranın ne anlama geldiğini anlar.

Sadece ölüm belgesini imzalıyor ve hiçbir soru sormuyor. Basın açıklamasını asla düzeltmez ve Vatikan da düzeltmez. Bir İtalyan bankasının çöküşünün Vatikan maliyesindeki yolsuzluğun boyutlarını ortaya çıkarması için daha iki yıl geçmesi gerekecek ve kara para aklama fısıltıları on yıllar boyunca devam . Ancak bir piskoposun misyonerlik malzemeleri adı altında acımasız bir Güneydoğu Asya rejimine silah satma planı sona erecek ve enerjik bir isyan ilk kez yeni bir demokrasi kurmayı başaracaktır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

yerleşim. Buranın ne hale geldiğini görmek korkunçtu. Bahçeler karmakarışık, ev o kadar nemliydi ki duvar kâğıtları yaprak yaprak dökülüyordu ve su tesisatı hakkında ne kadar az konuşursak o kadar iyiydi. Eşyalarımızı eve yerleştirdik ve üst kattaki küçük yatak odalarını paylaştık. Kimse Constance Halliday'in odasını almayı teklif etmedi bile. Son hastalığından kalan ilaç şişeleri, öldüğünde okumakta olduğu kitapla birlikte hâlâ komodinin üzerinde duruyordu: *Angela Carter'in Peri Masalları Kitabı*. Küçük yatak odalarında ikişer ikişer yattık, örümcek ağlarının en kötülerini bir kenara fırçaladık ve pencereleri soğuk kış havasına açtık.

Minka ve Akiko geldikten sonra Poole'a gidip Marks & Spencer, Boots ve yarım düzine başka yerden evi yaşanabilir hale getirmek için gerekli malzemeleri aldık. Yiyecek, yakacak odun, şarap, ofis malzemeleri, fazladan kazaklar ve çoraplar; arabaların arkasını elimizden doldurduk. Ölü böcekleri ve mumyalaşmış fareleri mutfaktan süpürdük ve ayaklarımız yapışmayı bırakana kadar yerleri paspasladık. Helen bir mağazanın arkasından birkaç rulo indirimli tatil ambalaj kâğıdı bulmuştu ve uzun kâğıtları parçalanan duvar kâğıtlarının üzerine yapıştırarak yazı yazabileceğimiz temiz bir yüzey elde ettik. Natalie aldığımız tavuk ve pırasalı turtaları ısıtırken Mary Alice de salata yaptı ve altımız da gerçekten keyif almaktan çok karnımızı doyurmak için yemek yedik. Minka bir video oyunu oynamaya gittikten ve Akiko da Kevin'le birlikte yukarı çıktıktan sonra -seyahat sakinleştiricileri yüzünden hâlâ akşamdan kalmaydı- Helen yine bir markette bulduğu kalemleri açtı. Şiddetli, ışıltılı gökkuşağı tonlarında Barbie taklitleriydi. Her birimizin adının altına, neyi araştırmak ya da güvence altına almaktan sorumlu olduğumuzu detaylandıran düzgün listeler yaptı ve yazarken yüksek sesle okudu.

"Akiko ve Minka, ana üssü ve telsizleri koruyun," dedi ve listeden ANA ÜS VE Telsizleri işaretledi. Nat ve Mary Alice tatlımız için dondurma aldılar.

"şeyleri sadece kontrol etmek için mi yazıyorsun?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Hiçbir şeyi şansa bırakamayız. Ayrıca, bir şeylerin üstünü çizmek bana kendimi üretken hissettiriyor. Kenneth öldükten sonra, sırf bir şeyler başarmış gibi hissedebilmek için ajandama *YATAKTAN KALK* yazdığım günler oldu."

Geri çekildi ve biz de yaptığı işi inceledik. Mary Alice ve Nat dondurmayı bırakıp bize katılmaya geldiler. Tüm plan sıcak pembe mürekkeple parıldıyordu.

"My Little Pony cinayet planına benziyor," dedi Mary Alice. "Tanrım, bu *sim* mi?"

"Hoşuma gitti," dedi Natalie sadakatle.

"Planımız bir anaokulu el işi projesine benzerken bizi intikam ajanları olarak ciddiye almakta zorlanıyorum."

Helen kalemin kapağını kapattı ve uzattı. "Eğer görevi devralmak istersen, Mary Alice, misafirim ol," dedi.

"Yorgunuz ve jet-lag olduk," dedim Helen'dan kalemi alarak. Günther Paar'ın adının altındaki notları göstererek, "Oturup dondurma yiyeceğiz, şarap içeceğiz ve bakalım bunda bir açık bulabilecek miyiz?" dedim. Ayrıntılarla doluydu, THIERRY CARAPAZ başlığı altındaki bölüm ise daha az kapsamlıydı. Vance Gilchrist'in adının altında geniş bir beyaz alan vardı.

"Bu da ne?" Mary Alice boşluğa bakarak sordu.

"Bu boşluk henüz bilmediklerimizi temsil ediyor. Oraya da ulaşacağız."

Dondurma herkesin ruh halini düzeltmeye yardımcı oldu ama asıl ağır işi şarap yaptı. İki şişe son derece kötü Rioja'yı bitirdiğimizde, kendimizi çok daha neşeli hissediyorduk.

"Tanrım, bu şarap berbat," dedi Helen, son şarabı da dökerken. Şişeyi havaya kaldırarak dökülen damlaları aradı.

"İşi hallediyor," dedim ona.

Natalie şişeyi aldı ve etiketine baktı. "Monos Muertos. Bu ne anlama geliyor?"

"Ölü Maymunlar," diye cevapladım kadehimi iterek. "Ölü maymun şarabı içiyorduk."

Natalie çığlık attı ve şişeyi düşürdü.

"Ölü maymunlardan *yapılmıyor*," dedi Mary Alice. "Bu bir pazarlama hilesi."

Natalie, "İğrenç," diye cevap verdi.

"Üst kattaki banyo kadar pis değil," dedim. "En azından tetanos, Lyme ya da kuduzdan endişe etmeden duş alabilmemiz için orayı halletmemiz gerekecek."

"Britanya Adaları'nda bunların hiçbiri yok," dedi Helen. İç çekti. "Evin darmadağınık olduğunu, havanın buz gibi olduğunu ve üst kattaki yatağımın altında ölü bir fare olduğundan yüzde doksan emin olduğumu biliyorum ama yine de geri döndüğümüze memnunum. Burayı çok özledim."

Mutfağa baktık. Natalie tabak ararken bir reçel kavanozu zulası bulmuş ve bir düzinesinin içine mumlar yerleştirmişti. Onları şöminenin üzerinde, çirkin bir guguklu saatin, parmaklarının çoğu kırılmış olduğu için kuşa takla attıran porselen bir çoban kızının ve bir çift hırçın görünümlü örgü iğnesiyle tutturulmuş kirli yün yumaklarından oluşan bir sepetin yanında kümelemişti. Ama mum ışığı çatlak duvarları ve kirli pencereleri yumuşatmış, Mary Alice'in şöminede yaktığı ateş odayı ısıtmış ve neredeyse rahat bir yer haline getirmişti.

Son şarabını da içen Helen, paketten karpuz gibi kokan sulu yeşil bir kalem aldı ve duvara geri döndü. *PROBLEMLER*, diye düzgünce yazdı.

Gece boyunca çalıştık, planı tekrar tekrar gözden geçirdik. Günther, ne mutlu ki, alışkanlıkları olan biriydi. Tatil sonrası detoksunu her zaman en sevdiği sağlık spasında yapardı. Web sitelerini birkaç kez tıkladığımızda, tesisin bir haritası ve spa personelinin sade siyah önlükler içinde gülümseyen bir fotoğrafı da dahil olmak üzere ihtiyacımız olan tüm bilgilere sahip olduk - sade ve iş gibi.

Şafak gri ışığını mutfak pencerelerinden içeri süzdüğünde bitmişti. Natalie'nin deyimiyle cinayet duvarında ayrıntılar çizilmişti. Bir adım geri çekildik ve planı inceledik, çeşitli delikleri tıkadık ve Teksas yazında tereyağı gibi pürüzsüz olana kadar planı geriye ve ileriye doğru çalıştırdık.

"Vay anasını," dedi Mary Alice, gözleri duvarı tararken. "Sanırım işe yarayacak."

"Aynen öyle." Ona sııttım.

Natalie, "Sadece kimin olacağına karar vermemiz gerekiyor,"

dedi. Mary Alice elini kaldırdı. "Ben."

Yüzünde inatçı bir ifade vardı ve ben bunun nedenini anlıyordum. Dışarı çıkıp içinde bulunduğumuz durumla ilgili bir şeyler *yapabilseydi*, hayatını geri kazandığını hissetmesi için uzun bir yol kat etmiş olacaktı.

Hepimiz başımızla onayladık ve o da devam etti. "Helen, ikinci bir çift ele ihtiyacımız olacak-"

"Ben yaparım." Mary Alice'in sözünü çabucak kestim.

Natalie konuştu. "Bence bu Helen'e bağlı olmalı." "Bence değil. Ben yaparım dedim," diye karşı çıktım.

"Tanrım, kahvaltıda ne yedin? Bir kase Honey Bunches of Bitch mi?" Natalie homurdandı.

Helen bir elini onun koluna koydu. " değil. Eğer Billie istiyorsa, bunu yapmalı. o."

"" Kimse tartışmadı. Helen'ı onu kaybettiği için ispiyonlayacak değildim. Ama bu görevin başarısı için kumar oynamaya da niyetim yoktu. Kendini kanıtlayana kadar geri planda kalabilirdi.

Planımız bir başka ayak işi ve biraz hazırlık anlamına geliyordu. İşe bahçedeki kulübede bulduğum kavanozla başladım; birilerinin elma şarabı yapmak ya da şarap depolamak için saklamış olabileceği eski bir cam damacana. Uzun saplı bir fırçayla temizledim ve bir çift vinil eldiven taktım. Damacanaı dışarıdaki musluktan su ile doldurdum ve yeni bir sigara paketi açarak filtrelerini kırdım. Sigaraların her birini bıçakla keserek tütünü dikkatlice kavanoza boşalttım ve kahverengi pulların suya karışmasını izledim. Her bir sigaranın bağırsaklarını deşmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

sigarayı damacanaya koydum. Sert kuşlardan birkaçı ötüyordu ve kış güneşi soluk bir limon rengindeydi. Kavanozdaki çamuru iyice çalkalayıp üzerini kapatırken "American Pie "dan birkaç parça ıslık bile çalmış olabilirim. Sanki güneş çayı yapıyormuşum gibi basamağın üzerinde parlak bir yere koydum. Gün batımında getirip sıcak tutmak için sobanın arkasına koyar, en iyi üst yaprak Earl Grey kadar dikkatle demlerdim.

Ayaklarımı yere vurarak ve parmaklarımı üfleyerek mutfağa geri döndüğümde Helen'i bir dizi telefon görüşmesi yaparken buldum.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"İnternette rezervasyon yaptırmaya çalıştık ama spa dolu," diye mırıldandı.

Ağzımı açtım ama görünüşe göre biri diğer uçtaki telefonu açarken bana bir sus işareti yaptı. "Evet, Courtempierre-les-Bains'deki Spa mı?" Helen, sadece İngiliz aristokratların yapabileceği bir şekilde Fransızca'yı kasten yanlış telaffuz eden, cam gibi bir İngiliz aksanı benimsemişti. "Ben Leydi Henrietta Ridley ve rezervasyonumun onay e-postasını neden hâlâ almadığımı öğrenmek için arıyorum. Ridley. Ridddddddley," dedi, belirgin bir sıkıntıyla heceleri uzatarak. "Ne? Elbette eminim. Asistanım Cassandra rezervasyonu geçen hafta yaptı. Bildiğim kadarıyla, konuştuğu kişi sizsiniz. Şimdi lütfen rezervasyonumu onaylayın."

Telefondan belli belirsiz bir dizi ciyıklama sesi geldi ve Helen sertçe araya girdi. "Sevgili dostum, mazeret uydurma. Rezervasyon dört bayan için, ben ve üç arkadaşım. Biraz su içmek ve belki hafif bir masaj yaptırmak istiyoruz ama hepsi bu. *Dinlenmek* için geleceğiz. Sanırım bunu karşılayabilirsiniz?" Daha fazla ciyıklama. "Yılın yoğun bir dönemi olduğunun farkındayım ama rezervasyonu kaybetmiş olmanız benim suçum değil. Elbette, evet. Beni beklemeye alın," diye sertçe bitirdi.

"Oda tutuyor muyuz, tutmuyor muyuz?" Tısladım. Kaşlarını çatarak bana baktı ve omuzlarını silkti. Tüm girişim spaya giriş yapabilmemize bağlıydı. Minka, Poole'da onun için aldığımız dizüstü bilgisayarla karşıda oturuyordu. Ona spa'nın sosyal medya akışını açmasını işaret ettim. Son paylaşım, masmavi bir gökyüzüne karşı hafifçe buharlaşan bir termal havuz ile karlı bir manzaranın görüntüsüydü.

İhtiyacım olanı bulana kadar yorumları -kalpler, övgü elleri, havlu türbanlı küçük emojiler- gözden geçirdim. *Bu hafta sonu bekârlığa veda partim için seni görmek için sabırsızlanıyorum!* diye cıvıladı Debbi Williams, ardından bir tavuk emojisi ve kalp gözleri geldi. Profiline gittim ve konumunun Cardiff olarak listelendiğini gördüm. Birkaç kez daha tıkladığımda nişan fotoğrafını gördüm; Debbi hoş görünümlü bir adamın kollarında parlıyordu ve kameraya küçük, parlak bir pırlanta gösteriyordu. Birkaç gönderi sonra Debbi'nin diğer beş kızla birlikte çekilmiş bir grup fotoğrafı vardı: *En iyi arkadaşlarım ve nedimlerim!* Toplamda altı kız, bu da en az iki oda ve muhtemelen üç oda anlamına geliyordu. Bu gayet iyi olurdu.

Spa sayfasına geri döndüm ve biyografilerindeki web sitelerine giden bağlantıya tıkladım. Tam o sırada Helen tekrar konuşmaya başladı. "Evet, hâlâ buradayım ve siz rezervasyonumu bulana kadar da burada olmaya niyetliyim." Oyalamaya devam etmesi için çılgınca bir hareket yaptım ve ben telefon numarasının bağlantısını bulup çevirene kadar tuşlara basmaya devam ederken o nazik bir tirada başladı.

Ona telefonun çaldığını işaret ettim ve o da kendi kendine söylenmeye başladı. "Git ve hemen diğer hatta cevap ver. Düşündüklerimi duyamıyorum. Evet, bekliyorum."

Resepsiyon görevlisi çağrıma Fransızca ve Almanca cevap verdi ama hemen İngilizceye geçti, sesi telaşlıydı.

"Evet, ben Cardiff'ten Debbi Williams. Bu hafta sonu bir bekarlığa veda partisi için küçük bir oda bloğu için rezervasyon yaptırmıştım. Korkarım iptal etmek zorundayım. Hayır, onay numarası yanımda değil ama sanırım bakabilirim. Birkaç dakika sürebilir. . ." Sözümü yarıda kestim ama resepsiyon görevlisi araya girdi.

"Bir rezervasyonu iptal etmek için onay numarasını kullanmak kuraldır," diye söze başladı. İsviçreliler ve onların kuralları. Helen'a gözlerimi devirdim.

"Düğünü iptal etmesi benim suçum değil," dedim ve sesimin hıçkırıklarla kesilmesine izin verdim. "Tüm arkadaşlarımıza söylemek zorunda kaldım ve bu çok aşağılayıcı bir durumdu ve şimdi de tüm düğün paramızı alıp gittiği için artık karşılayamayacağım bu rezervasyonun parasını bana ödeteceksin."

Resepsiyon görevlisi İsviçreli olabilirdi, ama aynı zamanda bir erkekti ve ağlayan bir kadınla başa çıkabilecek bir erkekle henüz tanışmadım - özellikle de diğer hatta zaten sinirli bir kadın varken ve ben ona

müsait odaları gümüş tepside sundular. Araya birkaç kekeme, kuru gözlü hıçkırık sıkıştırdım. "Beni aldattı, biliyorsun. Kız kardeşimle," diye burnumu çektim. Zavallı resepsiyon görevlisinin hiç şansı yoktu.

"Sanırım bu seferlik bir istisna yapabilirim, Bayan Williams," dedi aceleyle.

Teşekkür etmek için gevelemeye başladım ama o araya girdi. "Rezervasyonunuzu iptal ettik. Teşekkürler ve sizi başka bir zaman Courtempierre-les-Bains Spa'da ağırlamayı umuyoruz." Telefonu kapattı ve doğruca Helen'e döndü. Sesi boğuk da olsa rahatlamış gibiydi ve Helen neredeyse mırıldanıyordu.

"Bu konuyu çözebildiğimize çok sevindim. Evet. Bu hafta sonu görüşürüz. İki oda. Ve zahmetim için ücretsiz bir kafa derisi masajı? Ne kadar nazıksınız."

Telefonu kapattı ve bana döndü. "Debbi Williams da kim?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

bahçeye gömüyorlardı. Geriye kalan sıvı saf zehirdi. Biz Mutfak masasının etrafında toplandık, eldivenlerimizi giydik ve Kevin kendini öldürmesin diye kileri kapattı. Altımız yavaş yavaş çalıştık, mutfak hunilerini kullanarak bulanık sıvıyı çeşitli opak tuvalet şişelerine boşalttık. Yüz yıkama suyu, tonik, büzücü, gargara; hepsi doldurulduktan sonra kapakları kapatıldı ve dökülmemeleri için kapakları erimiş mumla kapatıldı. İrlanda viskisi etiketli birkaç minyatür de aynı muameleyi gördü. Uçak yerine trenle gidiyorduk ama gümrükte kaşlarımızı kaldırma riskini de göze almamıştık. Toplamda işimizi fazlasıyla kadar eşyamız vardı.

İşimiz bittiğinde mutfağı temizledik ve kalan zehri lavaboya döktük. Natalie onu kaynar suyla temizledi ve aynı şeyi damacana için de yaparak yaptığımız şeyin izlerini ortadan kaldırdı. Yeni kâğıtlar, kılık değiştirmeler ve ihtiyacımız olan diğer her şeyle birlikte her birimiz tek bir bavula sığacak şekilde toplanmış ve hazırдық. Mary Alice ve Akiko yapmacık bir şekilde vedalaşırken geri kalanımız başka tarafa baktı. İngiltere'ye geldiğimizden beri Akiko onunla neredeyse iki kelime bile konuşmamıştı ama ayrı geçireceğimiz kısa bir zamanın, bunun onun yeni normali olduğu gerçeğini kabullenmesine yardımcı olacağını umuyordum - en azından şimdilik.

Minka bizi tren istasyonuna götürdü ve burada ayrı vagonlarda Londra'ya seyahat ettik. Zürih'e biraz farklı yollardan ulaştık ve kiralık bir arabaya binmeden önce tren istasyonunda buluştuk - Lady Henrietta Ridley asla Uber kullanmazdı. Helen önden gitti, geri kalanımız arkadan koştururken kararlı adımlarla ilerledi. Yerel ikinci el dükkânlarını tarayarak ince İngiliz kıyafetleri ve bir firmadan bir dizi peruk bulmuştuk.

Beyoncé'nin saçlarımızla ilgilenmesini sağladı. Natalie bir çift çorabın içine yerleştirdiği su balonlarıyla doldurduğu büyük boy bir sütyen bulurken, ben de kalçalarımın etrafına protez kalça pedleri sıkıştırarak yaşla birlikte yerleşen etleri gösterdim. Kraliçe'nin liderimiz olacağı bir kız çetesine benziyorduk, alçak topuklu ayakkabılar ve saçma sapan bukleler. Mary Alice çantasına bahşış yerine hamallara dağıtmak üzere karamela şekerleri bile sıkıştırmıştı.

Spa'ya olaysız bir şekilde giriş yaptık. Helen'in "Leydi Henrietta" diye nazikçe korkuttuğu resepsiyon görevlisi ortalıkta görünmüyordu. Giriş yaptık ve isim etiketinde adının Ji-Woo olduğu yazan ince yapılı genç bir kadın bize anahtarlarımızı verdi. Bize birer bardak alkali su verdi ve Natalie kasıtlı olarak ayağı takılarak kendi suyunu Ji-Woo'nun siyah takım elbisesine döktü.

"Ah, özür dilerim," Natalie.

Ji-Woo ona ince bir gülümseme verdi. "Önemli değil, hanımefendi. İzninizle, gidip bluzumu değiştireceğim."

Yukarıya kendi yolumuzu bulacağımızı söyleyerek onu uğurladık. O ön masanın arkasındaki kapıdan kaybolur kaybolmaz Natalie etrafta dolandı, bilgisayarın önünde diz çöktü, geri kalanımız spa uygulamaları broşürlerini inceledi, asansörü, ön girişi ve ofis kapısını gözetim altında tuttu.

"Acele et," diye mırıldandı Mary Alice. Ben Ji-Woo'nun kartvizitlerinden birkaçını kaparken Natalie kendini ayağa kaldırdı, dizleri protesto edercesine gıcırdayordu.

"," dedi Nat. "217 numaralı odada."

Anahtarlarımızı ve broşürlerimizi aldık ve üçüncü kattaki odalarımıza çıktık. Mary Alice ve ben birlikte yatarken, Helen ve Nat ikinci odayı aldılar. Açık bıraktığımız kullanışlı bir iletişim kapısı vardı ve birkaç dakika içinde hazırдық. Her odada kalın deri portföylü bir yazı masası vardı ve içinde tesisin antetli kağıdıyla damgalanmış eksiksiz bir spa kırtasiye malzemesi bulunuyordu. Günther'e hitaben bir not karaladım ve ertesi gün suların kısa bir süreliğine kesileceğini ve bu rahatsızlığın telafisi olarak saat 17:00'de odasında ücretsiz çamur banyosu yapmasını ayarladığımı açıkladım.

Bu öğleden sonra. Ji-Woo'nun adıyla imzaladım ve kartvizitlerinden biriyle birlikte zarfın içine koydum. Zarfı adresledim, küçük bir Avrupalı gibi oda numarasındaki yedinin üzerini çizmeye dikkat ettim. Zarfı Natalie'ye uzattım, o da aceleyle geri dönmeden önce kapısının altından içeri soktu.

Döndüğünde Helen'in yatağının kenarında oturmuş bekliyorduk. "İçeride miydi?" Ben sordum.

"Ah evet. Bir yük treni gibi horladığını duyabiliyordum," dedi Nat.

"Ya notu görecektik kadar zamanında uyanamazsa?" Helen sordu. Sesi tedirgin bir çocuk gibiydi ve Nat onu rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

"Bunu ben düşündüm. Onu için kapıyı çaldım. Kapısının açıldığını duyduğumda merdiven boşluğunda saklanıyordum." Bana döndü. "Billie, uyanmışsın."

Telefonu aldım ve oda numarasını tuşladım. Cevap verdiğinde hızlı ve parlak bir şekilde konuştum, İngilizceme Güney Afrika'dan Letonya'ya kadar her şeye ait olabilecek kadar belirsiz bir aksan kattım. "Bay Paar? Ben Spa Hizmetleri'nden Elsa. Bugün saat 17:00'de Annike ile çamur banyosu için olan randevunuzu teyit etmek için arıyorum. Evet, resepsiyondan Ji-Woo'nun izniyle ücretsiz. Çamur banyosu üstün hizmetlerimizden biridir ve değeri iki yüz yetmiş beş avrodur. Hayır, Annike her şeyi yanında getirecek. Teşekkürler, efendim. Hizmetiniz onaylanmıştır."

Mary Alice'e baktım. "Gösteri zamanı."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

ikisi de spa personelinin sade siyah önlüklerini giymişlerdi. Mary Alice'in Peruğu buz beyazı geometrik bir peruktu ve yüzü dikkatlice şekillendirilmişti, gölgelendirme elmacık kemiklerini yüksek ve köşeli yapıyordu. Göğüsleri bağlanmıştı ve çelik çerçeveli gözlük takıyordu. Etki İskandinav tarzında sertti. Yüzümü daha dolgun göstermek için gümüş ve yanak pedleriyle süslenmiş koyu kahverengi bir topuz tercih etmiştim. Soluk bir pudra bana bitkin ve yorgun bir görünüm vermişti. Katlanabilir bir tedavi masası taşıyor olmam, mesaisinin bitmesini bekleyen yorgun ve yaşlı bir kadın izlenimi vermeme yardımcı oluyordu. Mary Alice malzemelerimizin olduğu bir çanta taşıyordu. Günther'in kapısının önünde durduk ve usulca kapıyı çaldık.

Kapıyı hemen açtı ve şaşkınlığımı gizlemek için başımı eğdim. Sokakta karşıma çıkıp bana tokat atsa bile onu tanıyamazdım. Yollarımız kesişeli on beş yıldan fazla olmuştu ve sağlığına olan takıntısına rağmen bok gibi görünüyordu. Daha neşeli birine yakışabilecek fazla kilolar taşıyordu, ama şişmiş görünüyordu. Cildi benek benekti ve gözlerinin altında ağır torbalar vardı. Kaplıca cübbelerinden birini giymişti ve cübbe biraz aralıklı olduğundan beyaz kıllarla kaplı göğsü görünüyordu. Ayakları çıplaktı, ayak tırnakları kalın ve sarıydı ve gülümsediğinde dişlerinin de aynı olduğunu gördüm.

"İyi günler, ben Annike," dedi Mary Alice kısık bir sesle. "Tedavi için hazır mısınız?"

"Evet, evet," dedi ve geri çekilip bizi içeri buyur etti. "Ve bu ücretsiz, doğru mu?"

"Bahşış hariç," dedim. Mary Alice daha yakında olsaydı beni tekmeleyebilirdi, ama sadece masayı kurmam için işaret etti. "Asistanım masayı kurmama yardım edecek. Çıplak mısın?" diye sordu parmağıyla orta kısmını işaret ederek.

"Evet," dedi ona, bornozunun kemerini tutarak.

"Masa hazır olduğunda çarşafın altına yüzüstü yatacaksın," dedi ona. "Çamurları banyoda hazırlayacağız."

Başıyla onayladı ve ben de aceleyle tedavi masasının ayaklarını kilitledim, katlanmış bir battaniye ve çarşafı yaydım. Sonra kat kat plastik serdim, yemek şirketlerinin yemek için kullandığı türden. Mary Alice'in peşinden banyoya daldım ve çantadan bir kova çıkardık. Koyu yeşil kaplıca çamuruyla doluydu, toz haline getirilmiş ve karıştırılmaya hazır. Eldivenlerimizi ve yüzücülerin taktığı küçük burunlukları takarken suyun aktığını duyması için musluğu açtım. Solunum maskeleri kadar iyi değillerdi ama nikotinin en kötüsünü solumamızı engelleyeceklerdi. Zehri yavaşça döktüm, Mary Alice'in tahta bir kaşıkla kalın, yapışkan bir macun haline gelene kadar karıştırmasına izin verdim. Herhangi bir kokuyu maskelemek için yarım şişe lavanta yağı döktüm ve hazırдық.

Klipsleri çıkardık ve kovayı Günther'in çarşafın altında dinlendiği yatak odasına taşıdık. Başının arkasını görebiliyorduk ve Mary Alice örtüyü geri çektiğinde, tüm solgun, benekli ihtişamıyla oradaydı. Bazı erkekler iyi yaşlanır ama Günther onlardan biri değildi. Çamurları toplayıp sırtına sürmeye başladık, pazar jambonunu yağlar gibi onu yağladık.

"Bu alışılmadık bir koku," dedi, sesi tedavi masası tarafından boğuklaştırılmıştı. "Yeni bir karışım," dedi Mary Alice yumuşak bir sesle.

"Sadece VIP'ler için. Belki spa menüsüne koyarız, belki de koymayız" diye ekledim.

Hızlı çalıştık, vücudunun arkası boynundan ayaklarına kadar çamurla kaplanana kadar gittikçe daha fazla çamur sürdük. "Dön," diye talimat verdi Mary Alice. Dönmek için çabaladı ama Mary Alice ona yardım etti. Biz bacaklarını ve gövdesini çamurlayıp kollarıyla bitirirken, çarşafı gizlice kasıklarının etrafına sıkıştırdı. Son çamur da döküldüğünde

üzerine yerleştirdikten sonra, streç filmi katladık ve çarşafı alttan ayaklarının üzerine çektik, ardından her iki tarafı sıkıca sararak bir tür burrito yapmak için altına soktuk.

Gözlerini açtı. "Tedavi ne kadar sürecek?"

Mary Alice saatine baktı. "Otuz dakika. O zaman sizi kontrol etmek için geri döneceğiz."

Ama biz gitmek için herhangi bir hamle yapmadık ve o başını çevirdi, gözleri şaşkınlıkla kırpıştıyordu. "Bekle, kendimi iyi hissetmiyorum. Kalbim," dedi. "Çok hızlı atıyor."

Mary Alice kendi sesiyle, "Nikotin yüzünden," dedi.

Birkaç kez daha gözlerini kırpıştırdı. "Ne-ne?" Sesi kalın ve bulanıktı. Gözlerinde tanıma titreşti ve sonunda neler olduğunu anlayarak inledi.

"Nikotin," dedim ona. "Çamurun içinde ve tüm vücudunu ona buladık. Transdermal zehirlerden biri, biliyorsun. Yani, bukkal mukoza veya rektum bunu uygulamanın en iyi yoludur, ancak ortalama bir yetişkinin yirmi bir fit kare cildi varken ve her gözenek tam orada kullanılmayı beklerken neden uğraşasınız ki? Muhtemelen şimdiden mideniz bulanmaya başlamıştır. Endişelenmeyin. Bu sadece işe yaradığı anlamına geliyor."

Sanırım bize bağırarak için ağzını açtı ama tek başarabildiği gürültülü bir çığlıktı. Bir kase elmanın durduğu masaya gittim ve bir tane seçmek için eldivenimi çıkardım. Üniformamın üzerinde parlattım ve bir ısırık aldım. Yeni yağmış kar gibi taze ve gevrekli. Günther nefes almak için çırpınmaya devam ederken elmayı çekirdeğine kadar yedim.

"Neden?" diye bir kez nefes almayı başardı.

"Nedenini biliyorsun," dedi Mary Alice ona. "İşimize son verilmesini sen emrettin." "Mecburdum," diye nefes nefese kaldı. "Vance-"

"Merak etme," dedim . "Onunla da ilgileneceğiz."

Mary Alice saatini tekrar kontrol etti. "Çok uzun sürüyor. Zehri yeterince güçlü mü yaptın?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet, Mary Alice. En azından ben öyle düşünüyorum. Tam olarak bir laboratuvarım yoktu, değil mi? Bunu eski usul yapıyoruz, hatırladın mı? Aşağı ve kirli. Elimdekilerle yapabileceğimin en iyisini yaptım." Onun genellikle bizim

Zehir uzmanıydı ama evlilik sorunlarıyla o kadar meşguldü ki pek yardımcı olamadı.

"Belki de işleri hızlandırmamız gerekiyordur," diye önerdi. "Yetişmemiz gereken bir tren var ve hâlâ onu temizlememiz gerekiyor."

Sonra bir miyavlama sesi çıkardı, ardından bir takırtı geldi ama nefes almaya devam etti ve ben de elma çekirdeğini cebime tıktırdım. "Tamam. Bunun için seni vururum. Oranlar."

İçini çekti ve her birimiz yumruk yaptık. "Bir. İki. Üç. Vur."

Ellerimizi uzattık ve Mary Alice sırtıttı. "Ödeştik. Sen kaybettin. Bitir işini."

O sırada biraz kıpırdandı, ancak duyma yetisini kaybettiğini düşünebilirdim. Yeni bir streç film ve yüzünü sıkıca kapattım. Çok uzun sürmedi. Bittiğinde plastiği soydum ve elma çekirdeğiyle birlikte cebime koydum. Birlikte sargılarını açtık ve onu duşa taşıdık, çamuru temizlemek için lif kullandık. Yüzünde birkaç kırmızı nokta vardı; boğulmanın klasik belirtisi olan peteşi.

Mary Alice suratını ekşiterek, "Bu planın bir parçası değil," dedi.

"Ben hallederim," diye söz verdim. Onu kuruladık ve çamurun tüm izlerini silmek için banyoyu fırçalamadan önce yatağına yatırdık. Her şey - çarşaflar, lifler, plastik örtü, eldivenler, çamur ve zehir kapları, kaşık - bir çöp torbasına girdi. Ji-Woo'dan gelen notu buldum ve düzgünce bağlamadan önce diğerlerine ekledim.

Son bir süs olarak gömleğimin eteğiyle bir elma daha aldım. Eline tutuşturdum parmak izlerini iyice alabilmek için sıkıca bastırdım. Sonra elmayı ağzına götürdüm ve çenesini manipüle ederek diş izlerinin olduğu büyük bir ısırik almasını sağladım. Lokmayı boğazına tıktırmak için biraz manevra yapmak gerekti ama güzel bir dokunuştı. İlk bakışta herkes kalp krizi ya da felçten öldüğünü düşünebilirdi ama daha yakından bakan biri boğulduğunu varsayabilirdi ve bu da mütevazı miktardaki peteşi ile uyumlu olurdu.

"Halledildi," dedim Mary Alice'e. Gözlerini devirdi ve odayı son bir kez daha gözden geçirdi.

" bu kadar." Beni dışarı çıkardı, ben de saate baktım.

"Saat 6:04. Bir çift yaşlı için hiç de fena değil," dedim sırtarak. Tedavi masasını merdiven boşluğuna bıraktık - zavallı bir spa çalışanı muhtemelen bunun için kışını tekmeleyecekti ama onu taşımaktan daha iyiydi. Odalarımıza döndüğümüzde üstümüzü değiştirip siyah üniformalarımızı ve peruklarımızı poşetledik. Seyahat ettiğimiz kıyafetleri giydik ve dördümüz çantalarımızla birlikte aşağı indik.

Kalın kâküllü bir kız Ji-Woo ile ağlamaklı bir şekilde tartışıyordu. "Ama ben iptal etmezdim, bu benim bekarlığa veda partim! Ne demek hiç odanız kalmadı?"

Ji-Woo'nun çenesi, etrafı sinirli görünümlü nedimeler tarafından sarılmış olan kızı yatıştırmaya çalışırken gergindi.

Helen aralarından geçti ve anahtarlarımızı ön masaya bıraktı. "Korkarım odalar bizi tatmin etmeyecek," dedi büyük bir edayla. "Lütfen bir taksi ayarlayın. Biz gidiyoruz."

Ji-Woo bir hamalın taksi çağırması için parmaklarını şıklattı ve ağlayan geline döndü. "İyi haberlerim var Bayan Williams. Az önce iki oda boşaldı."

Nedimeler tezahürat yaptı ve biz de akşamın erken saatlerinde sallana sallana dışarı çıktık. Natalie çöp poşetini bavulunda taşıyordu, biz de onu istasyonda gördüğümüz ilk çöp kutusuna attık. Bir sonraki trenle Cenevre'ye geçtik; burada küçük, gizli bir otelde yer ayırttık ve Taverne du Valais'de charbonnade ve kırmızı şarap için geç saatlere rezervasyon yaptırдық. Her birimiz birer kadehle başımıza kadeh kaldırdık ve gece yarısı yattık. Ertesi sabah yedide, Amsterdam üzerinden İngiltere'ye dönmek üzere trene binmiştik.

Biri gitti. İki tane kaldı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

TEMMUZ 1981

"Hayal edebiliyor musun? Hayatımda hiç bu kadar romantik bir şey duymamıştım."

"Romantik mi? Yaşlı bir kadını öldüreceğiz," diye hatırlatıyor Billie ona ama gülümsüyor. On beş ay önce Roma'da piskoposu öldürdüklerinden beri ilk kez birlikte çalışıyorlar ve yardımcı rollere düşmüş olsalar bile yeniden bir araya gelmek iyi hissettiriyor. Londra'da havaalanında tanıştıkları Vance Gilchrist ve Fransız Thierry Carapaz'a destek veriyorlar. Carapaz, kendilerini Zanzibar'daki eski bir karanfil plantasyonunun kalıntılarındaki kazı yapan bir grup lisansüstü arkeoloji öğrencisi olarak tanımlayan belgelerini taşıdı. Tarla, hedeflerinin evinin bitişiğinde bulunuyordu.

-Barones Elisabeth von Waldenheim, kırk yıldan uzun bir süredir nerede olduğu bilinmeyen önde gelen bir Nazi.

Ancak Provenance departmanı işini iyi yapmış ve haftada kez saçlarını yıkamak ve düzeltmek için gelen kuaför aracılığıyla münzevi baronesin kimliğini kesin olarak tespit etmiştir. Barones, sanat koleksiyonu ve Führer'in yakın çevresinin merkezinde oturduğundan beri onun için çalışan bir çift hizmetçiyle birlikte yaşıyor. Sanat koleksiyonu -Hermann Göring'in yardımıyla çalınan parçalar- kurtarılacak, ancak hizmetçiler kurtarılmayacaktır. Provenance tarafından hazırlanan dosya eksiksizdir ve Volkmar'sın suçluluğu asla sorgulanmaz. Onların ve baronesin suçları uzun uzun anlatılır. Dosyada evin ve arazisinin haritaları, hedeflerin ve sanat koleksiyonunun fotoğrafları da yer almaktadır.

Özellikle bir fotoğraf Billie'nin dikkatini çekmiştir. Zayıf, siyah-beyaz ve bulanık - şüphesiz dördüncü ya da beşinci nesil bir fotokopi - ve kenarına mürekkeple *Saba Melikesi* yazılmış

Sofonisba Anguissola tarafından yapılmıştır. Notlarda fotoğrafın 1931 yılında çekildiği ve resmin bilinen son görüntüsü olduğu belirtiliyor. Konu Rönesans ve Barok sanatında sıkça işlenen bir konudur. Claude Lorrain, Tintoretto, Lavinia Fontana - hepsi de Saba Melikesi'ni kendi zamanlarına göre özenli giysiler içinde resmetmişlerdir; zengin brokarlar ve ağır kadifeler, Kral Süleyman'ın sarayında ilk kez ortaya çıkarken efsanevi zenginliğine tanıklık etmektedir.

Ancak Anguissola farklı bir seçim yapmıştır. Öncelikle, Billie'nin gördüğü koyu tenli bir kadını resmetmiştir. Diğer sanatçılar kraliçeyi Rönesans idealinin moda olan sarı saçlarıyla seçerken, Anguissola onu olması gerektiği gibi, Afrikalı bir kraliçe olarak resmetmiştir. Ve diğerleri onu Süleyman'ın sarayına varırken, tantana ve gösterişli bir törenle karşılanırken resmetmişken, Anguissola onu kralla geçirdiği fırtınalı gecenin ardından yatağından kalkarken, teniyle kontrast oluşturması için beyaz bir çarşafı kavrarken resmetmeyi seçmiştir. Elleri ve bilekleri muhteşem mücevherlerle, yakutlar ve zümrütlerle süslüdür, Billie'nin tahminine göre, ancak siyah-beyaz röprodüksiyondan bunu anlamak mümkün değildir. Kocaman bir inci, buklelerinin arasından geçirilmiş minik bir zincirden sarkıyor ve şehvetli bir şekilde alnına yaslanıyor. Gözlerinde anladığını ve sizin de anladığınızı bildiğini söyleyen bir bilmişlik var. Arkasında yaldızlı ve kadife perdelerle süslenmiş görkemli bir yatak var. Ve yatak örtüleri arasında uyuyan bir adamın çıplak kalçası, güzel elbiseleri ve yere saçılmış aceleyle atılmış zırh parçaları görünüyor. Kraliçenin ağırlaşmış gözleri her şeyi anlatıyor. Uyumamıştır çünkü bir kralı fethetmekle meşguldür. Bu tablo şehvetli ve bir o kadar da evcimen, büyük insanların samimi bir anı ve Billie, işinin tabloyu gerçek sahiplerine iade etmeye yardımcı olacağından memnun.

Hazırlıklarını yaparken ne barones ne de Volkarlar aklına geliyor. Karanfil plantasyonunda, gözetmenin evinin kalıntılarında kamp kuruyorlar ve ana evden bir zamanlar köleleştirilmiş tarım işçilerini barındıran alana uzanan bir tünele erişmek için alttaki ceza hücrelerini kullanmayı planlıyorlar. Vance, işçilerin gelip gitmesiyle bahçelerinin bozulmasını istemeyen asıl sahibin, tünelin kapatılmasını emrettiğini açıkladı.

onları gözden uzak tutmak için kazılmış bir tünel. Tünel kullanılmaya başlayalı onlarca yıl olmuştu ama tüneli sağlamlaştırmak ve baronesi gözetlemek için bir haftaları olacak. Vance baronesi kendine ayırırken, Carapaz Volmar'ları ortadan kaldırmakla ilgilenecek. O, Müze'nin on yıldan uzun bir süredir hedef aldığı ilk Nazi ve onu ortadan kaldırmak terfi almasını sağlayacak. Para, statü, bunlar Vance için önemlidir ama hiçbir şey Müze tarihine bir Nazi katili olarak geçmek önemli değildir. Müzenin var olma nedeni budur ve yönetim kurulunun ona olan inancının bir göstergesidir ki bu görevin liderliğini ona vermişlerdir. Kadınlar bir öğrenci keşif gezisi olarak hikayeye ağırlık verecekler ve tabloları güvence altına alacaklar, hepsi bu.

Spor çantaları ve sırt çantaları hayır kurumlarından alınmış sıradan giysiler, üniversite yayınlarından alınmış -yeni alınmış ama özenle eskitilmiş- sıkıcı referans metinleri ve kazı aletleriyle dolu. Silah yok, içki yok, hap yok. Natalie'nin *Scruples* kitabı bile teslim edilmiş. Zanzibar bir İslam ülkesi ve yetkililerin dikkatini çekmek istemiyorlar.

Sınırlı fonlara sahip her akademik grubun yapacağı gibi ucuza seyahat ediyorlar. Biletlerini bakkaldan almışlar ve Napoli üzerinden Kahire'ye, oradan da Darüsselam'a giden otobüs ve Zanzibar'a giden feribottan önce Mombasa'ya aktarma yapıyorlar. Vardıklarında üniversite öğrencileri gibi görünüyorlar, buruşuk, tozlu ve kokuyorlar. Ancak deniz havası temizdir ve kamp yapmadan önce Stone Town'da bir pansiyonda bir gece rezervasyon yaptırmışlardır. Vance, görev lideri ve kazı amiri olarak üstlendiği ikili rolde, onlara turistçilik oynamaları için birkaç saat veriyor. Zanzibari pazarlarını keşfederler ve şehirdeki tik ağacından oyulmuş ve oymalı pirinç süslemelerle ağır bir şekilde bezenmiş Gujarati kapılarına hayran kalırlar. Harikalar Evi'nin fotoğraflarını çekerler ve hediyelik eşyalar için sıkı bir pazarlık yaparak deri terlikler ve saronglar alırlar. Mary Alice her biri için birer tane olmak üzere bir avuç dolusu renkli boncuklu bilezik satın alır ve Vance'in gelini için bir hediye bulmasına yardım eder - ince bir zincir üzerinde küçük bir yıldız safir.

Ertesi sabah ilk ezan okunmadan önce kalkıp toparlanıyorlar. Yerleşecekleri eski karanfil plantasyonuna yolculuk iki saat sürüyor.

Saatlerce, son yarısı kuzeye ve doğuya, kıyıdan uzağa ve adanın içlerine doğru kıvrılan engebeli, çukurlu yollarda. Pratik bir kolaylıkla kamp kuruyorlar, üç çadır kuruyorlar - onun, onun ve yemekhanenin. Birisi gelirse diye araştırma ekipmanlarını yerleştirip birkaç test çukuru kazıyorlar ve bunları bir ızgarayla dikkatlice işaretliyorlar.

Günler uzun ve acımasızca sıcak geçip gidiyor. Beklemekten, düzensiz saatlerden ve haşarelerden bıkmışlardır. Carapaz onlar hakkında okumuş, sarı keseli örümceğin ya da kırmızı pençeli akrebin yapabileceği her şeyi detaylandırmaktan büyük zevk alıyor.

"Çeneni kapatır mısın artık?" Natalie üçüncü gece akşam yemeğinde talep ediyor.

"Hadi ama," diyor dirseğini kızın kaburgalarına sokarak. "Babun örümceği hakkında bir şeyler duymak istemiyor musun? Peki ya örümcek arısı? Mermi karıncası hariç tüm böcekler arasında en acı verici iğneye sahip olduğunu biliyor musun?"

Natalie yemeğinin geri kalanını ateşe atıyor ve uzaklaşıyor. Birbirlerinin sinirlerini bozmaya başlamışlardır, çalı banyosundan ve geceleri bölünmüş uykudan bıkmışlardır. En kötüsü de bitmek bilmeyen bekleyiş, kazdıkları hendeklerde kazı yapıyormuş gibi yaparak geçirdikleri saatler. Volkarların arazide dolaşmalarını, yaşlı adamın bir tutam zencefili kayıtsızca kırpmasını, karısının sarkan çamaşır ipine çamaşır asmasını kayıtsızca izliyorlar.

Bir akşam Billie yemek çadırından çıkar ve derin bir nefes alır. Zanzibar'ın havası başka hiçbir yerde olmadığı kadar farklı kokuyor. Olgunlaşmamış baharatların keskin yeşil kokusu, denizin tuzu. Ve bunların üzerinde başka bir şey, ince bir sigara kokusu. Kokuyu takip ederek bir muz ağacına ulaşıyor ve onları ayırıyor. Baronesin verandasından çok uzakta değil, belki yirmi metre. Gölgeleğin arasında tekerlekli sandalyede kambur kambur oturan yaşlı kadını görebiliyor. Birisi onu gün batımını izlemesi için dışarı çıkarmış ya da belki de sigarasının kokusunu evden uzak tutmak için.

O izlerken, bekçinin karısı dışarı çıkar. Frau Volkmar elini çırparak Almanca bir şeyler söyler. Bu Billie'nin bildiği kuzey Almancası değildir. Onun yerine bir Avusturya lehçesi ve kulağa sinirli geliyor. Yaşlı kadını öne doğru itti, ince bir yastığı hareket ettirdi, sonra da

tekrar yerine taktı ve omzunun üzerinden birkaç kelime daha savurarak uzaklaştı.

Barones cevap vermiyor. Sadece oturuyor, sigara içiyor, külün gri kurdu geceliğine düşüyor. Bir zamanlar çok güzeldi. Dosyada bir stüdyo portresi var, sarı saçları geriye taranmış ve parteiadler şeklinde elmas bir tokayla yerinde tutulmuş. Yüzünde mükemmel bir memnuniyet ifadesi var. Kim olduğunu ve ne istediğini çok iyi biliyor. Kendisi bilmesede gücünün doruğundayken çekilmiş.

Bu kadını tekerlekli sandalyede büzüşmüş figürle bağdaştırmak zor. Külüne dokunmak için sigarasını ağzından çıkarmayı zaman hatırlamıyor ama çıkardığında dudağından ince gümüş bir salya ipliği uzanıyor ve Billie neredeyse ona acımak istiyor.

Neredeyse. Yaşlılığın aşağılayıcılığını, her şey için başkalarına bağımlı bir beden kabuğundan başka bağımsızlık, güç, güzellik ve özgürlükten geriye bir şey kalmayana kadar hayatın nasıl küçüldüğünü görüyor. Buna tanık olmak korkunç ama bu *onun hayatı*, diye düşünüyor Billie. Neye benzerse benzesin, bu hayat yaşanmıştır. Ve bu, baronesin eline fırsat geçtiğinde başkalarından aldığı bir şeydir.

Barones yaşlı kertenkele gözlerini yavaşça Billie'ye kaldırır ve bakışları yumuşak çimenlerin üzerinde buluşur. Seslenebilir ya da tedirgin olabilir ve Billie'nin nefesi göğsünde durur.

Ama barones hiçbir şey yapmaz. Sadece oturur ve kucağına kül döker, muz ağaçlarının arasında hayalet olduğunu varsaydığı figüre bakar. Artık onlardan o kadar çok var ki, gelip giden, ona unutulması gereken şeyleri hatırlatan hayaletler. Bunu tanıyamıyor bile. Kamplardan bir kız mı? Yük vagonuna binip bir daha geri dönmeyenlerden biri mi?

Barones bilmiyor ve pek de umurunda değil. Geçmiş ve şimdiki zaman onun için aynıdır. Altmış yıldır ölü olan insanlardan nefret ediyor ve saçlarını kesen kızı unutuyor. Belki de muz ağaçlarının arasında duran, ayda bir kez elinde keskin, parlak makasıyla gelip saç derisindeki ince telleri kesen kızdır. Zamanının geldiğini düşünmüyor

ama yanılıyor da olabilir. Arkasını dönüp tekrar sigara içiyor ve arkasına baktığında kız gitmiş oluyor.

Billie muz ağaçlarının gölgesinde geri çekilir ve beklentisi artarak arkasını döner.

Barones bu gece ölecek.

Gece yarısından bir süre sonra, öğleden beri ortalıkta görünmeyen Thierry Carapaz bir minibüsle geri döner. Paslanmış ve yamalı olan minibüsün üzerinde Tanzanyalı bir kahve markasının solmuş logosu vardır. Aracı üç farklı para biriminden küçük bir tomar kullanılmış banknotla kiralamış. Sakalları uzamış, kalın ve koyu renk, kolayca bir yerliyle karıştırılabilir. Zanzibar'da bir zamanlar Persli bir prensin Svahili bir prensesle evlendiğine ve bu birliktelikten Hint Okyanusu adalarında yaşayan tüccarlar olan Şirazi halkının doğduğuna dair bir efsane vardır. Plajlar kremi beyaz kum, ayakların altında talk gibi yumuşak ve su parlak bir turkuaz. Birkaç ay sonra, yapmak üzere olduğu şeyin haberi hafızasından silindiğinde, doğu kıyısı boyunca şnorkelle yüzmek ve gecelerini turist kızlarla geçirmek için geri dönecek. Yerliler daha güzeldir ama o çok fazla öfkeli baba ve erkek kardeşle ters düşmüştür. Bunun yerine şansını plajlara katalog çekimi için gelen modellerle deneyecektir. Onun için bikinilerinin iplerini çözecek ve kokain şişelerinin kapaklarını açacaklar ve onu tekrar işe çağırana kadar çok mutlu olacak. O, Vance Gilchrist ya da dört kadın gibi değil. Bu işte iyi olduğu için öldürmüyor; öldürüyor çünkü iyi para kazandırıyor ve bir planı var, örgüt içinde yükselmesini ve ailesinin ancak hayal edebileceği türden bir lüks içinde yaşamasını sağlayacak bir plan.

Minibüsü muz ağaçlarının yanında frenliyor ve baronesin evinden dışarı bakacak birileri olursa diye perdelemeye dikkat ediyor. Ancak ev karanlıkla örtülüdür ve içerideki yaşlı insanların huzursuz uykularını duyabildiğini hayal eder.

Minibüsün dışında elinde yanmayan bir sigarayla dururken Billie yanına gelir. Bir sigara yakar gibi yapar ama Billie omuz silkmekle yetinir ve sigarayı cebine atar. Ellerini ceplerine sokarak minibüse yaslanır.

"Sevişmek için geldiysen, iş bitene kadar beklemen gerekecek." Sesi bir fısıltı, o kadar alçak ki muz ağaçlarının ötesine geçmiyor. Onun

Cevap veren bir kahkaha, uykudan uyanmış bir kuşla karıştırılabilirdi.

"Tanrım, kendini çok beğeniyorsun."

Adam onun yanında minibüse yaslanıyor. Kadın tamamen rahatlamış değil; gardını asla tamamen düşürmemeyi öğrenmiş ama adam ona dokunmak için bir hamle yapmıyor.

"Oldukça iyi bir sicilim var," diyor ona.

"Eminim biliyorsundur. Vance beni herhangi bir sorun olup olmadığına bakmam için gönderdi."

"Vance'e söyle, o benim bakıcım değil. Eğer sorunlar varsa, onlarla ben ilgilenirim."

"Vance'le penis sallama yarışına girmek istiyorsan, bunu kendin başlatmalısın. Ona böyle bir şey söylemeyeceğim."

Gülme sırası onda. "Sen sert bir kadınsın, Billie."

"Yumuşaklık abartılıyor."

"Benim geldiğim yerde değil."

Duraklıyor ve bir an için gecenin sesini dinliyorlar: kuşlar, muz ağaçlarındaki rüzgâr ve çok uzaklarda, okyanustaki bir motorun küçük, hafif vınlaması. Bir balıkçı, gece avı için yola çıkıyor.

"Nerelisin sen?"

Omuz silkiyor. "Burada ve orada."

Kadın cevap vermiyor ve adam onun sessizliğinin ağırlığını dayanamayacağı kadar hissediyor. "Fransa. Burgundy, tam olarak. Annem Cezayirli, babam ise İspanyol, Balear Adaları'ndan. Bu yüzden adaları seviyorum," diyor. "Bu benim kanımda var."

"Öldü mü? Ailen öldü mü?"

"Evet. Müzeye katılmadan önce." "Yani

Burgundy'de mi büyüdünüz?"

Sabırsız bir el hareketi yapıyor. "Çok fazla soru soruyorsun."

"İnsanları merak ediyorum."

"Evet, Burgundy'de büyüdüm. Bir şarapçılık arazisinde. Aklına bir şey gelmesin. -Aileme ait değildi. Ailem oranın sahibi için çalışıyordu. Annem yerleri siler ve çamaşır yıkardı. Babam üzüm bağında çalışır, asmalara sonunda onu öldürecek olan zehirli bir ilaç sıkardı. Yavaşı ve çirkindi. Annemin kanseri hızlıydı." Durakladı ve

ona yakından baktı. "Benim için üzgün görünmüyorsun. Genelde trajik hikayemi anlattığımda, bir kız bu noktada çoktan bluzunun düğmelerini açmış olurdu."

"Benim de kendime ait üzücü hikayelerim var" diyor.

"Söyle bana, belki bluzumun düğmelerini açarım," diye teklif ediyor.

Gülümsüyor. "Senden istediğimden biraz daha fazla hoşlanıyorum ama sandığın kadar değil."

"Yeterince makul." Duraksıyor ve başını eğerek loş yıldız ışığında kızın yüzünü inceliyor. "Peki bu işten ne istiyorsun Amerikalı kız?"

"Seyahat etmeyi seviyorum ve param da iyi."

Adam başını sallıyor ve kadın soruyu geri atıyor. "Bu işten ne istiyorsun, Fransız çocuk?"

"Para. Kızlar. Gerçekten güzel bir araba. Ve bir ev, Paris'te bir şehir evi. Tam yerini bile biliyorum." Billie kaşlarını kaldırdı ve devam etti. "Burgundy'deki aile, annemle babamın çalıştığı aile, bu şehir evinin sahibiydi. Üç yüz yıl boyunca aynı pislikler orada yaşadı, herkese hükmetti. Şimdi terk edilmiş durumda. Ama bir gün onu satın alacak kadar param olacak." Duraklıyor ve başını eğiyor. "Peki, seni nasıl buldular?"

Kadın ona saldırı suçundan tutuklandığını tüm çıplaklığıyla anlatıyor ve adam yine sırtıyor. "Aynen. Sadece on sekiz yaşındaydım ve kundakçılıktan tutuklanmışım. Bu yüzden Müze yangın çıkarma konusunda uzmanlaşmam gerektiğine karar verdi."

"Ne yaktın?"

"Babamın çalıştığı üzüm bağı." "İsa."

"Ve ev. ailesiyle birlikte. Bu yüzden Paris'teki şehir evi terk edilmiş durumda."

"Öldüler mi?"

"Hepsi. Köpek bile."

Saatine bakar ve minibüsten uzaklaşır. ". Vakit geldi."

BÖLÜM YIRMI ALTI

"

Carapaz?" Helen soruyu masaya fırlattı. Akiko güreşiyordu Benscombe'da ocağın başında, Minka bir tabureye yardım ediyormuş gibi yaparken yemek pişiriyordu. Geri kalanımız duvara fikirler fırlatıyordu ama şu ana kadar hiçbir şey tutmamıştı. Carapaz kadınları ve şarabı seviyordu ama bu pek yardımcı olmuyordu. Müze yönetim kurulu üyelerinin adresleri telefon rehberinde yoktu.

"Bildiklerimizle başlayalım," dedi Mary Alice makul bir şekilde. "Paris'te yaşıyor."

"Kırk mil karede üç milyon insan. Bu da sınırı daraltıyor," dedi Natalie.

Mary Alice ince ince gülümsedi. "Yapıcı olabilirsin ya da dudaklarını birbirine zımbalayabilirim. İkisi de pek umurumda değil."

Natalie dilini çıkardı ama o işleri daha da kötüleştirmeden ben konuştum.

"Her zaman Paris'te bir ev satın almak isterdi, yani özel bir ev. Bu ev, ailesinin çalıştığı malikanenin sahiplerine aitti."

Helen canlandı. "Bunda bir şey olabilir. İsimleri neydi?"

Omuz silktim ve masanın etrafına bakındım. Başka kimse bilmiyordu, ben de dizüstü bilgisayarını işaret ettim. "Anne ve babası Burgundy'de ölmüş. Carapaz isminin orada yaygın olduğunu sanmıyorum. Sanırım aslen İspanyol."

Mary Alice içini çekti ve dizüstü bilgisayara uzandı. Minka ona acıyana kadar kendi kendine mırıldanarak bir süre tıkladı. Bir tuş şingirtisi duyuldu ve köşedeki ucuz yazıcı aniden sayfaları tükürmeye başladı.

Biraz bulanıktılar ve Fransızcaları taşralıydı ama kolayca tercüme edebildim.

"Babası için bir ölüm ilanı. Adresinin Burgundy'deki Château d'Archambeau olduğu yazıyor." Minka'yı işaret ettim. "Şimdi bize Paris'te aynı aileye ait bir mülk bulun. 7. bölgeden başla."

Bir eliyle çalışırken diğer eliyle çoban pastası yedi. Son elmalı parçayı da bitirdiğimizde onu bulmuştu. Ötmedi; sadece Paris'in mahallelerini gösteren bir haritayla birlikte çıktısını aldı ve boş tabağımın üzerine bıraktı.

"Aslında 15." dedi gülümseyerek. Bir tarafta 7., diğer tarafta 6. ve en son da 14. bölgenin oluşturduğu U şeklindeki 15. bölgeyi işaret etti. "Montparnasse Mezarlığı'nın yakınında. 2008'e kadar d'Archambeau ailesine aitti. Daha sonra Panama'da kurulu özel bir holdinge satıldı."

"Carapaz," diye tahmin etti Mary Alice.

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Natalie. "O yıl müdür oldu ve bu da güzel bir ikramiyeyle birlikte geliyor. O zaman bunu karşılayabilecek durumdaydı."

Helen, "Ve hiçbir yönetici burayı doğrudan satın almazdı," diye ekledi. "Bir holding şirketi oldukça ikna edici."

Minka'ya döndüm. "Herhangi bir yerdeki veri tabanında bu adresle ilgili başka bir şey bulabilecek misin bir bak. Carapaz ismiyle ilgili bir bağlantı arıyoruz."

Başını salladı ve tekrar dizüstü bilgisayarının başına geçti. Geri kalanımız temizlendi ve işimize devam ettik. Çalışırken ona baskı yapmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Çalışması üç saat daha sürdü, ama tam yatmaya hazır olduğumuzda işi bitirdi.

Minka bana bir çıktı uzattı ve Nat omzumun üzerinden okurken yoğun satırları gözden geçirdim. "Nedir bu? Bir sohbet odasına benziyor."

Minka'nın verdiği ve d'Archambeau evinin kırmızı daire içine alındığı haritayı gösterdim. "Mahallede yaşayanlar için bir mesaj panosu ama gurbetçilere yönelik gibi görünüyor. Hepsi Fransız komşularından şikâyetçi." İlgili satıra gelene kadar metni gözden geçirdim. "Burada, içlerinden biri yan olan adamdan şikâyet ediyor."

Mösyö Carapaz, sokak kedileri için yiyecek bırakan kişi. Kediler sürekli bahçesine geliyor ve o da Carapaz'ı suçluyor."

Natalie kadının imza satırına dokundu. "Yirmi numarada. d'Archambeau'nun evi kaç numara?" Sırttım.

"Yirmi iki. Onu yakaladık."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Bölgenin ayrıntılı haritaları, evin kısa bir tarihçesini Paris mimarisi üzerine basılı bir kitap aldı ve Google Earth'ten Avenue du Maine'de küçük bir çıkmaz sokak olan Rue d'Archambeau'da bir gezintiye çıktı. Sorunu ilk fark eden Mary Alice oldu.

"Çıkmaz sokağın girişi tren istasyonunun bitişiğinde," dedi. Helen kaşlarını kaldırdı. "Yani?"

"Yani bu bir TGV istasyonu, yüksek hızlı, son teknoloji ürünü. CCTV kameralarıyla dolu olacak."

Helen şüpheliydi. "Gerçekten de Carapaz'ın kendisi için kamuya açık güvenlik kameralarını hackleyen birini tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Yapmak zorunda değil," dedi Mary Alice. Google Earth turunu gözden geçiriyordu ve durup ön kapısının üzerindeki küçük siyah bir noktayı işaret etti. "Kendi kameraları var." Bizi evin etrafında dolaştırdı, her açıdan baktı, sonra sokağın karşısına geçip komşunun evine baktı. "On yedi kamera. Görebildiğim en az on yedi tane. Bazıları göstermelik olabilir ama en azından birkaçı canlı ve izleniyor olacak, özellikle de Günther öldüğüne göre."

Natalie sessizdi, Constance Halliday'in çalışma odasından çıkardığı eski bir Paris haritasını inceliyordu. "Bununla ne yapıyorsun?" diye sordum. "Güncel değil. Üzerinde hiç Starbucks yok."

Sırıttı. "Hayır, ama tam da ihtiyacım olan şeye sahip. Nasıl gireceğimi biliyorum."

Mary Alice ona bir bakış attı. "Kanatlanıp uçmak mı?"

"Hayır, ukala," dedi Natalie kendini beğenmiş bir tavırla. "Tam tersi. Yeraltına iniyoruz."

Tepkiler olumlu değildi.

"Yeraltına gidiyoruz da ne demek?" Helen sordu.

Natalie haritasını itti ve parmağıyla bir rota çizdi. "Ev burada, Avenue du Maine'in hemen dışındaki Rue d'Archambeau'da. Avenue du Maine, Rue Froidevaux ile kesişiyor. Ve Rue Froidevaux'nun nerede bittiğine bakın."

Zafer kazanmışçasına haritaya vurdu. Mary Alice baş aşağı okuyarak boynunu bükte. "Les Catacombes de Paris. *Olamaz.*"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama Natalie yılmadı. "Bu harika bir fikir."

"Bu acayip bir fikir. Hiç oraya gittin mi?" Mary Alice sordu. "Kemiklerle dolu kilometrelerce uzunlukta tünellerden ibaret. Kemikler, kemiklerin üzerine yığılmış, üst üste yığılmış, bil bakalım ne? Daha fazla kemik."

Natalie, "Önemli olan 'kilometrelerce tünel'" diye cevap verdi. "Ayrıca, kemikler konusunda nasıl miden bulanabilir ki?"

"Onları sevmiyorum," dedi Mary Alice inatla. "Kafatasları beni korkutuyor. Sana bakıyor gibi görünüyorlar ama gözleri yok. Bu hiç doğal değil."

Natalie, "Bu tamamen doğal," diye karşı çıktı. "Aslında doğanın tanımı bu. Öldüğümüzde olan şey budur."

"Ben değil," dedi Mary Alice. "Yakılacağım ve Akiko'nun küllerimi güzel bir koymasına izin vereceğim. Belki Pottery Barn'dan bir şey. Şöminenin üzerinde oturabilirim ve o da beni bayramlarda süsleyebilir."

Haritayı inceledim. "O kadar da kötü bir fikir değil," dedim yavaşça. Natalie yüzünü buruşturdu. "Teşekkür ederim."

"Bunu sana düşündüren neydi?" Ben sordum.

"Paris'e en son gittiğimde bir kediseverle çıkmıştım."

"Şimdi ne olacak?" Mary Alice sordu. "Onun bir dağ aslanı olduğunu sanıyordum." Natalie gözlerini devirdi. "Bir kedadıl Parisli bir şehir kaşifidir."

Mary Alice gözlerini kırptırdı. "O zaman ben ne düşünüyorum?"

Helen yardımsever bir tavırla, "Bir katamount düşünüyorsun," dedi.

"Katamit ile karıştırılmamalı," diye ekledi Natalie. Tekrar haritaya döndü.

"Dünyanın altında yüz kilometreden fazla tünel var.

Şehir. Bazıları turlara katılıyor ama benim çıktığım adam kanun kaçağı tiplerden biriydi ve tünellere inip kendi başına keşfe çıkıyordu. Marais'de bize çok güzel bir rögar kapağı buldu."

"Kulağa romantik geliyor," dedim.

Başını salladı, yüz ifadesi birden hülyalı bir hal aldı. "Gerçekten öyleydi. Birkaç saat tırmandık, sonra güzel bir piknik yemeği yedik ve birlikte biraz çıplak zaman geçirdik. Onunla bir daha çıkmadım. Kesilmemiş," dedi, üzgün bir yüz ifadesi takındı ve göstermek için kolunu yumruğunun üzerine çektii.

Mary Alice ona sert bir şekilde, "Çok fazla bilgi," dedi.

"Plana geri dönelim," diye emrettim. "Şimdi Nat, bu bölgedeki tüneller hakkında ne biliyorsun? Nereye açılıyorlar? Evlerin içine giriyorlar mı?"

"Ah, evet. Birçoğu doğrudan mahzenlere gider. Pek çok insan bunları şarap fiçilerini, yakacak odunu, kömürü, yani evin içinden taşınması çok zahmetli olan her şeyi getirmek için kullanırdı. Bazı insanlar buraları devrimler ya da İkinci Dünya Savaşı sırasında kaçış yolu ya da saklanma yeri olarak kullanmış. Ve pek çok insan değerli eşyalarını saklamak için kullanmıştır. Kaşifler için cazibenin yarısı da bu - aşağıda saklanmış bir hazine olabileceği fikri."

"Ve birçok insan bunu biliyor mu?" Helen sordu.

"Bir sürü," diye güvence verdi Natalie. "Partiler bile var. Yasal olanlar değil ama para cezaları oldukça küçük, bu yüzden insanlar bu riski almaktan mutlu oluyor."

Helen başını salladı. "Tehlikeli görünüyor."

"Tabii ki tehlikeli," dedi Natalie. "Aşağıda kamu hizmetleri var. Bazı yolları su basmış ya da çökmüş. Ve beni farelerden bahsetmeye başlatmayın."

Helen'in beti benzi attı. "Farelerden gerçekten nefret ediyorum."

Natalie onun elini okşadı. "Sorun yok tatlım. Zaten oraya gidemezsin."

"Neden olmasın?"

Nat ona, "Geçen yıl kötü bir zatürre geçirmiştin," diye hatırlattı. "Orada dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmayan en az beş çeşit küf var. Güçlü ciğerleriniz yoksa hava çok kötüdür."

"Oh, bu hayal kırıklığı," dedi Helen. Ama rahatlamış görünüyordu.

"Peki," dedim kollarımı kavuşturup Natalie'ye bakarak. "Geriye sen ve ben kalıyoruz. Önce tünellerden evine kadar gidip gidemeyeceğimizi anlamak için bir keşif yapmamız gerekecek. Sonra da içeri girmenin bir yolu olup olmadığına bakmamız gerekecek."

Natalie omuz silkti. "Sen hazır ben de hazırım. Hadi şu partiyi başlatalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

ve çantalarımızı hazırlayacağız. Akiko hiç de heyecanlanmamıştı. ve Minka suratını astı.

"Neden seninle gelmeme izin vermiyorsun? Ben çok güçlüyüm."

Eşyaları çantaya atmayı bitirirken, "Güçlüsün," diye onayladım. "O kadar güçlüsün ki burada kalıp Akiko'yu koruman en iyisi. O senin güçlü değil," dedim biraz yalan söyleyerek. "Burada güvende olduğundan emin olmak için her türlü önlemi aldık ama her ihtimale karşı biraz ihtiyacı olabilir. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Minka suratını astı ama onu görevlendirdiğim için gizliden gizliye heyecanlanmış görünüyordu.

"Ona düetleri öğreteceğim," dedi Minka, dizüstü bilgisayarında *Frozen*'ı açarak. "O Anna olacak. Ben Elsa olacağım."

Akiko hâlâ biraz şaşkın görünüyordu, bu yüzden belki de oturup Disney şarkıları söyleme fikri o kadar da kötü bir fikir değildi. Ayrıca, birinin Kevin'e göz kulak olması gerekiyordu.

Dover'dan Calais'ye giden feribota atlamak için yeni bir evrak seti kullandık ve Paris'e giden otobüse bindik, karla karışık yağmur yağan soğuk bir akşamda vardık. Paris, canı istediğinde güzel bir şehirdir ve o akşam inatçıydı. Hepimizin üzerinde eşofman takımları, hantal beyaz tenis ayakkabıları ve bel çantaları vardı; bir grup Alman bayan turist kış indirimlerine odaklanmıştı. Yeraltı mezarlarının girişinden birkaç blok ötede, 14. bölgenin kenarında makul fiyatlı bir otel bulmuştuk. Vardığımızın ertesi sabahı Natalie ve ben kıvrıcık gri peruklarımızı taktık ve bel çantalarımızı alarak Place Denfert-Rochereau'daki ana girişe gittik. Orada

Herkes eşyalarını güvenlikten geçirirken bir süre beklendi ve siyah paltolu tek bir güvenlik görevlisi yılan gibi uzayan kuyruğu inceledi.

Natalie, "O adam Tom Hardy'ye benziyor ve ben de Jessica Tandy gibi giyinmişim," diye tısladı.

"Sen de çalışıyorsun," diye hatırlattım ona. Onu sıraya sokmak için biraz ittim.

"Tom'un bir sonraki James Bond olacağına dair söylentiler var. Her an martinimi sallayabilir," dedi kaşlarını sallayarak. Kaşlarını beyaz pudralamıştı ama yine de etkiliydiler.

"Libidonu biraz dinlendir," dedim. "Ve Almanca konuşuyor olman gerekiyordu." Taşıdığım Paris rehberinin ön yüzünde bir Alman bayrağı vardı ve onunla ona vurdum.

"Ja, meine herrische Dame," dedi selam vererek.

Onu tekrar ittim ve birkaç dakika içinde güvenlik kuyruğundan geçtik. Sıkılmış bir çalışan bir tabureye oturmuş, biz bel çantalarımızı geri çekerken gümüş bir tıklayıcıya giriş sayısını kaydediyordu. İçlerinde kupon ve kredi kartlarıyla dolu cüzdanlar, birkaç tuvalet malzemesi ve küçük el işi projelerinden başka ilginç şey yoktu. Ben de Pont des Arts'ın hemen dışındaki bir kaldırım satıcısından ucuza aldığım Eyfel Kuleleri baskılı bir çift plastik panço taşıyordum. Spor malzemeleri satan bir dükkânda durup dizlik de dâhil olmak üzere birkaç ekstra şey almıştık ve bunları koşu pantolonlarımızın altına özenle saklamıştık. Yeraltı mezarları turları kendi kendine rehberlik ediyordu ve uzun dairesel merdivenden aşağı inmeye başladık, taşa çarpana kadar 131 basamak indik. Hava nemli ve soğuktu ve daha önce kokladığım hiçbir şeye benzemeyen bir koku vardı.

"Bu da ne böyle?" Natalie'nin kulağına mırıldandım.

"Ölüm, sevgilim," dedi.

Ama bu alışık olduğum türden bir ölüm değildi. Hızlı ve temiz bir şekilde hallettik. Hedefin vurulmuş, bıçaklanmış ya da zehirlenmiş olmasına bağlı olarak koku da farklı olurdu. Kan keskin ve metalikti; zehir hoş olabilirdi, botaniklere karşı zaafım vardı. Etrafta çok uzun süre kalırsanız, ceset ölümün rahatlığına alıştıkça başka, daha kötü şeylerin kokusunu alırdınız. Ama eğer kan kokusundan rahatsız olmuyorsanız, ilk birkaç dakika gayet katlanılabilir olabilirdi.

Kanla başa çıkabilirim. Ama Mary Alice kemikler konusunda haklıydı. Yeraltı mezarlarının tarihiyle ilgili kısa bir sergi vardı; kalabalık mezarlıkların Fransız Devrimi sırasında hastalık vektörleri haline geldiğini ve ölüleri mezardan çıkarıp bir kemikliğe yerleştirmek için bir plan yapıldığını anlatıyordu. Yaklaşık altı milyon ölü bu ölüler şehrine gelmişti. Sonra bir köşeyi döndük ve *WHAM*. Başından beri kemikler vardı. Yeraltı mezarları, duvarlarına kemikler yığılmış bir dizi alçak, geniş odalardan oluşuyordu ve derinlikleri belki bir metre kadardı. Her oda en az bir diğerine açılıyor, kemik yığınları çitlerin arkasında kilitleniyordu. Bazı odalar temalıydı; ziyaretçilere sırttan kafatası yığınlarından başka bir şey yoktu. Yanlarında "DURUN - BURASI ÖLÜM İMPARATORLUĞU" yazılı bir plaket vardı. Hediyelik eşya dükkanında kopyalarının olduğunu umuyordum çünkü Mary Alice'in mutfağına asması için bir tane almak istiyordum.

"Burası uyluk kemiği odası olmalı," dedim bir köşeyi dönüp uçları topuzlu, ağır, uzun bir kemik yığınıyla karşılaştığımızda.

Bir grup Kanadalı turist yanımızdan geçip giderken, fotoğraflarını çekerken bir dizi kemiğe ilgiyle bakma gösterisi yaparak durakladık. Bir kız selfie'sini ("#romancingthebone") paylaşıırken biraz geride kaldı ve ben ona çelme takma dürtüsüyle savaştım.

Onlar bir sonraki odaya geçtiklerinde Natalie geldiğimiz yoldan geriye baktı ve bana hızlıca bir işaret verdi. Dantelli bir omur sütununun etrafından dolanarak taş duvara yerleştirilmiş küçük bir kapıya doğru ilerledi. Bel çantamdan bir dizi yuvarlak örgü şişi çıkardım. Yapılmakta olan iş, donuk, taşlı bir yün tonunda bir Möbius atkısıydı. Mary Alice onu hazırlamıştı ve atkının nasıl çözüleceğini, iğneler çıplak kalana kadar dikişlerin nasıl serbest bırakılacağını anlatmıştı. Hızlı bir çevirmeyle iğnelerin uçları açıldı. Her birinin içinde ince, sağlam bir tel parçası gizliydi ve Natalie cüzdanından bir kredi kartı çıkarırken ben de onları uzattım. Köşesine bastım ve telleri aldığımız hırdavatçıda bulduğumuz minyatür bir el feneri yandı. İşe koyuldu, telleri kapının anahtar deliğine doğru kıvırdı. Ben ışığı sabit tutarken o gözlerini kapadı ve dokunarak yaptı.

Ötedeki odadan, Japonca bilgiler okuyan bir tur rehberinin belli belirsiz seslerini duyabiliyordum. Nat'i acele ettirmedim; sadece ışığı onun çalıştığı yere tuttum ve tur grubunun sesleri yükseldikçe dinledim. Kameralı telefonlarının deklanşör tıkırtılarını, yağmurluklarının hisırtısını seçebiliyordum.

Natalie usulca küfretti.

"Yaklaşık dört saniyen var," dedim sonunda.

Gözlerini tekrar kapattı ve derin bir nefes alarak bileğini salladı. Kilit döndü ve kapıyı çekerek açtı. Metal iğrenç bir sürtünme sesi çıkardı ama çok uzaklaşmıştık. İçeri daldık, kapıyı arkamızdan çekip kapattık ve kendimizi yere attık. Orada küçük bir çukur vardı ve kapı derin bir gölgenin içindeydi. Kimse araştırmak için yaklaşmadığı sürece, tur grubu geçene kadar bekleyebilir ve sonra yolumuza devam edebilirdik.

Yan yana uzandık, gözlerimiz kapalı, nefes almaya bile cesaret edemiyorduk. Birden yalnız olmadığımızı anladım. Gıcırtılı ayak sesleri yaklaşıyordu ve kirpiklerimin arasından baktığımda, tabanlarında ışıklar yanıp sönen iki küçük spor ayakkabı gördüm.

Küçük bir yüz, kapının parmaklıkları arasından bakmak için eğildi. Yedi ya da sekiz yaşlarında bir çocuktu. "Kimsin sen?" diye sordu Japonca.

"Bir kadın iblis. Ve senin ruhunu yiyeceğim," dedim gülümseyerek. Ellerimle bir pençe yaptım ve annesi için çılglık atarak kaçtı.

Paltosunu çekiştirdi, biz gölgelerde büzülürken bize doğru işaret etti ama annesi yalan söylediği için azarladı ve yan odaya itti.

Natalie kendini zorla ayağa kaldırarak giysilerini fırçaladı. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Ondan kurtulduk," dedim ipliğin ucunu kapıya bağlarken. Plastik pançolardan birini ona attım. "Şimdi keşfe çıkalım."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Çantasından bir su şişesi ve birkaç enerji jeli çıkardı.

spor malzemeleri dükkanından almıştık. Çok kötüydüler ama işimizi gördüler, çevremizi gözden geçirirken bize enerji verdiler.

Natalie yanımızda getirdiğimiz adım sayar ve boynundaki zincirde taşıdığı küçük pusula ile çeşitli haritaların ve yer paylaşımlarının bir düzine çıktısını karşılaştırıyordu.

"İşte burası," dedi, taşa oyulmuş küçük basamakları göstererek. Kayaya oyulmuş eski bir kapıya varana kadar birkaç kırık basamaktan kaçarak tırmandık. Bir kapı sövesi takılmıştı ve kapının kendisi de sağlam, eski bir meşeydi. Kilit paslanmıştı ve menteşeler kırmızı toz yığınları halinde ufalanıyordu. Natalie kilidi açmak istedi ama o anda yorgundum ve elime kullanışlı bir kırık taş parçası aldım. İki iyi vuruş ve kilit düştü.

"Kurnazca," dedi.

"Natalie, yorgunum, en az yüzde yetmişi ölü insan olan çamurla kaplıyım ve açım. Beni test etme."

Menteşeler o kadar çarpıktı ki, kapıyı içeri girecek kadar açmak için ikimiz birden uğraştık. Kapıyı tamamen açık bırakmadık; başka biri gelirse diye varlığımızı ilan etmenin bir anlamı yoktu. Keşif sırasında kimseyi görmemiştik ve böyle kalmasından mutluydum. Uzun zamandır terk edilmiş, fiçileri boş ve örümcek ağlarıyla kaplı bir şarap mağarasına girdik. Işığı fiçilerin üzerindeki isme tuttum ve neredeyse yüksek sesle haykıracaktım. D'Archambeau. Natalie işaret etti ve bana kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Natalie, bir Pillsbury hilal ekmeği kadar pul pulsun, ama çok iyi bir yön duygusuna sahipsin," dedim ona. Kibarca, saatlerce

yanlış dönüşler yaparak ve çıkmaz sokaklara girerek geçirdik. Onu bulmuştuk ve önemli olan tek şey de buydu.

Şarap mağarasından geçtik ve bir kat merdiven çıkarak mahzene ulaştık. Kırık beşikler, boş damacanalara, çürümeye yüz tutmuş *Paris Match* nüshaları ve yaşlılıktan kıvrılmış gazetelerle doluydu. Etrafta bir sürü fare vardı şüphesiz ama başka bir yaşam belirtisi yoktu. Yığınların arasından dikkatlice geçerek karşı duvardaki kapıya doğru ilerledik. Her şey biraz fazla kolay gelmeye başlamıştı ve bir karşılaştığımızda biraz rahatladım. Kötümser biri değilimdir ama her işin bir zorluğu vardır ve bu zorlukları erkenden ortadan kaldırmak en iyisidir. Bizim sorunumuz, güçlendirilmiş çelikten ağır bir kapıya yerleştirilmiş parlak, yeni bir biyometrik kilitti.

Natalie bana döndü ve küfretti. "Bunu seçemem, seçebilsem bile aletlerim yok."

Başka bir giriş yolu için etrafa bakındım. Bazen bir kilit imkansız olduğunda, tanrılar gülümser ve menteşe kapının sizin tarafınızda olur. Menteşe pimini çekiçe sökmek ağır bir iştir ve bizim de tokmaklarımız yoktu ama önemli değildi. Kapı çerçevesindeki izler kapının nerede sıfırlandığını gösteriyordu, menteşeler güvenli bir şekilde evin içindeydi.

Başımı salladım. "Baptist bir bakireden daha sıkı kilitlenmiş. ." Mahzende dolaşmak için acele etmiyor, içeri girmenin başka bir yolunu arıyorduk. Nat onu gördüğünde vazgeçmiştik ve gitmek üzereydik. Hafifçe inleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve bir yığın dergiyi kenara itti. Birkaç kemirgen kemiği uçtu ve ben onları tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Eğer bir daha kemik göremezsem, çok erken olacak," dedim yanına diz çökerek. "Ne buldun?"

Parmak uçlarıyla kaya duvarın içine yerleştirilmiş bir panelin etrafında dolaşıyordu. En fazla bir metre kareydi, ittiği anda yerinden çıkan dayanıksız bir ahşaptı. Hava, bayat ve nemli, arkasındaki karanlık boşluktan dışarı fırladı.

"Natalie, eğer yedinci mührü açıp Ahir Zaman'ı başlattıysan bana haber ver," dedim ona.

Açıklığın içinde bir ışık parladı, başı ve omuzları kayboldu. Geri döndüğünde sırtıyordu.

"Bu bir kamu hizmeti kovalamacası. Su tesisatı," diye bilgilendirdi beni, karanlıkta yılan gibi kıvrılan boruların olduğu yeri göstererek. "Ben onu takip edeceğim. Burada kal ve on beş dakika içinde dönmezsem yardım çağır."

"Yardım için gitmek mi? Gelip seni almam gerekmez mi?"

"Hayır," dedi açıklıktan kıvrılarak. "Eğer geri dönmediysem sıkışmışım demektir ve eğer sıkıştıysam sen *kesinlikle* oraya sığmıyorsun demektir."

"Az önce bana şişman mı dedin?" O gözden kaybolurken kıcına sordum. Işığının küçük parıltısı kayboldu ve arkama yaslanıp saatimin ışıklı kadranını kontrol ettim. Işığımı kapattım ve karanlığın içinde oturdum. Pilleri boşa harcamanın bir anlamı yoktu. Aşağıdaki tek tehdit aşırı hevesli bir fare ya da peruğumu takılmak için uygun bir yer sanan bir örümcek olabilirdi.

Her beş dakikada bir saatimi kontrol ederek zaman algımın ne kadar doğru olduğunu görmek için kendimi test ettim. Görsel ipuçlarına güvenmediğinizde izinizi kaybetmek kolaydır. Dakikalar ilerledikçe Natalie'den hiçbir iz yoktu. Yardım çağırma talimatını görmezden gelmeye çoktan karar vermiştim - bunu yetkililere tam olarak nasıl açıklayacaktım? Ayrıca ne Mary Alice ne de Helen dar alanlarda iyi değildi. Ben de onları pek sevmezdim ama kendimi zorlamamı gerektiren bir işten asla geri adım atmadım, rahat hareket edemediğimde rahatsızlığa olan o küçük eğilimin sınırını test ettim. Bu kendimi güçlendirmenin bir yoluydu ve parıltının geri geldiğini gördüğümde onun peşinden gitmeye karar vermek üzereydim. Darmadağınaktı, pançosu parçalanmış ve spor ayakkabıları örümcek ağlarıyla kaplanmıştı ama gülümsüyordu.

"Anladın mı?" Onu duvardaki açıklıktan geri çekmek için bir elimi uzatarak sordum.

," dedi, daha da büyük bir gülümsemeyle. "Ve bunun geldiğini asla göremeyecek."

Mahzenden çıktık, şarap mağarasından geçtik ve yeraltı mezarlarına geri döndük, kapıya ulaşana kadar bıraktığım kirli iplik izini takip ettik. Dönüş çok daha hızlıydı, artık yolu bildiğimiz için belki yirmi dakika sürüyordu. Yırtık pançolarımızı çıkardık, düzgünce sardık ve ceplerimize koyduk. Yenilerini giysilerimizin üzerine geçirerek

Peruklarımızın tozunu aldık ve yüzümüzdeki kir izlerini bebek mendilleriyle temizledik. Yeraltı mezarlarından hediyelik eşya dükkanına çıktığımızda pembe yanaklıydık ve biraz daha yıpranmıştık, atmosfer hakkında Almanca konuşuyorduk. Uykulu bir personel tezgâhta iki tıklama yaptı ve biz de küçük bir gülümseme ve el salladık.

Otele dönmek için uzun yolu seçip Raspail Bulvarı'nda rahatça yürürken Natalie planın ana hatlarını çizdi. Ben her yerde delikler açtım ama onun her şeye bir cevabı vardı.

"Bu çok iyi bir fikir," diye itiraf ettim sonunda. "Ama zor olacak."

Natalie sırtıttı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

öğleden sonra yeraltı mezarları için. Yeni eşofmanlarımızı giymiştik. çeşitli ceplere saklanmış bol miktarda malzeme. Yiyecek, su ve en sevdiğimiz satıcıdan yeni Eyfel Kulesi pançoları. Mary Alice ve Helen dört kişilik bir grup oluşturmak için bizimle geldiler. Bir gece önce Helen ve Natalie'nin otel odasında akşam yemeği ve savaş konseyi için toplandığımızda onlara fazladan birkaç bedene ihtiyacımız olduğunu açıklamıştık. Nat ve ben ikişer kez düş almıştık ve içeri girdiğimizde saçlarımız hala ıslaktı.

"Yeraltı mezarlığı personeli giriş ve çıkışları o küçük gümüş tıkrıtlarla takip ediyor," dedi Natalie, Vietnam yemeği kartonları üzerinde.

Mary Alice bün bô huê'sine doğru kaşlarını çattı. "Karnavalda Tilt-A-Whirl için yaptıkları gibi mi?"

"Aynen öyle," dedi Natalie ona. "Düşük teknoloji. Kameraları var ama numaralar eşleştiği sürece yayını kontrol etmeleri için bir neden yok."

Helen kayıtsızca bir gôi cuôn siparişini karıştırıyordu. "Mary Alice ve ben bununla ilgilenmeliyiz. Asıl vuruşu yapamayacağımıza göre en azından bunu yapabiliriz."

"Sonuncusunu ben yaptım," dedi Mary Alice, Helen'in böreklerinden birini alıp et suyuna batırırken. Benim yemeğime baktı ve ben de koruyucu bir elimi kabın üzerine koydum.

"Bün cha'ma dokunursan kanlı bir güdük çıkarırsın," diye uyardım onu bir domuz köftesi daha alırken.

Homurdandı ama sandalyesine geri oturdu. "Neden yapamıyorsun?" -elindeki sigara böreğiyle beni işaret etti- "ve sen" -sarı börek

Natalie-"Sadece bu gece yaptığını yap ve yeraltı mezarlarından çık. O zaman tıklayıcı doğru olacaktır."

"Çünkü yeraltı mezarları akşam sekiz buçukta kapanıyor ve gece yarısını geçene kadar işe başlayamayacağız," dedim ona. "Eğer bu işe yarayacaksa, Carapaz'ın uyuyor olması gerekiyor."

Natalie planın geri kalanını anlattı ve gülen surat şeklindeki minik hindistan cevizi jöleleri üzerinde detayları çalıştık. Mary Alice stoklamamız gereken malzemelerin uzun bir listesini yaptı ve ihtiyacımız olan şeylerin hangi mağazalarda bulunabileceğini söyledi. Ama Helen pek konuşmadı. Hindistan cevizi jölesinin çoğu tabakta kalmıştı ve odamıza döndüğümüzde Mary Alice bana bir bakış attı. "Ne?" Çok yorgundum ve odamda hafif, kötü bir koku olduğunu fark ettim.

Otel odasında.

"Helen için endişeleniyorum. Hâlâ zar zor yemek yiyor. Sanki ışığı sönmüş gibi."

"Yas tutuyor," dedim. Tekrar nefes aldım. Havada kesinlikle asılı duran bir şey vardı. Perdelere doğru ilerledim ve kokladım. Hiçbir şey yoktu.

"Bundan daha fazlası var," dedi Mary Alice, uyku tişörtünü kafasına geçirirken. Snoopy tişörtünü *Amphitrite*'ta kaybetmişti ama onun yerine dizlerine kadar uzanan bir futbol forması giymişti. "Ama sorunun ne olduğunu bilmiyorum."

Dalgınlıkla, "Yips'i var," dedim.

"Yips mi?"

"Bu bir beyzbol terimi. Bazen atıcılar bir atışlarını kaybederler. Belki de her zaman hızlı bir topu kalenin tam ortasına atmayı başarmışlardır. Ama bir gün uyandıklarında o atış gitmiştir. Ne yaparlarsa yapsınlar, o atışı bulamazlar. Yips'leri vardır. Helen'da da var."

"Bunun işle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yatağa gittim ve çarşafı koklamaya başladım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Kafamı kaldırdığımda Mary Alice yarım gözlüklerinin üzerinden bana şaşkınlıkla bakıyordu. Yatağa oturdum. "İyi. O sırada bir şey söylemedim ama Jackson Meydanı'nda Helen'a Sweeney'i vurması için işaret verdim."

Mary Alice gözlerini kırptırdı. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Ve tereddüt etti. Dondu kaldı. Bu yüzden onu dışarı çıkardım."

Kısıık bir ısıık çaldı. "Lanet olsun. Ama biz seni onu avlamakla suçladık. Neden bir şey söylemedin?"

Omuz silktim. "Helen'i çağırmak ona pek de iyi gelmeyecek. Yips konusunda dikkatli olmalısınız. Yips çok *hassastır*."

Yastığı elime aldım ve kokladım. Deterjandan başka bir şey yoktu. "Peki sürahiler yips'i nasıl düzeltiyor?"

"Gitmezler. Onları beklersiniz ve umarım bir gün uyandığınızda gitmiş olurlar."

"Peki ya hiç gitmezlerse?"

"Sonra alt liglere düşüyorsun ve kontratının sonuna kadar yedek kulübesinde oturup altı yaşındaki pisliklere Küçükler Ligi koçluğu yapıyorsun."

"Altı yaşındaki çocuklar pislik olamaz," diyor Mary Alice. "Olabileceklerini düşünmeniz bile çok şey anlatıyor."

"Evet, altı yaşında bir çocukla hiç tanışmadığın belli oluyor." İyice koklamak için yatak örtüsünün köşesine uzandım.

"Billie, seni önemsiyorum ama bu bir müdahale. Bu koku . Git bir duş daha al."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ve yolumuzda metodik olarak alışveriş listesi ve Hazırlıklar. Natalie ve ben ceplerimizi ihtiyacımız olan tüm malzemelerle olabildiğince doldurduk ve fazladan yükü rüzgarlıklarımızın altına saklayarak çift bel çantası taktık. Hava soğuk ve nemliydi ve her birimiz parlak desenli pançolardan birini giyerek sıraya girdik. Çelik grisi peruklarımızı tekrar taktık ve kontür kitiyle geçirdiğimiz birkaç dakika bizi on yıl kadar yaşlandırdı. Bir grup İtalyan genç önümüzde sıraya girdi ve arkadaşlarının yanına gitmek için spor ayakkabıma basan küçük kurt sürüsünün liderine dik dik baktım. Tam örgü şişlerime uzanıyordum ki Mary Alice kolumu kavradı.

"Uslu dur," diye mırıldandı.

"Onu öldürmeyecektim," diye mırıldandım. "Ama hafifçe bıçaklamak ona biraz terbiye öğretebilir."

"İşine odaklan. İçeri girdiğimizde ona çelme takacağım," diye söz verdi. "İşte gerçek dostluk budur," dedim ona.

Güvenlik taramasından geçtik ve sergiden geçip kemik odalarına doğru ilerledik. Helen solgundu, nefesi kesilmişti ve Mary Alice'i dürttüm. "Onu sonuna kadar acele ettir. Buranın havası berbat ve iyi görünmüyor."

Helen kulak misafiri oldu ve sıkı bir gülümsemeyi başardı. "Ben iyiyim, Billie. Sadece biraz kokuyor."

"Küflü kemikler," dedi Nat neşeyle. Etrafına bakındı. "Hazır mısınız?"

"Hazırız," dedi geri kalanımız. Mary Alice ve Helen bize son bir kez baktılar. ve kemik yığınlarının etrafında yavaşça dönerek uzaklaştılar. Doğru işaretleri bulmaları biraz zaman aldı ama yaklaşık yarım saat sonra bir çift genç

Disneyland Paris tişörtü giyen kadınlar içeri girdi. Mekânın pisliği hakkında yaygara koparıyorlardı ve Mary Alice'in odanın diğer ucundan ışıldadığını hissedebiliyordum. *Mükemmellerdi*. Elinde ekstra pançolarla yaklaştı ve birkaç dakika boyunca neşeli bir şekilde sohbet etti. Kadınlar önce temkinli göründüler, muhtemelen para isteyeceğini düşünüyorlardı ama biraz sonra pançoları kabul ettiler ve giydiler. Plana göre Mary Alice ve Helen çıkışta görevlinin elindeki tezgâhı itip kakacaklardı. Tezgâhı alıp geri verirken iki hızlı tıklama yapmak çocuk oyuncağı olacaktı ama bu başarısız olursa ve iki misafirin hâlâ yeraltı mezarlarında olduğunu fark ederlerse videoyu çekeceklerdi. Videoda Eyfel Kulesi pançosu giyen dört kadının içeri girdiği ve dört Eyfel Kulesi pançosunun dışarı çıktığı görülecekti. Bu noktada bir arama yaparlar ve yeraltı mezarlığı personeli kimseyi bulamayınca muhtemelen omuz silkip geceyi kilitlerler.

Biraz bekledik, akşam yemeği saatinin sessizliğinden önce son misafir kalabalığının geçmesine izin verdik. Akşam turları için bir başka yoğunluk daha olacaktı ama biz ondan önce çoktan gitmiştik, gruplar arasındaki arayı kullanarak kapıdan tekrar geçtik. Kapıyı yeniden kilitlemek, ilk etapta açmaktan çok daha zordu, ancak kimsenin bu yoldan geldiğine dair hiçbir belirti bırakmamak çok .

Tünellerden aşağı, yukarı ve etrafından dolanarak, daima kuzeybatıya doğru ilerledik. Battaniyelerin altına sığınmak için küçük, şirin bir köşede durduk - aşağısı *soğuktu* - ve biraz besin aldık. Kelime oyunları oynadık ve tekrar yola çıkma vakti gelene kadar sırayla uyukladık. d'Archambeau şarap mağarasına vardığımızda durduk ve malzemelerimizi son bir kez kontrol ettikten sonra mahzene girdik. Etrafa hızlıca bir göz attığımızda bir önceki günden beri hiçbir şeyin yerinden oynatılmadığını gördük. Örümcek ağları bozulmamıştı, *Paris Match* yığınları hâlâ sallanıyordu. Natalie ahşap paneli kırbaçladı ve farları takacak kadar durakladık. Sonra Natalie önde, biz arkada olmak üzere araç kovalamacasına başladık.

Fazla yer yoktu ve yanlamasına hareket etmek zorundaydık, önlerimiz borulara sürtünürken sırtımız taş duvarlara dayanıyordu. Yirmi metre kadar gittikten sonra dikey bir dönüş yaptılar ve kovalamaca başladı. Bu kısım açıkça

Bir zamanlar bacaymış, eski tuğlalarla kaplıymış, aradaki harç ufalanıyormuş. Bir tebeşir torbası çıkardım ve Nat'e vermeden önce parmaklarımı içine daldırdım. İkimiz de ince tabanlı ve kavrayıcı tırmanış ayakkabıları giyyorduk ve tuğlalar arasındaki boşluklarda el ve ayak dayanakları bularak yukarı doğru ilerlerken, neredeyse spor salonunun tırmanma duvarında olduğumu hayal edebiliyordum. Nat durup ayaklarını bir çıkıntıya sıkıştırmadan önce fazla yolumuz yoktu, sadece on beş metre kadar. Borular doksan derecelik bir açıyla kıvrılmıştı; bir banyonun hemen dışındaydık. Natalie'nin önünde, mahzendeki açıklıkla yaklaşık aynı büyüklükte bir oyuk vardı ve bir dizi klipsle yerinde tutulan bir metal parçasıyla kapatılmıştı.

Nat İsviçre çakısını çıkardı ve düz uçlu tornavidayı takmak için açtı. İlk klipsin altına sıkıştırmak için elini kaldırmıştı ki düdük sesini duyduk. Nat dondu kaldı, alet elindeydi ve bana geniş gözlerle baktı. İlk başta sadece düşük bir notaydı, sonra gevşek bir melodiye dönüştü. Yerini bulmam bir dakika sürdü ama bulduğumda neredeyse kahkahalarla gülecektim.

Natalie'ye "Uptown Funk" diye mırıldandım.

Notalar kesilene kadar bekledik. Bir duraklama oldu, metal bir şey takırdadı ve ardından tuvaletin *sifonu* çekilirken *bir vınlama sesi* duyuldu. Atık su yanımızdaki borudan aşağı tıkırdadı ve Natalie öğürme hareketi yaptı. "Tanrım, umarım bu sadece çişti," diye mırıldandım. Elini bana doğru salladı ve ben de evrensel dudak bükme hareketini yaptım. Saatine dokundu ve ben de başımı salladım. Saat biri biraz geçiyordu ve umarım bu gece tuvalete gitme olayı Carapaz'ın yakında tekrar dışarı çıkacağı anlamına geliyordu.

Güvende olmak için, Natalie tekrar çalışmaya başlamadan önce yarım saat verdik. Her küçük metal tokayı açması uzun sürdü. Yanlarını değiştirdi, sonra üstünü yaptı. Bu iş bittiğinde bana işaret etti ve ben de onun yanına sıkıştım. Metal panel sadece bir levha değil, bir kutuydu; Carapaz'ın banyosunun ecza dolabı. Birlikte yavaşça ileriye doğru iterek serbest bıraktık. Tüm işin en zor kısmı ecza dolabını banyoya sokmak ve mükemmel bir sessizlik içinde makyaj masasının üzerine yerleştirmektir. Ecza dolabının bulunduğu açıklık boş bir dikdörtgendi ve Nat kafasını içeri uzatarak banyoyu inceledi. O

bana bir başparmak işareti verdi ve ikinci aşamaya geçtik. Ellerimi Nat için bir kedi beşiği haline getirdim ve ona açıklığın kenarından bir destek verdim. Kayarak geçti ve bir dakika sonra bir elim geri geldi ve bana bir başparmak daha verdi.

Nat'ten biraz daha uzun boylu olduğum için kendimi daha kolay toparladım. Makyaj masası, küçük fosillerle süslenmiş ve içinde tuvalet malzemeleri bulunmayan modern bir beton levhaydı. Üstünde şık, fûme camdan bir lavabo vardı ve ben de lavaboya doğru ilerlerken onun üzerine oturdum. Nat inmemeye yardım etmek için elini kaldırdı, ben de flokati halının üzerine ayaklarımı uzattım. Sessizliğin içinde durup herhangi bir hareket sesi olup olmadığını dinledik. Carapaz yatakta dönerken hafif bir hışırtı duyuldu ve uzun, dalgalı bir osuruğun ardından bir horlama geldi.

Tanrım, erkekleri seviyorum ama iğrençler. Banyodan çıkmadan önce tekrar yerleştiğinden emin olmak için birkaç dakika daha bekledik. Yatağın başucundaki ışık hâlâ açıktı ve usulca parlıyordu. Kapının önünde durup manzarayı seyrettik. Kitap okurken uyuyakalmış olmalıydı. Yatağın üzerinde bir dosya dosyası açıktı, okuma gözlüğü hâlâ burnunun ucundaydı. Natalie önden gitti, parke zeminde sessizce ilerledi. Banyonun modern vahşetinden sonra, eski evin kalbini yeniden şekillendirmiş olmasından korkmuştum ama orijinal zeminleri koruduğunu görmek beni sevindirdi. Yatağın bulunduğu odanın sonuna ulaşmadan önce kat edilmesi gereken uzun bir alan vardı - Paris'te aşırı görünen geniş, alçak California king. Oda sıcaktı; belli ki bir noktada merkezi ısıtmayı tercih etmişti ve muhtemelen yorganı üzerinden atmaya çalışırken yorgan bacaklarına dolanmıştı. Kötü mü uyuyordu acaba diye düşündüm.

Vicdanını rahatsız eden bir şey mi var, sürtük? Yatağın sonuna varıp ayrılana kadar Natalie'nin izinde ilerledim. O sağa gitti, ben sola. Sırtüstü yatıyordu, açık ağzından hafifçe horultular yükseliyordu. Bir elini yastığının altına sokmuştu ve Nat'e hızlıca başımı salladım. Altında bir silah saklı olduğunu ve uykusunda bile onu tuttuğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. İyi eğitilmiş, tamamen uyanık bir insan bir duruma belki bir buçuk saniyede tepki verebilirdi. Carapaz'ın uyanması için birkaç saniye daha ekleyin, belki yaşını hesaba katmak için bir ya da iki saniye daha. Yine de hoşuma . Beş

Onu etkisiz hale getirmek için fazla zaman yoktu, özellikle de bizim yaşımda. Tırmanış sırasında iyiydim ama bacaklarım ve kollarım efordan titriyordu ve Nat'in daha iyi durumda olduğunu düşünmüyordum.

Nat koluna baktı ve başını salladı. Silah tutan eli benim tarafımdaydı, bu da Nat onun işini bitirirken onu etkisiz hale getirmenin bana bağlı olduğu anlamına geliyordu. Yine güvenilir İsviçre çakısına uzandı ve bu kez en uzun bıçağı seçti. Sadece beş santim uzunluğundaydı ama onu jilet gibi keskinleştirmişti. Tünellerde vakit geçirirken, onu neresinden vurması gerektiğini uzun uzun tartışmıştık. Ben subklavyen arteri tercih ediyordum ama Natalie şah damarlarını tercih ediyordu.

Yatağın karşısında birbirimize baktık ve ağzımızdan bir sayı çıktı.

Bir. İki. Üç.

Muhtemelen üçte mi yoksa üçten *sonra* mı yapacağımızı tartışmalıydık. *Bir-iki-üç-git!* şeklinde olacağını düşünmüştüm ama Natalie hemen üçte atladı ve ben yarım vuruş geride kaldım. Yatağın üzerine sıçradı, bıçağı adamın çenesinin altına soktu ve eğik bir şekilde sertçe kesti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve tam ben üzerine atlarken bir kükreme sesi çıkardı. Eli hala yastığın altındaydı ama refleks olarak tetiğe basmış olmalıydı çünkü bir kurşun vızıldayarak yastığı deldi ve tüyleri havaya uçtu. Boşta kalan eli Nat'in boynuna uzanırken boynundan gaz pompası gibi kan fişkırıyordu ve Nat onun kolunu keserek pijama üstünün kolunu açtı. Şanslıydı; ulnar arterine isabet etti ve kan bir yay çizerek fişkırdı.

Tüm bunlar birkaç saniye içinde oldu, ama kargaşanın patlak vermesi için yeterliydi. Kanlar içindeydi, bir kan fiskiyesinin içinde oturuyordu ama yine de komodinin üzerindeki bir düğmeye basmayı başarmıştı. Tiz ve keskin bir alarm çaldı ve alt kattan bir bekçi köpeğinin Baskerville Tazısı gibi uluduğunu duydum. Ayak sesleri merdivenleri dövdü ve yataktan fırladık. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı, koşarken dosyayı kaptım. Ölüyordu ama Carapaz kolay pes etmedi. Silahı hâlâ yanındaydı ve iki el ateş etti, biri omzumun üst kısmını sıyrıp geçerken koşar adımlarla banyoya girdik. Natalie kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi, ben de pencereye atlayıp onu açtım.

Nat kendini açıklıktan yardımcı kovalamacanın içine atmıştı ve bana tıslıyordu. "Ne yapıyorsun lan sen? *Acele et!*"

Dosyayı tişörtümün içine soktum, sutyenimi de onu yerinde tutmak için kullandım. Sonra ilk çarpışmalar banyo kapısına çarptığında kendimi yardımcı kovalamacanın içine attım. Ecza dolabını tekrar yerine kaldırdık. Sabitlemek için zaman yoktu ve parmaklarımızı çapraz yapıp kalmasını ummaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Aşağıya inmek için acele ederken yarı yarıya düştük. Natalie, ecza dolabı bir silah sesiyle geri fırladığında kiler odasına geri dönerek oradan uzaklaşmıştı. Ön taraftaki ayna tuğlalara çarparak paramparça oldu ve başımı eğdiğimde üzerime cam yağdı. Neredeyse dibe varmıştım ama Carapaz'ın korumaları çoktan eğilmişti. İri yarı çocuklardı, defans oyuncularına kadar kalındılar ve kovalamacanın içine girebilmeleri mümkün değildi. Ama silahları vardı ve hemen ateş etmeye başladılar. Karanlığa doğru ateş ediyorlardı ve kurşunlar tuğladan sekerek saçlarıma uçan parçalar koparıyordu. İçlerinden birinin bir el feneri almayı düşünmesi an meselesiydi, ama bunu yapmadan önce eller bileklerimi yakaladı ve sertçe çekti. Natalie beni mahzene çekti ve hırıltılar çıkararak ayağa kalktık. Kiralık katillerden biri kovalamacanın evin dokusuna nasıl uyduğunu fark ederse diye durmaya cesaret edemedik.

Böylece mahzende koşturduk, giderken *Paris Match* yığınlarını . Onlar düşerken aklıma bir fikir geldi ve çakmağımı çaktım. Kağıt nemli ve küflüydü ama tuttu. Kapıyı arkamızdan kapatarak dışarı çıktığımızda şarap mağarası dumanla dolmuştu. Aceleyle ilerledik, deneseler bile takip edemeyecekleri kadar dar geçitlerde saatlerce dönüp durduk. Hava daha da soğudu ve ıslandı, tanımlamaya çalışmak bile istemediğim kokularla ağırlaştı.

Natalie nefes almak zorunda kaldığında durduk. Rengi kötüydü ve sanki bir dikişi varmış gibi yan tarafını tutuyordu. Eşofmanım omzumdaki yaradan dolayı kan içinde kalmıştı ve Nat soluk soluğa kelimeleri söyleyerek işaret etti. "Sen . . . iyi misin?"

"Otlamak," dedim kısaca. Etrafıma bakındım ama bu yerle ilgili hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Başını salladı ve ben de küfredecektim ama enerjim yoktu. Onun yerine ağzına bir güç jeli tıktırdım ve tekrar başladık. Küçük bir yol için yeterince geniş olan ve içinden bir sürü kapı çıkan bir tünele girdik. İlkini iterek geçtim ve bir merdiven buldum. Natalie'yi kilitli bir kapıya gelene kadar yukarı sürükledim. Neredeyse tükenmek üzereydi, ama toparlandı, kilidi açmak için bel çantasındaki kablolarla manevra yapana kadar ellerini birbirine sürterek onlara biraz sıcaklık kazandırdı.

Kapı küçük ve penceresiz taş bir kulübeye açılıyordu, köşede birkaç paslı el aleti ve bir yığın saksı duruyordu. "Burası bir bekçinin kulübesine benziyor," dedim. Karşı duvarda bir kapı vardı ama bu kilitli değildi. Şaşırmadım; içeride çalınmaya değer bir şey yoktu. Kapıyı açtık ve buz gibi soğuk hava içeri doldu ama temizdi. Başka bir dünyaya ait bir manzaraya çıktık, görebildiğimiz soluk taş haçlardan oluşan bir deniz. Ortada, alçak bir yükselti üzerinde, dairesel bir kule vardı.

Sırıttım.

"Montparnasse Mezarlığı'na hoş geldiniz," dedim bir kolumu onun omuzlarına dolayarak. "Başardık."

BÖLÜM OTUZ İKİ

TEMMUZ 1981

çadırlarına ve kazı çukuruna girdiler. Tünelin girişi kerestelerle destekleniyor ve içeri rahatça giriyorlar. Thierry Carapaz küçük bir sırt çantası taşıyor; diğerlerinin el fenerleri ve cebe sığacak kadar küçük birkaç aletleri var. Tüneldeki hava havasız ve nemlidir ve mahzene ulaştıklarında hepsi ter içinde kalmıştır. Vance Gilchrist'in başına bağladığı madenci fenerinin ışığında tek sıra halinde sessiz bir şekilde ilerliyorlar. Ana evin mahzenine girdiklerinde fenerin ışığını kapatıyor ve birkaç dakika boyunca serin karanlıkta çömelip gözlerinin alışmasını bekliyorlar. Bu, keşif için mahzene üçüncü gelişleridir. Bir yığın boş zeytinyağı tenekesi ve ölü sinek telaşı dışında taş duvarlı odada hiçbir şey yok. Telefon hattı bir duvardan aşağıya uzanmaktadır ve Mary Alice onu keser. Baronesin villasının dış dünyayla bağlantısı kesilmiştir artık.

Kısa bir basamaktan sonra evin kapısına ulaşıyor ve Natalie menteşeleri hafifçe yağlamak ve kilidi açmak için bir takım aletlerle geliyor. Dokunarak çalışıyor ve işini bitirdiğinde yumuşak bir ısıklık geliyor. Merdivenlerde ona katılırlar ve Vance'in bahçedeki kuşları taklit eden başka bir ısılıkla işaret vermesini beklerler. Onun işaretiyle teker teker, alçak bir gece lambasının yandığı mutfığa girerler. Mutfak küçük ve pis, çürük bir bölme duvarıyla yemek odasından ayrılmış. Ocak küçük, bir kordonla bir gaz tankına bağlı ve Carapaz onun yanında diz çöküyor. Vance ve kadınlar ayrılırken o sessizce aletlerini yerleştirmeye başlar. Mary Alice, Carapaz'ın ihtiyaç duyacağı her türlü desteği sağlayacak, Helen ve Natalie ise sanat eserlerini kaldırmaya başlamak için işaret bekleyeceklerdir.

Üç ay önce, tesisatçı kılığına giren bir Provenance ajanı eve girmiş ve hafızasından bir harita çizmişti - hepsinin ezberlediği bir harita. Billie bu karanlık odaları zihninde binlerce kez dolaşmıştır ve Vance'i yemek odasından geçip alçak, geniş bir koridordan baronesin yatak odasına kadar takip ederken basamakları sayar. Vance duraksıyor, eli kapı kolunda, yatak yaylarının gıcirtısını ve alçak, tıkırtılı bir nefes sesini duyana kadar bekliyor.

Kapıyı yavaşça açar ve eşikten içeri adımını atar. Anında yatağın başucundaki ışık yanar. Barones uyanmış, bir elinde tabanca, diğerinde telefon tutmaktadır.

Vance gülümseyerek ellerini kaldırır. "İyi akşamlar."

Yalanlarla onu rahatlatmıyor ya da her şey yoluna girecekmiş gibi davranmıyor ve Billie bunun için ona saygı duyuyor. Barones, telefona ve bakıcılarına bağırırken ünsüz harfleri tükürerek Almanca bir ayın başlatır. Ama kimse gelmiyor ve son anda bunu anlamış gibi görünüyor.

Telefonu bırakır, boştaki elini tabancanın altına sokarak sabitler. Tabancayı doğrudan Vance'e doğrultur ve Billie odaya girer. Bu tür durumlarda standart prosedür budur ve bu şekilde karşılık vermek üzere eğitilmişlerdir. Ateş etmek için iki olası yer hedefi şaşırtarak onlara fazladan zaman kazandırır.

"Sorun ," diyor Vance kendinden emin bir şekilde. "Henüz ateş etmediyse, etmeyecektir de." Barones ateş edip yakasını parçalamadan önce neredeyse son kelimeyi bitirmek üzereydi. "Lanetleneyeğim," diye mırıldanıyor, elini kurşunun derisini sıyrıp geçtiği yere vuruyor, derisini yakıyor, sonra da tablodaki bir resmin içine gömülüyor.

arkasındaki duvar.

Tetiği tekrar çekmeden önce Billie elini baronesin elinin üzerine koyar. Billie'nin avucunda bir kuş kemiği koleksiyonu varmış gibi hisseder, deri soğuk ve cansızdır, geriye sadece kırılğan bir iskelet kalana kadar etten arındırılmıştır.

Siyah ve nefretle parlayan gözleriyle Billie'ye bakar. Billie'nin zar zor duyabildiği bir şeyler söylüyor, kulakları hala küçük odadaki silah sesinden dolayı çınlıyor. Billie'nin ona ulaşması için geçen sürede

Barones'in yanında, gece masasını süpürdü ve örgü sepetini, bir çift uzun çelik iğnenin saplandığı yün yumaklarını gördü.

Billie elini kaldırır ve barones hiçbir şey hissetmez, sadece köprücük kemiğinin arkasına doğru inen küçük bir yumruk hisseder. Sonra Billie yumruğunu kaldırır ve sıcaklık ıslak bir şekilde fışkırarak gelir. Çok fazla sıvı pompaladığı için "kuyu" olarak adlandırılan subklavyen arter temiz bir şekilde kesilir. Genç ve sağlıklı bir insan böyle bir yaralanmadan sonra iki dakika gibi kısa bir sürede kan kaybından ölür ama barones çoktan batmaya başlamıştır. Ağzı birkaç kez açılıyor ama başka bir şey söylemiyor. Gözlerini kapatmıyor ama Billie'nin hayatının izliyor ve son gördüğü şey, iyi yapılmış bir işten duyduğu memnuniyetle gülümseyen sarışın bir kız oluyor.

Vance'eli boynuna yapışmış, parmaklarının arasından kırmızı sızmaktadır; yüzü bir öfke maskesidir ve Billie ne yaptığını çok geç fark eder. Müze'nin infaz edecek bir Nazi bulmasının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti ve bu Vance'in cinayeti olmalıydı.

"O benimdi," diyor kısık sesle.

"Seni vurdu-"

Vance ona doğru yaklaşıyor, yüzünü onunkine o kadar yaklaştırıyor ki gözbebeklerindeki yansımasını görebiliyor, baş aşağı ve çok çok küçük.

"O. Benim. Benim kızımdı."

Billie bir an için adamın kendisine vurmak istediğini düşünür ve parmakları hala elinde tuttuğu örgü şişinin üzerinde gerilir. İlk o vurmuyacaktı ama eğer ona dokunursa, savaşmadan yere düşmeyecekti.

Örgü şişine bakıyor ve sırtışı mizahtan yoksun ve soğuk. "Küçük kız, seni bunun için cezalandırmak isteseydim, geldiğimi görmeden ölmüş olurdun. Sen benim dengim değilsin ve sakın öyle olduğunu düşünme hatasına düşme. İnsanları nasıl öldüreceğimi senin öğrenebileceğinden çok daha fazla unuttum, o yüzden işini bitir ve yolumdan çekil," diye emrediyor. Duvardaki resmi işaret ediyor. "İndirin onu. Bildirgede yazıyor."

Tabloyu duvardan alır ve aceleyle Natalie'nin son tabloları paketlemekte olduğu yemek odasına gider. Bir zincir oluşturarak sanat eserlerini karanlıkta mahzene taşırlar.

soyuldu. Tabloları tünelden aşağıya kaydırıyorlar ve arkalarındaki mahzeni moloz yığınlarıyla kapatıyorlar. Sanat eserlerini dikkatlice istiflerler ve kazı tarafından korumak için başka bir moloz yığını oluştururlar.

Kirli ve yorgun bir halde muz ağaçlarının yanına gidip beklemeye başlarlar. Carapaz mükemmel bir zamanlama yapmıştır ve tam geniş yeşil yaprakların altına yerleştikleri sırada benzin deposu patlar. Evin içinde bir yakıt izi bırakmıştır ve hızla tutuşarak duvarlara tırmanır ve çatıyı aydınlatır. Ateş baronesin odasına ulaştığında boğuk bir vınlama duyulur. Pencereleer sıcaktan patlar ve izlerken sıcaklık yüzlerine dokunur.

"Vay anasını," diye nefes alıyor Natalie.

Evin duvarları nefes alıyor gibi görünmekte, duman gece gökyüzüne doğru yükselirken dışarı doğru üfleemektedir. Billie ileri atılır ama çatı aniden bir kıvılcım yağmuruyla çöker. Kirişler bir kükreme ile yere düşer ve gecenin kendisi patlar.

Ancak çiftlik ıssızdır, en yakın komşu birkaç mil uzaktadır ve kimse gelmez. Yangın için için yanan küllere dönüştüğünde, resimlere dönerler. Vance Gilchrist'in elinde manifesto vardır ve onlar kurtarılan sanat eserlerinin her birini tanımlarken, o da onları işaretler.

"Van Gogh. *Ormandaki Kadın*. Caravaggio. *Gorgon Tisiphone*. Bruegel. *Veba Doktoru*."

Tabloları göndermek için, ağır oymalı ama çok da değerli olmayan bir dizi Gujarati kapısı satın aldılar. Her kapı, çevresine çakılmış şeritlerle bir arada tutulan bir ön ve arka panelden oluşuyor. Akşamları, Gümrük müfettişlerinin en az inceleyeceği bölüm olan alt şeritleri sabitleyen çivileri dikkatlice sökmekle geçirdiler. Aynı küçük levyeler her bir ağır çerçeveyi resimlerden ayırmak ve tuvalleeri sedyelerine sabitleyen çivileri sökmek için de kullanılıyor. Serbest bırakılan tuvalleer kapılardaki açıklığın içine kaydırılır. Kapılar sandıklanacak ve Milano'da Müze'nin sahibi olduğu bir ithal mobilya şirketine gönderilecek. Bu aşamadan sonra tablolar temizlenip yeniden monte edilecek ve yağmalandıkları ailelere sessizce iade edilecektir. Provenance departmanı kayıp eserleri bulmakla gurur duyuyor

Hak sahiplerini bir araya getirene kadar göçmenlik kayıtlarını ve galeri kataloglarını araştırıyorlar. Sahiplerine iade edemedikleri sanat eserlerini, bir gün yerine koyabilecekleri umuduyla iklim kontrollü bir İsviçre deposunda tutuyorlar.

İçeri en son giren, baronesin kurşunuyla parçalanan tablodur.

"Sofonisba Anguissola. *Saba Melikesi Yükseliyor*," diyor Vance. Köşedeki kurşun deliğinden bahsetmiyor, Billie de bahsetmiyor ama boyalı yüzün saklandığı yerde kayboluşunu izliyor.

Onu tekrar görebilmesi için neredeyse kırk yıl geçmesi gerekecek.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Başı, her gün yağan yağmur gibi acımasızdı. Biz sadece döneli üç gün olmuştu ama İngiltere sınırlarımı bozmaya başlamıştı. Öncelikle, Carapaz'daki saldırıdan sonraki altmış yılının her saniyesini hissediyordum. Unuttuğum kaslarım kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu; eklemlerim ve dizlerim de yara bere içindeydi. Mary Alice omzuma dikiş atmıştı; küçük, hassas dikişlerle. Ama ateş gibi kaşınıyordu ve kaşındıkça daha da huysuzlaşıyordum.

Vance Gilchrist'i nasıl bulacağımıza dair hiçbir plan yapmadan günlerin geçmesi de tam bir baş belasıydı. Birbirimize laf atmaya başladık ama bunun bir faydası olmadı. Çok geçmeden ev çarpan kapıların sesiyle doldu ve herkes diğerlerini bastırmak için müziğin sesini açtı. Natalie, dizüstü bilgisayarından çaldığı Babymetal Minka'nın üzerine telefonundan Lizzo'yu patlatıyordu. Helen tavan arasından hâlâ çalışan portatif bir pikap bulmuş, hatta çalmak için yarım yamalak bir Carole King albümü bile bulmuştu. Mary Alice'in BBC Radyosu'nda mutfakta çaldığı Barok opera ile yarışamazdı. Carapaz'ın evinden aldığımız dosyayla birlikte bir paket sigara ve bir not defteri alarak bahçedeki kulübeye gittiğimde Dido son çılgılığını atıyordu. Birkaç küflü malç torbasını bir tür kanepe yapmak için üst üste koydum ve oturdum, CCR dinledim ve parmaklarım uyuşurken sigara içtim. Yaz olsaydı, meraklı bir tavşan ya da dost canlısı bir fare bana arkadaşlık edebilirdi ama bu kulübede Beatrix Potter'a ait hiçbir şey yoktu. Hava cereyanlı ve nemliydi ve burnumun ucu soğuktan yanıyordu.

Ne zaman bir hit sipariş edilse, Provenance tarafından bir araya getirilen ön bilgileri içeren bir paket gelirdi. Paket her zaman şöyle görünürdü

Büyük teyzenizin göndereceği bir şey, kişiselleştirilmiş kırtasiye malzemeleri üzerine yazılmış hoşsohbet bir mektup ve gazete ve dergi kupürleri, yemek tarifi kartları, örgü desenlerinden oluşan bir seçki. Müze askerlerinden oluşan her manganın eğitim sırasında kendi teması belirlenirdi. Bizimle olan tüm iletişim, üzerinde koyun sürüsüne bakan genç bir kızın resminin bulunduğu bir not yazılırdı. Bu Constance'ın kod adı olan Çoban Kız'ın bir oyunuydu ve mektuplar her zaman "Constance Teyze" olarak imzalanırdı, ancak asıl yazı Provenance'daki bir homurdanma tarafından yapılırdı. Mektubun metnini görmezden geldik ve dikkatimizi en üstteki resme verdik. Aktarması gereken bilgiye bağlı olarak incelikli bir şekilde değişiyordu. Koyunların sayısı bize vuruşun gerçekleşmesine kaç hafta kaldığını söylüyordu; çoban kızın baktığı yön, değneğindeki kurdelenin rengi, hepsi bize bulmacanın bir başka parçasını veriyordu. Ve paketteki her sayfa, tam olarak kimi öldürmemiz gerektiğini bilene kadar daha fazla ayrıntı ekledi; yer önerileri, öznenin davranış kalıpları, kişisel ilgi alanları ve bariz zayıflıkları ile tamamlandı.

Paketin şifresi çözüldükten sonra, asıl planı tasarlamak bize kalıyordu. Tedarik ve lojistik için Satın Alma departmanı ile koordinasyon halindeydik ve bu departmandan bir ekip her zaman ihtiyacımız olan her şeyi temin etmek ve gelişmeleri takip etmekle görevliydi. Başlangıçta, planlarımızın Sergiler departmanı başkanı tarafından onaylanması gerekiyordu, ancak kendimizi kanıtladıktan sonra, planlarımızı geliştirmek için kendi başımıza bırakıldık ve benim planım için bir rutinim vardı.

Paketin geldiği gün programımı temizledim. Randevularımı iptal ettim, serbest çevirmenlik işimin teslim tarihlerini yeniden planladım. Sonra bir paket Eves sigarası ve annemin gittiği gün yanlışlıkla bıraktığı gümüş çakmağımla eve yerleştirdim. Çakmağın ve sigaraların yanına yeni bir defter ve iğne ucu kadar sivriltilmiş yeni bir Ticonderoga yerleştirdim. Sonra bir cam şişe Big Red'i buzun üzerine döker ve yerleştirdim. Bir süre oturup sigara içip buzun çatırtısını, havanın yanık tütün kokusunu ve sodanın pamuk şekeri tadını dinleyene kadar fikirler gelmezdi. Düşünürken çakmağı elimde evirip çevirdim, turkuaz parçalarını endişe boncukları gibi aşındırdım.

İlk kadehin yarısı içildikten ve kül tablası olarak kullandığım bakalit tabağa birkaç izmarit atıldıktan sonra fikirlerimi not etmeye başladım. İlk başta rastgele kelimeler, sorular, olasılıklar. Bu kısmı sansürlemedim, sadece aklıma ne gelirse yazdım. Eves'ten başım, sodadan midem ağrıyana kadar sigara içmeye, yazmaya ve içmeye devam ederdim. Ve plan orada olurdu, kaba ama tüm ana parçaları çalışır halde. Bitirmek genellikle birkaç gün daha sürerdi, pürüzlü uçları düzeltir ve düzgün küçük bir şema elde edene kadar onları sıkıştırırdım. Bu benim kırk yıllık yöntemimdi ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Ama artık bir Ticonderoga'm ya da bir paket Eves'im yoktu ve Big Red'im de yoktu. Üzerinde bir sepet yavru köpek resmi olan bir not defterim ve sakız gibi kokan bir kalemim vardı. Ve çakmağım vardı. Cebimden çıkardım ve Günther için yaptığımız biradan kalan berbat sigaralardan birini yaktım. Ucuz ve pürüzlüydü, gözlerim akana kadar öksürdüm ve botumun tabanında söndürdüm. Başparmağımı çakmağın üzerinde gezdirdim, yıllarca kullanılmaktan pürüzsüz hale gelmiş her bir turkuaz parçasına dikkat ettim. Ağırdı ve pek de güzel sayılmazdı; annemin onu "erkek arkadaşım" dediği adamlardan birinden çaldığına emindim. Gösterişli arabaları ve masum eşleri olan, hepsi de belli belirsiz aynı olan bu adamlardan o kadar çok vardı ki. Onlarla bir hafta sonu ya da bir yıl boyunca birlikte oluyordu, onu bu kez kendisiyle gerçekten ilgilenecek iyi bir adamla tanıştığına ikna etmeyi başardıkları sürece. İpuçlarını hiç göremedi ya da belki de görmek istemedi. Sarı saçlarını silkeleyecek, bir kat daha buzlu ruj sürece ve bu sefer farklı olacağını düşünerek başka bir Camaro'ya binecekti.

Ama hiç öyle olmadı. Büyüdü ama asla daha akıllı olmadı ve yaşla birlikte çaresizlik de geldi. Sevmeyi çok istiyordu ama bir çocuğun sevgisi yeterli değildi, doğru türden bir sevgi değildi. Bu yüzden sevgimi saklamayı, ona yük olmamayı öğrendim. Beni en çok ondan hiçbir şey istemediğim zaman severdi, ben de bu sevgiyi o kalkıp gidene kadar tek başıma taşıdım. Elbette bir adamla ayrıldı, bu adam Kaliforniya'ya gidiyordu. Göbeği vardı ve gömleği göbeğine kadar açtı ama

Cadillac ve para kazanmak için bir planı vardı. Bir çocuğun anlaşılmayı bozduğu gerçeği onu durdurmadı; muhtemelen yavaşlatmadı bile. Yanına kolayca rehin verilebilecek ne varsa aldı, çakmağı unuttuğunu da buradan biliyorum. Benzin parası ya da Stuckey'nin ceviz kütüğü için birkaç dolar kazanabilirdi.

İlk başta, beni çağırmasını umdum. O çakmağı bir doğum günü mumunda kullandım. Pastam yoktu-annemin bütçesi o kadar geniş değildi ve doğum günümü hatırlamamıştı bile. Ama kilerdeki solmuş bir kutudan kırık bir mum buldum ve onu annemin çakmağıyla yaktım, beş-on sentlik bir mağazadan sırf ovalayabilmek için tavşan ayağı anahtarlığı çaldığımda dilediğim dileği diledim.

Dileğim hiç gerçekleşmedi. Venice Beach'ten gönderdiği, oranın ne kadar harika olduğunu ama ziyaret etmem için otobüs biletini karşılayamadığını anlatan kartpostalı yakmak için çakmağı kullandım. Ondan sonra postaları kontrol etmeyi ve geçmişe bakmayı bıraktım. Ama çakmağı sakladım. Köprülerimi yakmak istediğimde onu kullandım, karneleri ve disiplin notlarını, ret mektuplarını ve pembe fişleri yaktım. Düşüklerinde turkuazları geri yapıştırdım, sıvıyı yeniden doldurdum ve cilalı tuttum. Müzedeki ilk yıllarımda çok taşındım. Mobilyalı kiralık evleri tercih ettim ve eşyalarımı hafif tuttum - bir yerden bir yere kolayca gönderebileceğim tek bir kutu eşya. Yıllar geçtikçe kutunun içindeki eşyalar değişti ama çakmak değişmezdi, her zaman cebimde taşıdığım tek eşyaydı. Onu istihbarat yakmak, işaret ateşi yakmak ve gerektiğinde alevli atışlar yapmak için kullandım. Taverner'la ilk kez geceyi geçirdiğimde komodinin üzerinde duruyordu ve ona son kez veda ettiğimde sigaramı yakmak için kullandım, elim o kadar kötü titriyordu ki zor tutuyordum. Bir çeşit tılsımdı ve beni hiç yanıltmadı.

Şimdiye kadar. Elimde evirip çevirdim ama sadece soğuk ve ağır geldi. Vance'i nasıl bulacağıma dair hiçbir ilham yoktu, sadece kulübenin ısırın soğuğu ve elimdeki gümüş parçasının ağırlığı vardı. Ona hafifçe vurarak küçük bir alev yaktım. Elimini üzerinden geçirdim, biraz ısıttım ama çoğunlukla zaman öldürdüm, her geçişte avucumu daha da yaklaştırdım.

Carapaz'ın evinden gelen dosyayı çevirerek açtım ve sayfalarını karıştırdım. Çıkarken hangi içgüdü beni onu kapmaya ittiyse yaramıştı. Bu bizim dosyamızdı, kurul için hazırlanan ve rüşvet aldığımızı iddia eden dosya. Yönetim kurulu için hazırlanan tüm materyaller gibi, neredeyse klinik bir tona sahipti, kanıtları yöneticilerin takip etmesi için ekmek kırıntılarının izi gibi ortaya koyuyordu. Her birimizle ilgili bir bölüm vardı, para karşılığında işlediğimiz varsayılan cinayetlerle tamamlanmıştı. Sayfalarımı tekrar göz gezdirdim, korkunç ayrıntıların üzerinden geçtim. Gülünçtüler; adını bile duymadığım hedefler, nadiren kullandığım yöntemler. Her şey bana özensiz kokuyordu, sanki çok hızlı ya da zaman ayıramayan biri tarafından bir araya getirilmiş gibiydi.

Bir sigara daha yaktım - iğrenç olabilirdi ama nikotine ihtiyacım vardı - ve ağız dolusu dumanı yavaşça üfleyerek halkalar oluşturdum. Duman ve aynalar, dosyanın hepsi buydu, birilerinin hakkımızda soru sorması ihtimaline karşı el altında bulundurulacak bir dekor. Dosya eski moda türdendi, bir tarafında uzun bir metal dirsek bulunan karton kapaklardı. Desteğin kolları, içindeki sayfalara açılmış deliklerden geçirilerek her şeyin düzenli ve tertipli kalması sağlanıyor, desteğin kollarını aşağıda tutmak ve geçici bir bağ oluşturmak için küçük tokalar takılıyordu. Bu, sayfaların bir kitap gibi çevrilebileceği ve iç kısımda küçük bir olukla tamamlanabileceği anlamına geliyordu. Ön kapağı kaydırarak çıkarmadan önce tokaları çıkardım ve destek kollarını düzelttim. Her sayfayı, iç kenarlardan biri boyunca dikey olarak uzanan küçük bir dizi kodlanmış karakteri görene kadar çektim. Her dosyada böyle bir kod bulunurdu; neye baktığınızı bilerseniz yorumlayabileceğiniz bir dizi harf ve rakam. Dosyanın derlenmesinde parmağı olan herkes bu koda kendi baş harflerini ve tarihi eklerdi. Bir saha ajanına ulaştığında, kod sayfanın tüm uzunluğunu kaplayabilirdi. Bu seferki kısıydı - bir dizi paraf ve bir tarih. Dosyayı bir kişi derlemişti.

Naomi Ndiaye ile yaptığım konuşmayı hatırlayarak parmağımı baş harflerin üzerinde gezdirdim ve gözden kaçırmış olabileceğim bir şey olup olmadığını araştırdım. Bir süre sonra dosyayı tekrar bir araya getirdim ve kapağını klipsledim. Bazı cevaplar bulmuştum ama daha fazla bilgi olmadan yapabileceğim çok şey vardı.

Minka'nın benim için ayarladığı telefonu çıkardım ve Naomi'nin numarasını çevirdim. Uzun bir sessizlik oldu, sonra otomatik bir ses geldi.

"Bu numara artık hizmet vermemektedir. Bu mesaja yanlılıkla ulaştığınızı düşünüyorsanız, lütfen telefonu kapatın ve tekrar arayın."

"Kapat" düğmesine bastım ve küfrettim. Kaltak numarasını değiştirmişti, şüphesiz onu tekrar aramamı engellemek için.

Düşük bir ihtimal olduğunu düşündüm ama seçeneklerim azalıyordu. Martin'e verdiğim telesekreterin numarasını tuşladım. Telesekreter , her zamanki kısık ses kaydını duymayı bekleyerek şifreyi girdim. "Yeni mesajınız yok." Onun yerine, neşeyle bana yeni bir mesajım olduğunu söyledi ve dinlemek isteyip istemediğimi sordu.

"Evet, seni aptal sürük," diye mırıldandım.

Kayıt bundan hoşlanmadı. "Bu tepkiyi tanımadım," dedi, bir kaydın ses çıkarabileceği kadar kırılgan bir sesle.

"Evet, lütfen ve teşekkür ederim, üstüne şeker ve pazar günleri krema ile," dedim.

"Bir dakika lütfen."

Martin'in sesi gelene kadar birkaç saniyelik uzun bir sessizlik oldu, sesi hatırladığımdan daha gençti ve sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi kısıktı.

"Billie, ben Martin. Sanırım bir şey duydum, ya da belki de duymadım. Bilmiyorum. Ama Vance'e bazı dosyalar götürmem gerekiyordu, tuvalete gittim ve döndüğümde telefonla konuşuyordu. Beni duymadı, ben de ... kahretsin, gizlice dinledim, tamam. Ne anlama geldiğini bilmiyorum ama aynı cümleyi iki kez söyledi. Toll mash. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ve muhtemelen yardımcı olabileceğini düşündüğüm için kendimden nefret edeceğim ama kendimi kötü hissediyorum. Yani, bana karşı hep iyiydin, Billie. Gitmem gerek. Toll mash. Umarım faydası olur."

"Aramayı sonlandır" tuşuna bastım ve telefona baktım, cümleyi zihnimde evirip çevirdim. Toll mash. Bunun ne anlama gelebileceğini hayal bile edemiyordum. Kulağa bir güreş hareketi ya da çikolata parçacıklı kurabiye ile ilgili bir şey gibi geliyordu.

"Toll mash." Yüksek sesle söylemeyi denedim ama işe yaramadı. Gözlerimi kapattım ve harfleri hayal ettim, ama doğru görünmüyorlardı. *TOLL MASH* yerine,

Farklı bir şey hayal edip duruyordum.

TOLLEMACHE.

İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu ama nedenini hatırlayamıyordum. Ellerimi birbirine vurarak sıcaklıklarını geri kazanmalarını sağladım, ardından kelimeyi telefonumun arama çubuğuna girdim. 775.000 sonuç vardı ama ilki istediğim şeydi. Tollemache Müzayedeleri ve Özel Satışlar. Christie's ve Sotheby's ile birlikte Londra'daki üç büyük müzayede evinden biriydi ve tablolar ile mücevherler konusunda uzmanlaşmıştı. Web sitelerini açtım ve açılış sayfasında pembe saten ve tüller içinde zarif bir Boldini kadını vardı. Tollemache's gelenekseldi, hatta havasızdı. Çağdaş sanat satmaktansa evi yakmayı tercih ederlerdi. Onlar için doldurulmuş tahnit köpekbalıkları ya da adet kanyla çizilmiş tuvaler yoktu. Kesinlikle eski kafalıydılar.

Ve bizim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Oraya adımımı bile atmamıştım ve bildiğim kadarıyla diğerleri de atmamıştı. Tollemache's eski paraydı, Liberty'yi postmodern gösteren sarkık bir Tudor binasında yer alıyordu. Bulana kadar belki çeyrek saat boyunca sitede gezindim.

Etkinlikler sayfasında, her yıl Ocak ayında yapılan satışların duyurusu yer alıyordu. Bu yılın teması kadın ressamlardı ve başlığı *Sanatta Beş Yüzyıllık Kadın Kutlaması, 1500-1950* idi. Çevrimiçi kataloga tıkladım, okurken sterlin cinsinden tahminleri dolara çevirdim. O'Keeffe'nin sekiz haneli rakamlara ulaşacağı tahmin edilirken, Gentileschi, Cassatt ve Vigée Le Brun'un eserlerinin her birinin beş milyon doların biraz üzerinde bir fiyata alıcı bulması bekleniyordu. Bir Vallayer-Coster'ın 900.000 dolar civarında bir fiyata alıcı bulacağı tahmin edilirken, bir Fontana'nın da yarım milyon dolara alıcı bulması bekleniyor.

İlanın altında kalın harflerle yazılmış bir satır vardı. *Satışa yeni eklendi.* Tıkladım ve bakakaldım. Okuma gözlüklerimi çıkardım, gömleğimin kuyruğunda dikkatlice parlattım, sonra biraz daha baktım. Ve birden Vance Gilchrist'i nasıl bulacağımızı anladım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

küçük bir zafer dansı.

"bu kadar heyecanlısın?" Mary Alice sordu. Akiko mesafesini korudukça öfkesi gün geçtikçe daha da artıyordu.

"Vance'i nasıl bulacağımızı biliyorum," dedim ona, telefonumu çevirerek. Diğerleri etrafımda toplandı ve üç kadının aynı anda nefeslerini içlerine çektiğini duydum.

Sadece Akiko ve Minka anlamadı. "Yani?" Minka telefonu geri uzattı.

Akiko küçük ekrana baktı. "Güzel resim ama Gilchrist ile ne ilgisi var?"

Gülümsedim. "Bu güzel bir tablo değil. Bu Sofonisba Anguissola'nın *Saba Melikesi Yükseliyor tablosu*." Boğazımı temizledim ve katalog girişinden okumaya başladım. "İspanya Kraliçesi Valois'lı Elisabeth tarafından sipariş edilen *Saba Melikesi Yükseliyor*, Anguissola tarafından Madrid'de saray ressamı olarak görev yaptığı sırada resmedilmiştir. Kraliçenin ölümü üzerine Anguissola tabloyla birlikte Cremona'daki evine döndü ve tablo 1625'teki ölümüne kadar burada kaldı. Üvey oğlu Guido Lomellino'ya miras kalmış ve Lomellino ailesine geçerek özel ellerde kalmıştır. "

Helen küçük ekrana baktı. "Bunun bizim *Sheba* olduğuna emin misin?"

"Bu o, tamam mı?" dedim. Tablonun durumunun anlatıldığı sekmeye göz attım. Rönesans'tan kalma bir eser için beklenen bir şey olan çatlama ve orijinal çerçevenin eksikliğinden bahsedilen kısımları gözden geçirdim. İlgili bölümün altını çizdim ve yüksek sesle okuması için Natalie'ye uzattım.

"Resim genel olarak iyi durumdadır ve yaşına bağılı olarak sadece küçük hasarlar mevcuttur. Tuvalin sol alt köşesinde küçük bir onarım yapılmış gibi görünmektedir; yaklaşık .75 santimetre çapında bir daire tuvalin bir noktada tamamen delinmiş olduğu yerdir. Hasar sadece kompozisyonun perdelerinde meydana gelmiştir ve hiçbir figür ya da sanatçının imzası söz konusu değildir. Onarım yalnızca laboratuvar koşullarında tespit edilebilir ve değeri etkilemesi beklenmez. "

"Silah sesi," dedi Mary Alice. "Vay anasını. Bu bizim *Sheba*'mız."

Akiko şaşkın şaşkın bakarken ben başımı salladım. "Neden bu resme *Sheba* deyip duruyorsun?"

Ona Zanzibar görevi ve baronesin şutu boşa gittiğinde tabloda meydana gelen hasar hakkında kısaca bilgi verdik.

Helen, "Kurtarılan diğer eserlerin çoğu ülkelerine geri gönderildi, gerçek sahiplerine, İkinci Dünya Savaşı sırasında koleksiyonları yağmalanan ailelerin mirasçılarına iade edildi," diye açıkladı. "Ama *Sheba* öyle değil. Ona sahip olan ailenin hepsi savaş sırasında öldürüldü. Provenance yıllarca araştırdı, ama onun üzerinde hak iddia edebilecek kimseyi bulamadı."

"Peki o neredeydi?" Akiko sordu. "Sanırım birinin çalışma odasındaki bir duvarda asılı durmuyordu."

"İsviçre'de bir tesis var," dedi Natalie. "Serbest bir liman." "Nedir o?" Minka sordu.

Nat açıkladı. "Serbest liman, anlaşmaların yapıldığı ve paranın el değiştirdiği ancak ödenmesi gereken vergilerin olmadığı bir yerdir."

"Bekle, gerçekten bunun olduğu bir yer var mı?" Akiko sordu.

"Böyle yüzlerce yer var," dedi Helen ona. "Yeni bir şey değil. Antik çağlardan beri varlar."

"Ama bütün hükümetler vergileri sever," diye araya girdi Minka.

"Evet," dedi Helen, "ama ticareti daha çok seviyorlar. Bu yüzden ticareti artırmak için serbest bölgelerin kurulmasına izin veriyorlar."

Natalie, "Dünyanın en büyüklerinden biri Cenevre'de," diye açıkladı. "İnsanların gıda ve kömür gibi ortak malları stoklayabileceği büyük, çirkin bir tahıl deposu olarak başladı, ancak İkinci Dünya Savaşı geldiğinde insanlar

külçe altınlar, mücevherler, eski şaraplar gibi daha ilginç şeyler saklamaya başladı."

"Sanat," diye araya girdi Mary Alice.

"Sanat," diye kabul etti Natalie. "Ve mallarınızı saklamak için harika bir yer. Sıcaklık ve nem açısından sıkı bir şekilde kontrol edilen depoları var, bu yüzden resimlerinizi veya el yazmalarınızı, kağıt paranızı saklamak güvenli. Ayrıca herkes gizli İsviçre banka hesaplarını sevdiği için de kullanışlı. Eğer zaten bu bölgedeyseniz, biraz mütevazı bankacılık yapıyor, birkaç yüz milyonu oradan oraya taşıyorsanız, Van Gogh'larınızı ya da Güney Denizi incilerinizi ziyaret etmek çok kolay."

"Aynı zamanda çok güvenli," diye ekledi Helen. "Dikenli teller, zırhlı kapılar, ağır güvenlik. Çalınması imkânsız."

"Ve resmin orada mı?" Akiko sordu. "*Sheba* mı?"

"," dedim ona. "Müze orada yer kiralanıyor çünkü o çapta bir depolama tesisini korumak pahalı ve dikkat çekebilir. Eşyaları ücretsiz liman tesisinde depolayarak Müze sadece başka bir müşteri oluyor. Ve Müze'nin depolayacak çok fazla eseri yok. On yıllar boyunca yüzlerce tablo kurtarıldı, ancak sadece bir düzine kadarı gerçek sahiplerine iade edilmedi. *Sheba* da onlardan biri. Onu 1981 yılında kurtardıktan sonra doğrudan Cenevre'ye gönderdik ve o zamandan beri orada duruyor."

"Şimdiye kadar," diye düzeltti Mary

Alice. "Şimdiye kadar," diye kabul ettim.

Akiko'nun kaşları çatıldı. "Ama Vance Gilchrist'in onu dışarı çıkardığını nereden biliyorsun? Belki de sahipleri bulundu ve tüm bunlar sadece bir tesadüf."

Yanıtları parmaklarımla işaretledim. "İlk olarak, Vance onu şahsen çıkarmak zorunda kaldı çünkü güvenlik biyometrik ve depodaki koleksiyona sadece Müze müdürlerinin erişimi var. İki yönetici öldü ve o tablo Tollemache'ın listesine son anda eklendi. İkincisi, sanat eserleri sahiplerine iade edildiğinde, eğer bizim kurtardığımız bir parça ise bize bilgi veriliyor. Burada kimse neredeyse kırk yıldır *Sheba* hakkında bir şey duymadı." Üçüncü parmağımı kaldırdım.

"Üçüncü mü?" Akiko sordu.

"Üçüncüsü, ben tesadüflere inanmam. Vance söz konusu olduğunda değil. Bunu bizi dışarı çekmek için bilerek yaptı. Müzayede evleri sanat eserlerine verilen zararlar hakkında fazla konuşmak istemezler. Ama *Sheba*'nın tanımı çok açık. O köşede bir kurşun deliği vardı ve Vance bu gerçeğin katalogda yer almasını sağladı. Onu bulmamızı istedi."

"Neden? Senden saklanacağını düşünmüştüm. Hayatından endişe etmiyor mu?" Akiko itiraz etti.

Mary Alice elini Akiko'ya dokunmak için hareket ettirdi ama sonra vazgeçer gibi oldu. "Onun peşinde olduğumuzu biliyor. Paar ve Carapaz'ı çoktan hallettik. Sürekli omzunun üzerinden bakmak istemiyor. Kendi şartlarına göre bir savaş başlatıyor."

Minka kaşlarını çattı. "Bu hiç güvenli değil."

"Hayır." Gülümsedim. "Hayır, hiç de güvenli değil." Durakladım. "Bilmeniz gereken bir şey daha var." Sonra onlara dosyada ne bulduğumu, dosyayı hazırlayan kişinin şifreli kimliğini söyledim.

İlk konuşan Mary Alice oldu. "Bu konuda ne yapacağız?" "Ölüm listesine bir isim daha ekleyeceğiz," dedim ve bir işaretleyici olarak pamuk şeker gibi kokuyordu.

İsmi pembe büyük harflerle yazdım. Sonra geri döndüm. "Bununla bir sorunu olan var mı?"

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

detayları ortaya çıkarmak. Kesin olarak bildiğimiz bir şeyle başladık: ortam.

Bir akşam yemekten sonra Constance'ın çalışma odasında toplandığımızda Mary Alice, "Bu büyük bir satış olacak," diye düşündü. Akiko ve Minka mutfakta ortalığı temizliyor ve *Tangled*'dan bir düet üzerinde çalışıyorlardı. Helen, Tollemache'ın web sitesine göz atıp gözden kaçırmış olabileceğimiz bir şeyler ararken, Mary Alice de derlediğimiz çıktıları gözden geçiriyordu. Ben Constance'ın masasının arkasında oturmuş, rafta bulduğum bir sanat kitabının sayfalarını çeviriyordum. *Kadın Ressamların Sanatı*. Kitabın adı çok cinsiyetçiydi ama biraz ilham almayı umuyordum.

Mary Alice, "Satışa bir sürü insan akın edecek, koleksiyoncular, gazeteciler," diye devam etti.

"Ve bir ton güvenlik," dedi Natalie. "Açıklıklar, CCTV, her şey ve hepsi son teknoloji ürünü."

Helen, web sitesindeki bir köprüyü işaret ederek, "Ve canlı yayın," dedi. "Evde izlemek ya da teklif vermek isteyenler için."

Bir an düşündüm. "Çok fazla tanık var - gizlilikle övünen bir örgüt için çok fazla. Bizi dışarı çıkarıp başka bir yerde öldürmeleri gerekecek."

"Şahsen geleceğini mi düşünüyorsun? Bu büyük bir risk," dedi Helen.

"Vance kibirli bir herif. Zanzibar'da Nazi'sini avladığımdan beri bana kızgın. Tabii ki bizzat gelecek. Bizi hafife alacak ve bu bizim en büyük avantajımız," dedim.

"Öyleyse," dedi Mary Alice, "Vance'in adamlarını alarma geçirmeden Tollemache'ın evine girmek için bir plana ihtiyacımız var. Sonra da Vance'i kimseye fark ettirmeden öldürmenin bir yolunu bulmalıyız."

Helen, "Onu kaçırp başka bir yerde öldürmek daha iyi olur," dedi. "Çok daha ihtiyatlı."

"Çok daha tehlikeli," diye düzeltti Nat. "Onu aceleyle dışarı çıkarırsak, her zaman takip edilme ya da kaçma ihtimalimiz var. Bence onu müzayede evinde yakalayalım."

"Tüm dünya izlerken mi?" Ona kaşlarımı kaldırdım. "Pek ince sayılmaz. Seyircilerin zarar görme riskini de göze alamayız."

Natalie'nin yüzünde inatçı bir ifade vardı ama itiraz etmedi. Müze çalışmasının ilk kuralı masum insanlara asla dokunmamaktı. Bu tam bir baş belasıydı -bir kalabalığın içine bomba fırlatmaktan daha kolay bir şey yoktur- ama bizi görevlerimizde dikkatli ve yaratıcı olmaya zorluyordu.

Sayfayı çevirdim ve donup kaldım. Daha önce sadece bir kez gördüğüm bir resmin renkli tablosuydu. Venedik'teydim, balayı için orada bulunan bir Ermeni suç örgütünün liderini sessizce öldürdükten sonra birkaç gün izin almıştım. Görülecek yerleri gezmeyi planlamıştım ama yağmur yağdı ve ıslanmamak için zamanımın çoğunu müzelerde dolaşarak geçirdim. Bir öğleden sonra geç saatlerde kendimi Guggenheim'da buldum, galeriden galeriye dolaşırken onu fark ettim.

Alt yazıda Leonor Fini'nin *Sfenkslerin Çoban Kızı* olduğu belirtiliyordu.

1941'de resmedilmişti ama 80'lerden kalma cömert saçları vardı, sarımtırak ve kabarıktı. Cinsel organının üzerine bir tür zırhlı parça giymişti, gözlerinizi kısarak incelediğinizde metalik bir mayo gibi görünüyordu. Bacaklarının arasında, süpürgesine binmeye hazırlanan bir cadı gibi bir çoban değneği tutuyor ve sakın, dikkatli bakışlarla küçük sürüsünü izliyordu. O etraftayken kızlarının başına bir şey gelmeyecekti, gerçi görünüşe bakılırsa sfenks sürüsü kendi başının çaresine bakabilirdi. Dişi aslanların vücutlarına sahiptiler ama süper modellerin somurtkan yüzleri ve daha somurtkan göğüsleri vardı. Çiçeklerle ve yedikleri ölü adamların kemikleriyle bezenmiş nazik otlaklarını incelerken yüz ifadeleri sakindi. Korkunç ve güzeldi, yaşam ve ölümün korkunç dışıl gücünün mükemmel bir temsiliydi. Sfenksler insanları kemiğe kadar ezmiş ve saçlarını bozmadan iliklerini emmişlerdi. Birinden diğerine bakarken gülümsedim, tembel bir kuyruğun çizgisine dikkat ettim, değerlendirici bakışlar

Kadrajın hemen dışında bekleyen olası bir yemek. Yine de yırtıcı değillerdi. Bir sürü halinde toplanmış, sevgiyle izleniyor ve korunuyorlardı. Ne de olsa kötü değillerdi. Sadece doğalarına sadıktılar. Sanırım çoban kızın koruyucu duruşundaki bir şey benimle konuşmuştu. Hediyelik eşya dükkanından resmin bir kartpostalını almıştım, yıllarca yanımda taşıdım, ta ki yaşlandıkça yumuşayana ve sonunda kaybedene kadar.

Onu yıllardır düşünmemiştim ama işte tüm vahşi ihtişamıyla karşımdaydı. O anda Constance Halliday'in o odada son kez durduğumda bana söylediği bir şeyi hatırladım. İlk görevimiz için emirleri yeni almıştık, Nice dışında Bulgarları hedef alan bir görev. Sinirlerim gerilmişti ve Constance beni bahçede çalışırken, parmak eklemlerim morarınca kadar kuklaya yumruk atarken buldu. Beni içeri zorladı ve şişlikler inene kadar ellerimi ıslatmamı emretti. Bir azar bekliyordum ama ilk defa hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine benimle oturdu ve bana sessiz, kendinden emin bir sessizlik verdi.

Bu beni sinirlendirdi. Ellerimi soğuk su dolu leğenden çıkardım ve ona baktım.

"Bana biraz tavsiye vermeyecek misin? Bunu nasıl halledeceğimi söylemeyecek misin?" Ben talep ettim.

Ayağa kalktı ve bana son bir kez bakarak kapıya doğru gitti.

"Gerçek liderlik, Bayan Webster, kendinize güvenmekle ilgili değildir. Ekibinize güvenmekle ilgilidir."

Ekibinize güvenmek. Kitaptaki resme baktım, parmak uçlarımı o güzel, katil sfenks sürüsünün üzerinde gezdirdim.

Kitabı kapattım. "Buldum." Diğer üçü beklentiyle yukarı baktı. "Bundan hoşlanmayacaksınız. Ama tek yol bu. İşte yapacağımız şey..."

Planı ortaya koyduktan sonra, pes etmeden önce birkaç saat tartıştık. İstedığımı elde ettiğimi düşünerek bir bebek gibi uyumam gerekirdi ama bunun yerine biraz süt ısıtmak için aşağı inmeden önce bir süre dönüp durdum. Ben içmem, sıcak süt iğrençtir. Ancak kavrulmasını önlemek için sütü sürekli karıştırmanız gerekiyor ve ben bunu rahatlatıcı buluyorum. I

Heleni masada otururken buldu, adres defteri önündeydi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Bir fikrin mi var?" Sütü lavaboya döküp konyak şişesini çıkarırken sordum.

"Belki," dedi. Tırnağını dişlerine ve tekrar düşünmeye başladı.

Ondan daha fazlasını istemedim. Hazır olduğunda konuşacağını biliyordum.

Tek hatam benimle konuşacağını düşünmemdi.

OceanofPDF.com

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ve Earl Grey. Mutfak kapısını iterek açtım ve durdum.

iki kişi masada oturuyordu. Helen çenesini kaldırdı ve arkadaşı yavaşça bana doğru döndü, elleri bir fincan çaya sarılmıştı.

"Merhaba Billie," dedi Taverner. Sesi düzdü ve gözleri hiç de dostça değildi.

"Halüsinasyon mu görüyorum?" diye sordum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Onu aradım," dedi Helen, gergin bir gülümsemeyle adres defterini kaldırarak. "Şimdi, daha sonra bana bağarmakta özgürsün, ama önce beni dinlersen memnun olurum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onların karşısına oturdum. "Pekâlâ." Helen bir fincan çay daha doldurdu ve bana doğru itti.

"Bunu iç. Ya da saklayın ve işim bittiğinde bana atın."

Bir kez daha gülümsemeye çalıştı ve ben de fincana uzanmadan önce gülümsemesini bırakmasını bekledim. Ona bakmadım.

Helen boğazını temizledi. "Takviyeye ihtiyacımız var. Vance sorun çıkmasını bekliyor, daha doğrusu *bizi* bekliyor. Minka ya da Akiko'yu beklemiyor ve bu da onları yapacağımız şey için değerli kılıyor. Aynı zamanda onları savunmasız yapıyor. Onlar profesyonel değil, Billie. Korunmaya ihtiyaçları var. Ayrıca," diye makul bir ses tonuyla devam etti, "Taverner'ı da beklemiyor."

Çayına bakıyordu, bardağı kavradığı parmak eklemleri bembeyazdı. İyi görüldüğünü söylemedim ama öyleydi. Uzun boylu yapısını korumuştı. Omuzları hâlâ geniş, kalçaları hâlâ dardı. Orta kısmı biraz daha yumuşak görünüyordu, ama bizim yaşımızda kim öyle değildi ki. Saf gümüş rengine dönmüş olmasına rağmen saçlarını da korumuştı.

Otuz yaşındayken sahip oldukları. Yüzüne bakıp beni izlediğini fark edene kadar envanter çıkarmaya devam ettim ve dikkatimi Helen'e yönelttim.

"Ona ne tür bir ücret vaat ettiniz?" Ben sordum.

"Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" Taverner aniden söyledi. Kafasını kaldırdı ve kızgın olduğunu fark ettim. Öfkeliydi aslında.

Helen ayağa kalktı. "Sanırım size bir dakika izin vereceğim," dedi. Odadan dışarı çıktı.

"O her zaman nazik biriymi," dedim.

"Gerçekten mi? Bunu böyle mi yapacaksın?" Bardağını itti ve çayın bir kısmını kenara döktü.

"Sana kızgın değilim," dedim sakince. "*Onlara* kızgıyım. Seni dahil etme konusunda bana danışılmadı bile."

"Ve beni de dahil etmek pek de güçlü olduğun bir konu değil, değil mi?" Avuçlarını masanın üzerine koydu ve sandalyesini geriye itti. Ayağa kalktı ve ben de aynısını yaptım.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ölmediğini bana bildirmek bir an olsun aklından geçti mi?" diye sordu.

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Konuşmamın üzerinden tam bir dakika geçti. "Bu yüzden kızgınsın."

"Kızgın mı? Kızgın değilim, Billie. Kızgınlık, kuru temizlemecinin en sevdiğin gömleğini kaybettiğini öğrendiğin andır. Hissettiğim şey, günah çıkaran papazına bile itiraf edemeyeceğin türden bir duygu. Noel'den beş gün sonra Sweeney'den dördünüzün öldüğünü söyleyen bir telefon aldım. Hepsi bu, sadece artık bu dünyada olmadığınız gerçeği. Şu anda Ocak ayının ortasındayız," dedi ve meramını anlatmak için duvara yapıştırılmış takvimi işaret etti. "Bu haftalar sonra. *Haftalarca* senin gittiğini düşündük."

Eğer Sweeney ben temas kurduktan sonra onu geri arama zahmetine katlansaydı ve hayatta olduğumuzu bilseydi tüm bunların önlenebileceğini belirtebilirdim ama Sweeney ikramiyenin peşindeydi. Taverner'ın işi kendisinin alması ya da bizi ihbar etmesi riskini göze almasına imkân yoktu. Ama bunların hiçbirinin onu daha iyi hissettirmeyeceğini anladım ve onun yerine başka bir şey söyledim.

"Özür dilerim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana uzun uzun baktı. "Daha iyisini yap."

"Özür dilerim, Taverner. Düşünmemiştim-"

"Hayır. Ama sen asla yapmazsın."

İyi bir cümleydi ve çıkış için bunu kullanacak kadar akıllıydı. O gittiğinde Helen içeri süzüldü. Ona bir el salladım.

"yok, Helen."

"Öyle mi?"

"Hayır. Buranın bir odun öğütücüsü olsaydı seni ona yem ederdim."

Oturdu ve elimi tuttu. "Keşke sana söyleyebilseydim ama bunun mümkün olmayacağını biliyordum. Hayır diyecektin ve bu iyi bir fikir."

"Bu iyi bir fikir," diye kabul ettim. "Çok iyi bir fikir. Keşke bana da söyleyebilseydin. Kendi başına çekip gidemezsin-"

"Ben yapmadım," dedi nazikçe.

"Mary Alice?"

"Numarasını aradım."

"Natalie?"

"Onu bu sabah istasyondan aldım." "Vay canına."

Elimi onun elinin altından çektim.

"Kızgın olduğunuzu biliyorum. Bunu bekliyorduk. Onu getirerek bir risk aldığımızı biliyorduk. Ama aynı zamanda dünyada ondan daha uygun birinin olmadığını da biliyorduk. Kriz anlarında soğukkanlı, zeki ve yetenekli. İkinizin yarım kalmış bir işi olduğu gerçeği-"

Sözünü kestim. "Ben öyle demezdim. Biz seçimlerimizi yaptık ve bununla barıştık. Yıllar önce."

"Evet, ne kadar rahat olduğunuzu anlayabiliyorum," dedi hafifçe.

Yüzümü ona döndüm. "Tamam, kızgınım ama sana değil ve onu getirdiğin için değil. Kızgınım çünkü bir takım olmamız gerekiyordu ve kimse onu getirme fikrinden bahsetmedi."

"Ve?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ve kendime kızgınım çünkü öldüğümüzü sandı. Ona aksini söylemeyi hiç düşünmedim."

"Biliyorum," dedi bana. "Aradığım için biraz şaşırdı." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve ben de rahatladım.

"Kendimi kaltak gibi hissediyorum, Helen. Onu aramak aklıma ."

"Yalnızlık alışkanlıktır," dedi omuz silkerek. "Kırılabilir bir alışkanlık."

O zaman gitti ve muhtemelen en iyisi de buydu. Taverner'ı bulmaya gitmeden önce sigaramı söndürdüm. Bahçedeydi ve bir ağaç kütüğüne bıçak fırlatıyordu. Formu hâlâ iyiydi ama bıçak fırlatmak gibi içgüdüsel bir şey yapıyor olması hâlâ sinirli olduğunu gösteriyordu.

"Duyduğuma göre artık hayır işleriyle uğraşıyormuşsun," dedim çimlerin kenarına gelip otururken. "Cinayetleri bağışlıyormuşsun, para almadan."

"Her beşinci cinayet serbest ve ben bu yıl zaten dört kişiyi öldürdüm," dedi.

"Elini içeride tutman iyi olur," diye kabul ettim. Sesi düzensiz çıkan ve kendimi daha kötü hissettiren bir nefes verdim. "Gerçekten üzgünüm, biliyorsun. Düşünmem gerekirdi ama düşünmedim. Sanırım seni aklımdan çıkarmaya o kadar alıştım ki, bu konuda gerçekten iyi oldum."

"Bu acıttı," dedi yanıma gelip otururken. Ona bir şişe su uzattım. Temiz ter ve başka bir şey gibi kokuyordu. Limon mu?

"İkizler nasıl?" Ben idare ettim.

"Yetişkin. Otuzuncu doğum günü partilerini planlıyorlar. Kate Londra'da yaşayan bir televizyon yapımcısı ve pek hoşlanmadığım genç bir adamla nişanlı. Sarah bir bahçe tasarımcısı. Bir Amerikalı ile evlendi ve New York'ta yaşıyor. Kendisinin de üç yaşına yeni basmış ikizleri var."

Kendimi ; güldüm. "Sen dede misin?" "Evet. Bana PeePaw derler. Bundan nefret ediyorum."

"Yapmalısın. Korkunç bir şey. Torunlarınız Amerika'daysa onları çok görüyor musunuz?"

Omuz silkti. "İstediğim kadar sık değil. Ama meşguller."

"Peki ya sen?"

"Yorkshire'da bir kulübede yaşıyorum, burada ekmek pişiriyorum, antikaları tamir ediyorum ve bahçede çıplak tai chi yaparak komşuları şok ediyorum."

"Emeklilik seninle aynı fikirde gibi görünüyor."

Uzun bir dakika sessiz kaldı. "Bu bir ayarlama. Serbest çalışmayı düşündüm. Bilirsiniz, sadece meşgul olmak için orada burada garip cinayetler işlemek."

"Oh, demek ilk biziz. Hey, eğer iyi bir iş çıkarırsanız, bizi referans olarak kullanabilirsiniz."

"Bunu özgeçmişime ekleyeceğimden emin olabilirsiniz," dedi. Durakladı. "Ne olursa olsun, Vance için üzgünüm. Ondan hiç hoşlanmamıştım ama kötü biri olduğunu da düşünmemiştim."

"Ben de. Hiçbir zaman en büyük hayranım olmadı ama nedenini anladım. Kendimi çok aptal hissediyorum. Tüm kariyerim, onca yıl ve ne için? Emekli maaşım yok. İtibarım yerle bir oldu."

"Hey, gerçekten hak eden bazı insanları öldürdün. Bunun bir değeri olmalı."

Gözlerimin kenarında yaşların toplandığını hissedene kadar güldüm.

"Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

"Ben için buradayım," dedi, neredeyse omzuma dokunarak. Sonunda ona

"Beth için üzgünüm," dedim.

Başını salladı. "Kartını aldım. Cevap vermeliydim ama cenaze falan derken bir türlü fırsat bulamadım."

Birkaç dakika sessiz kaldık ve onunla birlikte olmak iyi hissettirdi. Çok iyi. İşe dönme vakti gelmişti. "Bütün *i'lerin* noktalarını koyduk, *t'lerin* üstünü çizdik, Taverner. Plan sağlam. İşimizi yaptık."

"Evet, yaptın."

"Yani, sen de varsın." Bunun bir soru olmasını istemedim ama bilmek zorundaydım. Sesimi yeterince nötr tuttum.

"Ben ," dedi. Göğsümde düğümlenen bir şey çözülmeye başladı. "Helen'a para almayacağını söylediğini biliyorum," diye başladım.

"Şimdiye kadar hak etmeyen bir kadını öldürmedim," dedi hafifçe. "Bana bunu tekrar düşündürtme."

"Yetki bizde," dedim ona. "Haydutluk yok."

"Anladım," diyerek ayağa kalktı ve bıçaklarını kütükten almaya gitti. "Ben sadece güzel bir yüzüm."

"Ve bunu sakın unutma." Ayağa kalktım ve pantolonumun paçalarını fırçaladım. "Peki ne tür bir ateş gücü getirdin?"

Bana dik dik baktı. "Silah getirip getirmediğimi mi soruyorsun?"

"Şey, evet. Onlarla uluslararası seyahat etmek bizim için akıllıca olmazdı. Çok fazla soru sorarlar. Paylaşacağınız küçük ve güzel bir cephaneliğiniz olduğunu sanıyordum."

"Elbette bir cephaneliğim yok. Ben sorumluluk sahibi bir dedeyim ve burası İngiltere. Evimde hiç silah yok."

"Tanrım, Taverner. O zaman neden buradasın?"

Gözlerini devirdi. "Unuttuysan söyleyeyim, tetik çekmekten daha fazlası konusunda yetenekliyimdir." Seksten bahsetmiyordu - en azından bahsettiğini sanmıyorum. Devam etti. "Ama arabamın bagajında işe yarayacak bir şey olabilir."

Beni arabasını park ettiği yere götürdü - neredeyse bizim kadar kilometresi gibi görünen eski model bir Jaguar. Bagajı açtı. İçine baktım ve güldüm. "Ciddi misin?" Fişek paketini elime aldım. Küçük patlayıcıları, biraz ses çıkarırlardı ama başka bir şey yapmazlardı.

"Sana söylemişim. Ben bir büyükbabayım. Aslında ben *havalı* bir dedeyim," diye beni bilgilendirdi.

"Üç yaşındaki çocukların havai fişeklerle oynamasına izin mi veriyorsunuz?"

"Tabii ki hayır. Güvenli bir mesafeden izlemelerine izin verdim." Bir kalçasını arabaya dayadı. "Bu iş için özel kaynak yok. Elinizdekilerle çalışmak zorundasınız."

Elimdeki havai fişek paketini havaya kaldırdım ve yol kenarında en son ne zaman bir havai fişek standı gördüğümü düşündüm. Sümüklü küçük çocuklarla dolu bir steysin vagonun direksiyonundaki yorgun görünümlü bir kadın, krakerleri elmaların içine doldurup arka camdan geçen arabalara fırlatırken diğer tarafa bakmıştı.

Taverner'e baktım ve omuz silktim. "Hayatımın hikayesi. Şimdi neden farklı olsun ki?"

BÖLÜM OTUZ YEDİ

kocaman bir biftek, tek tek Yorkshire pudingleri, elmalı tart, sütsüz Çünkü Benscombe'daki son gecemizde özel bir akşam yemeği yemeye karar vermiştik. Taverner yemek pişirdi, önlük yerine beline bir banyo havlusu sarmıştı. Kimsenin pek iştahı yoktu ama Constance Halliday'in altın kuralını hep hatırladık: yemek, uyumak ve her fırsatta tesisleri kullanmak. Wellington Dükü'nün askerlerine mümkün olduğunca su yapmalarını söylediğini anlatmıştı ve bu oldukça iyi bir tavsiyeydi. İhtiyacınız olduğunda her zaman bir tuvalete ya da bir cruller'a güvenemezsiniz.

Bu yüzden kendimizi yemeğe zorladık ve bulaşıklar bittiğinde diğerleri Nat, Helen, Mary Alice ve beni bırakarak uzaklaştı. Natalie kilerden elinde örümcek ağlarıyla kaplı bir şişeyle çıktı. "Tahmin edin ne buldum?" Şişeyi sildi ve Helen iyi bardakları çıkarıp hızlıca yıkadı. Kadeh kaldırmayı ben teklif ettim.

"Yarın uzun zamandır aklımdaydı," diye başladım. "Kırk yıl." Çoban Kız'ı ve bize öğrettiği her şeyi düşünerek durakladım. Boğazımı temizledim ve tekrar başladım. "Kırk yıl önce Constance Halliday bizi bu yola soktu ve Sfenks ekibini kurdu. Hiçbirimizin beklediği gibi olmadı. Ama elimizden gelenin en iyisini yaptık ve onu gururlandıracağız. Adaleti önceliğimiz haline getirmemiz için bize meydan okudu ve yarın yerini bulacak."

"Adalet," dedi diğerleri. Bardakları tokuşturduk ve içtik. Sonra telefonlarımızı çıkardık ve Menopaws! uygulamasını açtık. Döngülerimizi senkronize etme zamanı gelmişti.

Ertesi gün uyandım ve gerindim, iki saat boyunca yoga yaparak dinçleştim. Sonra uzun bir duş aldım ve kot pantolon, beyaz ipek bir gömlek ve yanık karamel rengine süet bir ceket giydim. Bir çift düz bot giydim ve saçlarımı taradım. birkaç tane fazladan gri vardı ama onları hak ettiğimi düşündüm. Yarısını Natalie'nin bana getirdiği basit bir gümüş tokayla geriye doğru tutturdum; geri kalanı omuzlarıma degecek şekilde aşağı sarkıyordu. Mücevher ya da parfümle uğraşmadım.

Diğerleri arazinin etrafına dağılmıştı. Taverner mutfakta bir kemik bıçağını bilemekle meşgulken, Mary Alice ve Helen eskimiş eski bir traktörle uğraşiyor, yan tarafında "Bettinson" yazan ağır bir çelik paneli söküyorlardı. Natalie tavan arasında bulduğu birkaç örgü şişi ve bir çile iplikle meşguldü.

Yaptığı düğümlü şekle baktım. "Kın mı?"

Tahmin ettim.

"Penis ısıtıcı," dedi bana.

Güldüm ve uzun bir süre için bahçe kulübesine gittim, son bir sigara içtim ve planı gözden geçirirken telefonumu karıştırdım. Sadece kendi hayatımla değil, herkesin hayatıyla kumar oynuyordum. Yanlış yapmayı göze .

Ceketimi üzerime çektim ve vedalaşmadan önce sigaramı . Uygulamalar arasında gezindim ve kısa mesajlar için olanı açtım. Birkaç cümle yazdım ve "gönder" tuşuna bastım. İşim bittiğinde telefonumu Mary Alice'e bıraktım.

"Bunun için hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır."

Sırıttı. "Biz de öyle. Şimdi gidin."

Araba yoluna gittiğimde Taverner'i elinde anahtarlarıyla beklerken buldum.

"Minka'nın beni istasyona götüreceğini sanıyordum."

"Akiko ile hızlı topunu çalışmakla meşgul," dedi. "Seni ben götürüyorum."

Kapıyı açmasını beklemeden yolcu tarafına geçtim. "Yani birlikte kaliteli zaman mı geçiriyoruz?" diye sordum.

"Öyle görünüyor." Sesi rahattı ama parmağını direksiyona vuruyordu ve ben bunun nedenini çok iyi biliyordum.

İşe girmeden önceki son birkaç saatte adrenalın pompalanır ve bunu boşaltmanın sınırlı yolları vardır. Seks ve egzersiz etkilidir, ancak bir işten önce kötü bir fikirdir. Sizi yorgun ve lastik bacaklı bırakabilirler. Alkol de gerginliği azaltabilir, ancak iş için ihtiyaç duyduğunuz keskinliği de köreltebilir. Bunun tek bir çözümü var, o da içinizde kaynayan ve kendinizi dışarı atma isteği uyandıran duyguyla baş başa kalmak. Meditasyona başlama sebebim buydu ve çoğu zaman işe yarıyordu ama Taverner yanımda otururken değil, aramızda on sekiz inç ve otuz yıllık bir geçmiş varken. Kimseye açıklayamayacağım bir şekilde birlikte iyi olmuştuk. Onunla tanıştığımda hissettiğim tanıma duygusu, dünyanın yerli yerine oturması, daha önce ya da o zamandan beri hiç hissetmediğim bir şeydi.

Saha ajanları arasında romantik ilişkiler kesinlikle yasak olduğu için işlerimiz arasında zaman çalıp uzak yerlerde buluşarak üç yıl geçirdik. Mozambik'te bir dalış kulübesindeki son randevumuz onun dördüncü kez evlenme teklif etmesi ve benim iki gün erken bavulumu toplamamla sona ermişti. O zaman da beni istasyona bırakmış, yanağımdan öpmüş ve beni anladığını söylemişti. Karmaşık değildi. Farklı şeyler istiyorduk. O benden altı yaş büyüktü ve yuva kurmaya, bir hayat kurmaya ve çocuk yapmaya hazırdı. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi bu resme sığdıracak kadar nasıl küçülteceğimi bulamıyordum.

İki yıl sonra, Venedik'te bir isteyken bana bir mesaj bırakmıştı. Onu geri aradığımda bana düğün günü olduğunu söylemişti ve ben de ona şans dilemiştim. Neredeyse ciddiydim. Kelimeleri söylemedi ama ben Taverner dilini akıcı bir şekilde konuşuyordum ve alt metni duyabiliyordum. *Seni ilk ben sevdim ve son da ben seveceğim.*

Telefonu kapattım ve Venedik'teki hedefimi çıplak ellerimle öldürmeye devam ettim, muhtemelen düğün pastasını kestiği sıralarda.

Yüzümü ona döndüm ve yaşlandıkça bir şekilde daha da güzelleşen profilini inceledim. "Hiç pişmanlık duyuyor musun?" Ona sordum. "Ayrıldığımız için yani."

Hayır demeden önce en azından bunu düşünerek bana iltifat etti. "Eğer , kızlarım olmayacaktı. Özlerdim

Beth'le otuz güzel yıl ve çoğu da güzeldi." "İstediğin her şey var mıydı? Bahçe çiti? Okul aile birliği?" "Okul aile birliği de ne? Bir çeşit tarikat mı?"

"Hemen hemen." Bir kavşaktan geçerken bekledim.

"Evet," dedi sonunda. "Güllerle kaplı kulübeme ve neredeyse mutlu sonuma kavuştum." Bana yandan bir bakış fırlattı. "Sen mi?"

Zihnim son otuz, neredeyse kırk yılı bir kuş gibi süzdü. Tanrım, zaman nereye gitmişti? Sahneler bir film makarası gibi gözlerimin önünden geçti, bazıları soluk siyah-beyaz, bazıları Technicolor cümbüşü içinde, gördüğüm yerler, tanıdığım insanlar.

"Tam da kendim için istediğim hayatı yaşadım," dedim ona.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Buna sevindim."

"Biliyor musun," dedim hafifçe, "seni reddettiğimde gerçekten bu kadar üzülp üzülmendiğini hep merak etmişimdir. Peşimden koşmanı ve beni zorla mihraba götürmeni bekledim ama hiç yapmadın."

"Ah, bunu düşündüm," diye gülümseyerek itiraf etti. "Ama zorlarsam benden nefret edeceğini biliyordum ve bu riski göze almak istemedim. Ayrıca, her zaman sonunda birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulacağımızı düşünmüşümdür."

Buna bir cevap veremedim, o yüzden geldiğimiz iyi olmuştu. İstasyondaki bırakma şeridinde yavaşça durdu ve ben de kapımı açtım. Boğazımı temizledim ve sesimi normal çıkarmayı başardım. "Gelmen iyi oldu."

"Yapmamam için hiçbir şans yoktu," dedi. Sırıttı ve ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

"İçin teşekkürler, İngiliz."

"Diğer tarafta görüşürüz."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çimento. İstasyondan yürüyerek çıktım, köşeyi döndüğümde Tollemache's bir doğum günü pastası gibi ısıt ısıldı. Sokağa bakan pencereler kalıcı olarak kapatılmıştı ama kapının iki yanında usulca parlayan fenerler asılıydı. Birisi peri ışıklarıyla süslenmiş bir sıra şimşir ağacı dizmişti - muhtemelen bir stajyer. Kapı açıldı ve dar ekose bir takım elbise giymiş dekoratif bir genç adam içeride duruyor, sanki bir döngüye takılmış gibi her beş ya da altı saniyede bir "Tollemache's'a hoş geldiniz" diye tekrarlıyordu.

İçeri geçtim ve elinde tepsiyle dolaşan bir kızdan bir kadeh şampanya aldım. Henüz erkendi ama oda beklentiyle dolup taşıyordu ve alıcı adayları tabloların etrafında toplanmıştı. Bir duvara yaslandım ve şampanyamı yudumlayıp durum değerlendirmesi yaparken kalabalığın önünden geçmesine izin verdim.

Tollemache's sahte Tudor temasını en uç noktaya taşımıştı. İç mekan Globe Tiyatrosuna benzeyecek şekilde tasarlanmıştı; ortada açık bir sahne vardı ve etrafı galerili yürüyüş yollarıyla çevriliydi. Üst galeri satıcılara ve Tollemache'nin yöneticilerine ayrılmıştı; alt galeri ise izleyiciler ve basın için bir tür ağıl görevi görüyordu. Hatta sahnenin arkasında şarap rengi kadife perdeler ve hemen önünde de müzayedeyi yönetecek kişi için bir podyum bulunuyordu.

Kürsünün yanında boş bir şövale duruyordu. Yanında da telefon bankasıyla donatılmış uzun bir masa vardı. Çoğu müzayede evinde rezervi ve mevcut teklifleri çeşitli para birimlerinde gösteren büyük bir bilgisayarlı tabela vardı, ancak Tollemache's bunun için fazla eski kafalıydı. Rezerv ve güncel teklifler sadece sterlin cinsinden gösteriliyordu ve eğer avronuzla sterlininizi ayırt edemiyorsanız

Yen, sanırım senin yerinde olmak berbat bir şey. Birden fazla teklif sahibi döviz kurunu doğru hesaplayamadığı için yanmıştı, ancak Tollemache's bundan kurtuldu çünkü bu onların eksantrik cazibesinin bir parçası olmalıydı.

İçkimin yarısını içtikten sonra resimleri görmek için sıraya girdim. Beklediğimden daha hızlı ilerledi ve pek fazla insan *Sheba*'ya odaklanmamıştı. Büyük para getiren resimleri istiyorlardı - O'Keeffe'yi görmek için itişip kakışmalar olmuştu. Ancak *Sheba*, Vallayer-Coster'ın ananas natürmortuyla sessizce gruplandırılmış daha küçük bir oyukta asılıydı. Ananas ... evet, bir ananastı; sarı ve yeşil renkteydi ve etrafı diğer meyveler ve asık suratlı bir istakozla çevriliydi.

Sheba farklıydı. Anguissola'nın tüm kadınlarının kalitesine sahipti. Boyalı gözleriyle size değil, içinize bakıyorlar. O kadar uzun ve sert bakarlar ki neredeyse onların gerçek olduğuna ve sizin bir sanatçının hayal gücünün ürünü olduğunuza inanırsınız. Sadece büyük sanatın olabileceği şekilde tamamen canlıdır. Anguissola'nın portrelerinin çoğunun arka planı siyahtır, ancak kraliçenin koyu tenini ortaya çıkarmak için arkaya bir ev sahnesi çizmişti; çarşafların yumuşak beyazı kraliçenin ne yaptığını ve kim olduğunu hatırlatıyordu. Süleyman'ın çıplak kalçası, yuvarlanmış çarşaflara karşı bronzlaşmış bir zeytin rengindeydi, kasları yorgunluk ve memnuniyetle gevşemişti. *Sheba*'nın gözleri sakın ve dikkatliydi, dudaklarında küçük bir gülümseme oynatıyordu. Dökülen bir sürahi su, Süleyman'ın onu kandırarak yatağa attığı ve kendisine ait herhangi bir şeyi alırsa onunla yatacağına dair söz verdirdiği hikâyesini ima ediyordu. Sonra da onu baharatlı yiyeceklerle besleyerek gece boyunca bir bardak su içmek zorunda kalmasını sağlamıştı; muazzam sonuçları olan küçük bir hırsızlık.

Bu *Sheba* seks için kandırılmış bir kadına benzemiyordu. Tam olarak istediğini elde etmiş bir kadına benziyordu. Kralın silahları yerde yatıyordu, işe yaramaz ve terk edilmiş, savaşın aşk tarafından yok edildiğinin bir işaretiydi. *Sheba*'nın tenindeki parıltıdan yatağın yanındaki olgun şeftali kâsesine kadar resimdeki her şey seksiydi.

Sol alt köşeye doğru eğildim ama onarımı bulamadım. Eğer vurulduğunu bilmeseydiniz, bir kurşunun bir zamanlar tuvali delip geçtiğinden asla şüphelenmezsiniz. Provenance departmanının bu tabloyu hiç ortaya çıkarmamış olmasına üzuldüm.

son sahibi olan aileden hayatta kalan olmamıştı ama ben *Sheba* yeniden dünyaya açılıyordu. Görülmeyi hak ediyordu.

Doğrulduğumda dirseğimin dibinde birinin durduğunu fark ettim. Uzun boyluydu ve giydiği beş santimlik stiletolar onu rahatlıkla iki metrenin üzerine çıkarıyordu. Pantolon takımı beyazdı, pantolonu kalçalara kadar dar ama dizlerden itibaren genişliyordu. Dekolteli beyaz ceketinin altına gömlek giymemişti, sadece göğüslerinin altından ve boynunun arkasından geçen ince bir altın zincir takmıştı. Parmaklarındaki yüzükler gibi halka küpeleri de pırlantaydı. Afro saçları başının etrafında mükemmel bir daire oluşturunuyordu ve uçlarını altınla buzlayarak ona ışıltılı bir hale vermişti. Dudakları da aynı şekilde parıldayan altın rengindeydi. Arkasında, Helen'in uğruna sağ kolunu verebileceği, özel yapım büyük boy beyaz devede Birkın çanta tutan bir dalkavuk duruyordu. Onu tanımam bir dakika sürdü ve sonra aklıma geldi-Mona Rae. Onu son gördüğümde, En İyi Yönetmen dalında Altın Küre kazandığı için *Entertainment Weekly*'nin kapağındaydı.

Bir zil çaldı ve müzik sistemi Tollemache'nin imza parçası olan Elgar'ın "Trompet Gönüllüsü"nün sesiyle doldu. Teklif verenler sığırlar gibi oturma alanına doğru ilerledi. Şarap kırmızısı ağır ipler gazetecileri ve turistleri uzakta tutarken, iplerdeki her boşluğa siyah elbiseler giymiş ve ellerinde panolar tutan kızlar yerleştirilmişti. Her teklif vereni belirli bir numaralı koltuğa yönlendiriyor, geçerken insanları işaretliyorlardı. Mona Rae'nin en önde oturduğunu fark ettim, *Sheba* ortaya çıktığında gazetecilerin onun muhteşem bir fotoğrafını çekmesi için mükemmel bir konumdaydı.

Ama Anguissola ikinci partiye kadar gelmeyecekti. Kalabalık yerlerine yerleşti, hava enerjiyle titreşiyordu. Birden müzik kreşendoya dönüştü ve kırmızı kadife perdeler aralandı. Arkada, her bir göğüs cebinde Tollemache'nin logosu altınla işlenmiş yarış yeşili tulumlar giymiş bir sıra hamal vardı. Hamalların arasından ilerleyen müzayedeci Lilja Koskela'ydı.

Kırk yaşlarındaydı, kırbaç gibi zayıftı ve burnu da kırbaç gibiydi. Finlilerin siyah saçlı olduğunu bilmiyordum ama bu kadın siyah saçlıydı ve bir çift Verdura kolyesi takmıştı.

çeşitli değerli taşlar. Daha sonra onları araştırdım ve yaklaşık seksen bin dolar değerinde olduklarını öğrendim. O zamanlar bunu bilseydim, en azından mücevher hırsızlığı yapmayı düşünebilirdim. Lilja Koskela, heykelini kabul eden bir Oscar favorisi gibi podyuma çıktı. Kalabalığa soğukkanlılıkla baktı ve birkaç duyuru yaptı, İngilizcesi sadece arada bir Fince sesli harflerle renkleniyordu.

Bakışlarım kalabalığın üzerinde dolaşırken yarı yarıya onu dinliyordum. Beyaz manşetinin hızlı parıltısı olmasaydı onu gözden kaçırabilirdim. Sıradan bir zevkle giyinmişti, sade Burberry trençkotu, donuk ekose atkısı, alnına kadar indirdiği lacivert fötr şapkası. Şampanyamı yudumladım ve bekledim. İhtiyatlıydı; sadece başka bir profesyonel kalabalığın üzerinde yaptığı küçük, kapsamlı taramaları fark edebilirdi. Ama ben bir sütunun arkasına saklandım, projektörlerden biri tam üzerime yerleştirilmişti ve beni gölgede bırakıyordu.

Podyumda Lilja Koskela anonslarını bitirdi ve bir çift hamal Vallayer-Coster'in *Ananas* tablosunu taşıırken Handel'in *Su Müziği* aniden yükseldi. Onu şövalenin üzerine koydular ve kalabalık öne doğru eğildi. Gruptaki tek natürmorttu ve bir ananastan bekleyebileceğiniz heyecan vericiydi. Ancak Koskela doğuştan bir hikaye anlatıcısıydı ve kompozisyonu ve kaynağını açıklamayı bitirdiğinde, teklif verenler küreklerine uzanıyordu.

Tekliflere 400.000 sterlinden başladı ve birdenbire yarışa başladık, teklifler odanın her yerinde uçuşuyordu. İlk başta sekiz farklı teklif veren varmış gibi göründü ama bunlardan bazıları Mary Alice'in açıkladığı bir teknik olan avize teklifleri olabilirdi. Müzayedecinin fiyatı yükseltmek için hayali bir teklifçiden gelen teklifi kabul ediyormuş gibi yapmasıydı. Odadaki birinin fiyatı aşacağından emin değilseniz bu riskli bir öneriydi, ancak Koskela kalabalığı 750.000 sterline çıkarana kadar süt inekleri gibi sağdı. Bir sterlinin 1.308 dolar olduğu bir kurda, artı ücretlerle, *Ananas* Sünger Bob'un evi gibi görünebilirdi, ama bir milyona doğru ilerliyordu.

Çekici 775.000 Sterlin'e indirdi ve kalabalık çılgına döndü, en azından bir müzayede için çılgına döndü. Müzik tekrar Handel'i çalmadan önce kısa bir ara verildi. *Saba Melikesi'nin Gelişi*. Koskela okudu

..kaynaklara bakarak. Açık artırmayı 300.000 sterlinden açtı. Başlangıçta birkaç müze ve birkaç özel satıcı olmak üzere birkaç teklif veren oldu. Ne de olsa Rönesans sanatında Siyah kadın temsilleri o kadar da yaygın değildi. Ve Anguissola'nın değer kazanması için iyi bir bahisti. Sanat dünyası dışında pek tanınmıyordu ama kadın sanatçılar giderek daha fazla rağbet görüyordu ve Anguissola en iyilerden biriydi.

O zaman bir hamle yapabilirdim ama kendimi duygusal hissediyordum. *Sheba*'nın hakkını aldığını görmek istedim. Çekiş indiğinde Mona Rae küreğini havaya kaldırmıştı: 1,2 milyon sterlin. Anguissola için yeni bir rekor, diye duyurdu Koskela gırtlaktan gelen bir mırıltıyla. Mona Rae zaferle ellerini havaya kaldırdı ve ödemeyi ayarlaması ve kazancının tadını çıkarması için kıdemli bir personel tarafından hemen dışarı çıkarıldı.

Duygusal bir Cassatt tablosu ortaya çıkarıldığında herkesin dikkati müzayedeciye odaklanmıştı. Vakit gelmişti. Vance'in yanındaki sandalye açıldı ve içine kaydım.

"*Sheba*'nın bu kadar pahalıya gitmesine sevindim," dedim sohbet edercesine. "Müze için güzel bir ikramiye. Ve çok iyi bir eve sahip oluyor. Bence Mona Rae, Anguissola'nın ne istediğini gerçekten hissediyor."

Ona yan gözle baktım, beklediğimden daha yaşlı göründüğünü görünce sevindim. Şişmanlamamıştı. Burberry'nin altında göbek yoktu. Ama gözleri çok şey görmüştü. Bana doğru bir bakış fırlattığında sert ve yassıydılar.

"Merhaba,

Vance." "Billie."

Görebilmesi için çantamdaki dosyanın kenarını kaldırdım. "Hakkımızda tuttuğunuz dosyanın bir kopyası bende. Saçmalık bu arada. Bizi hiç yapmadığımız şeylerle ."

"Peki bu kopyayı nereden aldın?" diye sordu. Gülümsemek ister gibi ağzı seğiriyordu. Bu, pokerde kazanan bir eli olan ve bunu saklayamayan bir adamın bakışı gibiydi.

"Onu Carapaz'ın evinden aldım," diye itiraf ettim.

"Muhtemelen onu öldürdüğün gece," diye cevap verdi.

"Peki, tamam. Kötü görünüyor, o kadarını söyleyeyim."

Bir şey söylemedi ama henüz beni vurmamıştı, ben de bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.

"Vance, tek istediğimiz masum olduğumuzu kanıtlamak için bir şans."

Sıkı bir gülümsemeyle bana döndü. "Neyin masumiyeti? Paar'ın ölümünden mi? Carapaz'ın mı?"

"Bizim için bir emir var," dedim soğukkanlılıkla. "Biz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz."

Birden bileğindeki akıllı saatin sesi duyuldu ve yere baktı. Bir kısa mesaj geçiyordu ve onu okudu, gülümsedi, sonra manşetini bileğinin üzerinden aşağı çekti.

"Buraya bu şekilde gelme cesaretinizi takdir ediyorum. Gerçekten. Saçma sapan, teatral bir soygun bekliyordum ama sen bunun yerine başına geleni bir erkek gibi karşılıyorsun." Daha yakına eğildi ve nefesindeki Balıkçı Dostu'nun güçlü mentol kokusunu .

"Üşütmeye mi başladın?" diye sordum. "Eğer öyleyse, çok geride oturmanı istiyorum. Ve mikroplarını kendine sakla. Gerçekten bir şey kapmak istemiyorum."

Gülümsemesi gerginleşti. "Anlamıyorsun, değil mi? O mesaj Benscombe'dan geldi. Orada bir ekibim var ve az önce diğerlerini de aldılar. Burada her ne yaptığını sanıyorsan" -durakladı ve işaret parmağıyla bir daire çizdi- "bitti."

Ondan uzaklaşırken yüzümün düşmesine izin verdim, dümdüz karşıya bakıyordum. Elini dirseğimin altına kaydırды.

"Şimdi ben kalkıyorum ve sen de benimle geliyorsun. Bu odada dört ortağım var, bu yüzden lütfen aptalca bir şey yapmaya karar verirsiniz, canlı çıkamayacağınızı bilin."

Sertçe yutkundum ve kendimi rahat konuşmaya zorladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Başka nerede olacak? Benscombe. Hepinizin birlikte ölmesinin güzel olacağını düşündüm."

"şeyler söylerken bıyık burman gerekmiyor mu?
Belki kabarık beyaz bir kediyi sevmek?"

Burun delikleri küçük bir parlama yaptı, bu kendisine izin verdiği tek kızgınlık gösterisiydi.

"Sakin ol," dedim ona. "Fedailerini görüyorum." Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim ve farklı noktalara yerleştirilmiş üç kişiye başımla işaret ettim. "Üst katta Wendy Jeong var. Marakeş'ten beri onu görmemiştim. Nielssen yemek servisi yapan bir garson gibi giyinmiş, kalabalığın arasına karışıyor. New Orleans'ta beni kaçırdı, biliyorsun. Carter Briggs de iki sıra arkada, koridorun karşısında oturuyor. Bu arada, sanırım az önce bazı silüetlere teklif verdi ve çok değerlendiler."

"Birini kaçırdın."

"Hayır, ben . Eva Nowak, telefon bankasının yanında. Çakma Chanel giyiyor ve uyum sağlamaya bile çalışmıyor. Kaltak nasıl giyineceğini hiç bilmiyordu, ama moda anlayışıyla ödül kazanmış sayılmam. Sana küçük bir tavsiye, Vance. Hepsinin bavullarını hazırladığını görebiliyorum. Onlara daha ihtiyatlı olmalarını söylemelisin."

Eli üst kolumda sıkılaştı. "Bu masum sanat insanlarından herhangi birinin zarar görmesini istemediğini biliyorum. O yüzden şimdi kalkalım, yavaşça."

Bana söyleneni yaptım. Kalabalığın arasından geçip ön kapıdan çıkmama rehberlik etti. Füme camlı lüks bir SUV caddenin biraz aşağısındaki kaldırımda motoru rölantide bekliyordu. Beni ararken dışarıda durduk, ellerini ceplerimde ve diğer birçok yerde gezdirerek silah olup kontrol etti. Biz görünür görünmez, fark ettiğim dörtlü peşimize takıldı, kapıları açıp içeri doluştular. Birinin zaten oturduğu, köşeye kıvrılmış ve mümkün olduğunca az yer kaplayan arka tarafa itildim. Sırtımdaki bir el beni sertçe itti ve gölgelerdeki kişiye tutunarak kendimi yakaladım.

"Özür dilerim," dedim refleks

olarak. "Ben de öyle," dedi

figür.

Tam o sırada içerideki ışık yandı ve ona bakabildim. "Merhaba Martin."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

kibar bir su teklifinin ve aynı derecede kibar bir şekilde benimkini reddetti. Susamıştım ama en son istediğim şey işlemek zorunda kalmaktı. Vance'in tuvalet molasına asla izin vermeyeceğini ve benim yaşında çok uzun süre tutmamanız gerektiğini biliyordum. Bu şekilde İYE olursun.

Ben de kontrol ettim. Çocukken hiç koyun saymazdım. Bunun yerine sessizce başkanları sırayla sayardım. Sonra İngiliz hükümdarlarına, atom ağırlığına göre periyodik tablonun elementlerine, çeşitli dillerde bine kadar saymaya geçtim. Zihinsel görevin ne olduğu gerçekten önemli değil - önemli olan zihninizi dağılmasını önleyecek kadar meşgul etmek. Bu sefer Nice'teki Bulgar işinden başlayarak öldürdüklerimin bir listesini yaptım.

Ana otoyoldan Benscombe'a doğru döndük. Martin'e dönmeden önce etrafıma bakındım ve biraz gerindim.

"Sanırım bunca zamandır onunla birlikte çalışıyordun?" Başımı Vance'e doğru sallayarak sordum.

Onu sadece siluet olarak görebiliyordum ama dudağını ısırıldığını anlayabiliyordum. "İlk başta değil," dedi sessizce.

"Bize karşı dosyayı siz mi hazırladınız?" Bunu bir soru haline getirdim ama cevabı zaten biliyordum. Carapaz'ın dosyasında ihtiyacım olan her şeyi görmüştüm, kenardaki şifreli karakter dizisinin hemen başında Martin'in baş harflerinden başlayarak. MF, ortaya çıktığı gibi çok uygun.

"Evet. Naomi son toplantı için kurula bilgi vermedi. Ben bilgilendirdim. Sabah bulantıları vardı ve seyahat edemedi," dedi başını eğerek.

Onu kazak yeleğinden dürttüm. "Bize yapılan çok boktan bir şeydi. Senin fikrin miydi yoksa Vance'in mi?"

Döndüm ve Vance'in bizi izlediğini gördüm.

"Martin bize geldi," dedi. "Dördünüzün bir yandan da vurgun yapmak için ödeme aldığınıza dair kanıtlarla birlikte."

"Ve sen de bu saçmalığa inandın mı?"

Vance omuz silkti ve ben de Martin'e döndüm.

"Yani serbest çalıştığımıza dair sahte bilgi verdiniz. Neden?"

"Çünkü o küçük pislik beni alt edebileceğini düşündü," dedi Vance, sesinde bir gülümsemeyle. "Kurulu dördünüzün aleyhine çevirebileceğini ve bizim bir fesih emri çıkarmamızı sağlayabileceğini düşündü. Sonra da size peşimizden gelmeniz için yeterli bilgiyi verecek, dördünüzü kullanarak bizi saf dışı bırakacak ve böylece organizasyonu ele geçirebilecekti. Yani, tüm yönetim kurulunu yok etmek büyük bir güç boşluğu yarattırdı, değil mi? Görüyorsun, Billie, bu asla seninle ilgili değildi. Bu Martin'le ilgiliydi, seni kendi küçük kuklası gibi kullanabileceğini düşünüyordu, seni dans ettirmek için iplerini çekiyordu. Sen ve diğer üçü tahtayı kaldıracak ve her şeyin sorumluluğunu ona bırakacaktınız." Vance, Martin'le doğrudan konuşmak için eğildi. "Ama beni hafife aldın, değil mi?"

Martin hiçbir şey söylemedi ve Vance ona hızlı bir tokat atmak için bana doğru uzandı. Yoldan geçen bir sokak lambası Martin'in yüzüne bir parça ışık tuttu ve bir kulağının altında kurumuş bir kan çizgisi görebildim. Biraz hırpalanmış ve bundan hiç hoşlanmamış bir adamın görüntüsü vardı yüzünde.

Martin'e, "Şimdi de elin kurabiye kavanozundayken yakalandın," dedim. "Ne sanıyordun, satranç tahtasında herkesin yerini değiştirebileceğini ve duman dağıldığında ayakta kalan son kişinin sen olacağını mı?"

"Onun gibi bir şey," dedi, çenesi gergindi.

Vance'e baktım. "Martin'in bizi birbirimize karşı kullandığını kabul edersek, belki anlayabiliriz."

Vance başını salladı. "Hiç şansım yok. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı."

Başımı salladım. "Elbette öyleydi. Carapaz ve Paar'ı öldürdüğümüz için mutlusun. Sorun nedir? Kurul çok kalabalıklaştı ve işleri tek başına mı yürütmek istiyorsun?"

"Billie, Müze asil bir çaba olarak başladı ama son birkaç yılda yoruldu. Neden biliyor musun? Çok fazla aşçı var. Hedefleri belirlemek için her zaman bir Provenance departmanı, fesih emirlerini yayınlamak için oylama yapacak bir kurul vardı ve bu sadece her çeyrekte bir kez oluyordu. Çok *yavaş ilerliyor*. Müze kurulduğunda bu işe yaramış olabilir ama artık yepyeni bir dünya var ve biz hala karanlık çağlarda sıkışıp kalmış durumdayız. Modernize etmenin, düzene sokmanın, elden geçirmenin ve doğru liderlikle yeniden inşa etmenin zamanı geldi. Müze, dünyanın en büyük suikastçılarından oluşan özel bir ordu olma potansiyeline sahip."

"Emriniz altında," diye bitirdim.

Karanlıkta gülümserken dişlerinin parıltısını gördüm. "Birinin sorumlu olması gerekiyor."

Martin'e döndüm. "Vay canına. Gerçekten oyuna gelmişsin."

Hıçkırık olabilecek bir kahkaha attı. "Sen konuşmayı seven birisin. Seni bulmamızın tek nedeni o mesajı gönderecek kadar aptal olman." Kelimeleri taklit ederken sesi yükseldi. "*Tüm yardımlarınız için teşekkürler. Seni bir daha gördüğümde, içkiler benden.*"

Ona en öfkeli yaşlı kadın bakışımı attım. "Sana nerede olduğumuzu söylemedim."

"Konum servislerini açık bırakmışsın," dedi Vance, sesi sertti. "Martin telefonunun izini Benscombe'a kadar sürer sürmez, diğerlerinin güvenliğini sağlamak için bir ekip yolladım."

Araba fren yaparak durdu. Sürücü içeride kaldı ama Vance, Martin ve ben diğer dördüyle birlikte dışarı çıktık. Evin ön kapısında bir koruma duruyordu ve Vance'i bilgilendirmek için öne çıktı.

"Mülk güvenli. Mutfakta üç kişi var."

Üç. Rahat bir nefes aldım. Mary Alice, Natalie ve Helen. Bu, Akiko ve Minka'nın Taverner ile güvende olduğu anlamına geliyordu. Vance her ne yapmayı başardıysa, onları ele geçirememişti.

Ben diğerlerinin önünde evin içine sürüldüm ve Martin ortada bir yerdeydi. Ona ne yapmayı planladıklarını bilmiyordum ama hoş bir şey olmayacağından emindim.

Koridordan geçip mutfağa girdik. Mary Alice, Helen ve Natalie, zeri iekli bir muşamba parçasıyla örtülü masada oturuyorlardı. İki koruma duvara dayanmış, silahları kılıfsızdı. Temiz bulaşıklar süzgeçte istiflenmişti ama fırın malzemeleri tezgâhın üzerine dizilmişti ve birisi masanın ortasındaki bir tabağın üzerinde yanan bir mum bırakmıştı. Ve bir noktada kahve yapılmış ve kaldırılmamıştı. Bir cezve, bir şekerlik ve birkaç şişe toz kremanın yanında duruyordu ama fincanlar boştu.

Havayı kokladım. "Bath and Body Works?"

"Marks and Spencer," dedi Mary Alice. "İndirim yapıyorlardı."

"ok güzel," dedim ona. Biri silahıyla sırtımı drtt ve ben de masada onlara katıldım. Vance de bir sandalye çekti ve birbirimize baktık.

"Peki, onları bilgilendireyim mi?" Diğerlerine döndüm. "Atladığım bir şey varsa düzeltin. Martin," dedim, kazak yeleğinin içinde biraz burnunu çekerek durduğu yeri işaret ederek, "her şeyi o başlattı. Müzeyi ele geçirmeye karar verdi. Yönetim kuruluna karşı çalıştığımıza dair sahte bir kanıt uydurdu ve bunu yönetim kuruluna sunarak bize karşı bir fesih emri çıkarmalarına neden oldu." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sanırım Vance öldükten sonra onun ofisine girebileceğini ve kimsenin umursamayacağını düşünüyordun?"

"Geçici bir müdür maddesi var," dedi Martin sessizce. "Müze'de çalışmaya ilk başladığımda işim kuruluş belgelerini dijital ortama aktarmaktı. Bir halefiyet krizi durumunda ne olacağıyla ilgili bölüme rastladım ve bunun el altında tutulması gereken faydalı bir bilgi olduğunu düşündüm."

"Bir halefiyet krizi mi?" Mary Alice kaşlarını kaldırdı. "Kulağa çok resmi geliyor."

Martin devam etti. "Bir yönetim kurulu üyesinin koltuğu beklenmedik bir şekilde boşaldığında, hemen altındaki kişi otomatik olarak onun yerine geçici yönetim kurulu yeliğine getirilir."

Helen dudaklarını büzdü. "Yani tüm yönetim kurulu feshedilirse, sen ve Naomi yönetimi devralacak mısınız? Sadece Naomi hastalık izninde, bu da tüm kontrolün sizde olacağı anlamına geliyor."

"Ve uzaktan çalışan hamile bir kadını kapı dışarı etmek çok da zor olmazdı," diye bitirdi Natalie. "Bana sorarsanız oldukça kadın düşmanı."

"Ama onun yerine," diye devam ettim, "Vance neyin peşinde olduğunu anladı ve Carapaz ile Paar'ı ortadan kaldırmak için bizi kullanmasına izin vererek Vance'i Müze'yi istediği gibi yenilemekte özgür bıraktı."

Öne doğru eğildim. "Neydi o, Vance? Para mı? Müdürün maaşı bugünlerde çok fazla değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Genelde kin tutmam, Billie. Ama senin için bir istisna yaptım."

Gözlerimi devirdim. "Zanzibar konusunda hâlâ kızgın mısın?"

Yakınıma eğildi ve Balıkçı Dostu kokusunun çoktan gittiğini fark ettim. Yaşlı bir adam gibi kokuyordu. "Sen benim Nazi'mi aldın, Billie. Bu benim görevimdi, benim görevimdi. Sen sadece destek olarak oradaydın. Sanatla ilgilenmen ve kapak hikayemizi doldurman gerekiyordu. Hepsi bu kadar. Ama kendine engel olamadın. Acele ettin ve onu aldın."

"Hayatını kurtardım," dedim sessizce.

Elini masaya vurarak bardakların zıplamasına ve mum alevinin titremesine neden oldu. "Gerçekten yaşlı bir kadınla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun? Şanslı bir atış yaptı ve bir tane daha yapamazdı. Her şey kontrolüm altındaydı. Ve sen bunu mahvettin. Müze tarafından alınan son Nazi. Ve övgüyü sen aldın."

"Vance, o öldü. Görev buydu. Kimin öldürdüğünün ne önemi var?"

"Önemliydi."

"Kırk yıl sonra ölümümü planlamaya karar vermen için yeterli mi?"

Sırıttı. "Hayır. Ama ölümünü şu anda olanların bir parçası olarak tamamen kabul edilebilir kılmaya yetecek kadar."

"Peki şimdi ne olacak?" Helen sessizce sordu. "Bizi öldürüp müzeyi ele mi geçireceksiniz?"

"Onun gibi bir şey," dedi. Ellerini ceplerine sokarak ayağa kalktı. "Martin gittiğine göre," dedi, irkilen Martin'e bir bakış fırlatarak, "Naomi de izinde olduğuna göre, birkaç değişiklik yapmak kolay olacak."

Natalie, "Diğer iki yönetim kurulu pozisyonunun lağvedilmesi gibi," diye öneride bulundu.

"Ve onların işlevlerini tek bir işe -senin işine- dönüştürmek," diye bitirdi Mary Alice. Omuz silkti. "Küçülme. Er ya da geç her kuruluşun başına gelir."

Ayağa kalkmamızı işaret etti. "Ayağa kalkın. Vakit geldi."

"Bu dünyadaki en kötü plan değil," dedim ona. "Ve biz işgüzar çocuklar olmasaydık sen de paçayı kurtarırdın."

"Bu da ne demek oluyor?" Eliyle odanın etrafını işaret etti. "Dört suikastçı ve iki muhafız, dışarıda beş muhafız daha. Ve bu beni saymıyor bile. Bak, oynadın ve kaybettin. Bunda utanılacak bir şey yok. Ama artık bitti."

Gitmek için döndü, ıslak işi diğerlerine bıraktı. Bakışlarım masanın üzerindeki telefona kaydı. Mary Alice'in. Menopaws! uygulaması açtı, küçük kedi sayılar geri sayarken daireler çiziyordu.

"Vance," diye .

Kapı aralığında durakladı. "Ne? Son sözün var mı?"

"Evet." Diğer üçüne baktım. Mary Alice. Helen. Natalie'ye. Sonra Vance'e döndüm. Derin bir nefes aldım ve gülümsedim. "Bir insanın altmış yaşında olduğu için konum hizmetlerinden anlamayacağını varsaymak yaş ayrımcılığı saçmalığıdır."

Tam o sırada, uygulamadaki sayılar sıfıra ulaştı ve uygulamadaki küçük kedi miyavladı. Helen'in telefonu da miyavladı ve aynı anda Natalie'ninki de ona katıldı. Dışarıda Minka'nın elinde benim telefonum vardı, diğerleriyle senkronize olacak şekilde ayarlanmıştı ve dört mekanik kedi hep bir ağızdan miyavlarlarken, tam pencere kırılıp oda alevler içinde kalırken masanın altına daldık.

Dövüş beklediğinizden daha hızlı bitti. Öncelikle, sürpriz yapma şansımız vardı. Mary Alice ve Helen traktör panelini masanın alt tarafına vidalayarak onu güçlendirmiş ve yan çevirip arkasına sığınırken bize biraz zaman kazandırmıştı. Taverner'in patateslerle yaptığı hazırlık ve Akiko'nun fırlatma kolu sayesinde pencerenin patlaması güzel bir oyalama taktiği idi. Her bir patatese bir havai fişek yerleştirilmişti, pencereden içeri doğru uçarken hoş bir patlama ve kötü bir duman çıkarıyordu. Taverner, Akiko'ya bahçede rahat bir sığınak inşa etmişti ve planı, Vance'in önden gönderdiği muhafızları beklerken onun ışık yakmaya ve fırlatmaya devam etmesiydi. Taverner'in

Benimle paylaşmadığı birkaç oyuncak ama mutfaktaki kemik bıçağıyla bile yeterince ölümcül olabilirdi. Minka, Akiko'nun yanında kaldı, ateş ediyordu. Bir tanesi Nielssen'in yüzüne tam isabet etti ve dışarı fırladı, bir elini eskiden gözünün olduğu yerdeki kanlı kratere götürdü. Taverner'in onun işini bitirdiğini hızlı bir nefes alışından anladım.

Geriye Wendy Jeong, Carter Briggs ve Eva Nowak kalmıştı. Martin duman ve karmaşanın arasından sıvışmıştı ve Vance'in nerede olduğundan emin değildim. Nat muşambayı kaptı ve masanın üzerinden sürükleyerek bir kap kahve kremasını havada yakaladı. Onu doğrudan Eva'ya fırlattı, toz sahte Chanel'ine çarptığında patladı. Mary Alice yanan mumla onu takip etti ve her şey Dört Temmuz gibi havaya uçtu. (Çoğu insan sütsüz kremanın ne kadar yanıcı olduğunu farkında değil. Bunu bir PSA olarak düşünün).

Nielssen kaçarken arka kapıyı açık bırakmıştı ve masanın arkasında kaldığımız sürece ona doğru açık bir hattımız vardı. Bir hamleyle masayı Spartalılara özgü bir kalkan gibi kaldırdık ve Wendy ile Carter silahlarını üzerimize boşaltırken olabildiğince hızlı koşmaya başladık. Kurşunlar odanın içinde sekti ve bir tanesi Carter'ın kanadına saplandı. Tam o sırada Wendy'nin silahı yaptı ve şarjörle uğraşırken Mary Alice ayakkabısının yanında yanan küçük bir parça toz kremayı fark etti. Nişan alması mükemmel değildi ama öyle olması da gerekmiyordu. Fırlattığı kızartma yağı şişesi Wendy'nin ayaklarına çarparak dizlerine kadar sıçradı. Carter silahını diğer eline geçirdi ve bir şarjör daha boşalttı. Masa çöküyordu, tahta parçalanıyordu ve bir raunda daha dayanamayacağını biliyordum.

Etrafımda fırlatacak bir şey aradım ama daha elime bir şey alamadan Mary Alice ağır bir demir tava kaptı ve sanki temiz vuruş yapıyormuş gibi savurdu. İkinci vuruştan sonra kafasından geriye pek bir şey kalmamıştı ve Eva'ya dönerek Nat Wendy'nin icabına bakarken onun da işini düştüğü yerde bitirdi. Helen şoka girmiş gibiydi ama elinden tutup onu dışarı çektim, diğer kolumla da beline sarıldım.

"Neredeyse bitti," diye söz verdim ona.

Tam o sırada bir kurşun saçlarımın arasından kanatlanarak kulak mememin dibini kesti. Vance'di, bahçeden bize doğru geliyordu. Helen'ı ittim.

bir kenara bıraktı ve tökezleyerek eve geri döndü. Mary Alice ve Nat yangını söndürüyorlardı ve Akiko'nun patatesi bitmiş olmalıydı. Taverner'in nerede olduğunu sadece Tanrı biliyordu ve muhtemelen hep böyle biteceğini fark ettim.

Ayağa kalktım, adrenalın ve yorgunluktan titriyordum çünkü kabul ki artık eskisi kadar genç değilim.

Vance'in karşısına dikildim, gömleğimden aşağı kan damlıyordu. "Lanet olsun, Vance. İpek gibiydi."

"Ukala, sonuna kadar," dedi silahını kaldırarak. Sıktı ve hiçbir şey olmadı. Tekrar denemedi. Silahı bir kenara fırlattı ve elini cebine attı, eli boştu. Yanlış hesaplamış ya da yedeğini yanlış yere koymuş olmalıydı çünkü elinde hiçbir şey yoktu ve doğrulurken ceketini çıkarıp boynunu kırdı.

Ve sonra o piç bana gülümse. Binlerce, yüz binlerce kez gördüğüm gülümsemenin aynısını yaptı. *"En iyisini ben bilirim"* diyen gülümseme. *"Ben senden daha iyiyim"* diyen gülümseme. *"Ben burada güvendeyim, sen değilsin"* diyen gülümseme. *"Benim bir sikim var, o yüzden ben kazandım"* diyen gülümseme.

İçimdeki öfke deniz gibi kabardı ve beni boğmakla tehdit ederek başımın üzerinden akıp gittiğini hissettim. Ve sonra bir ses duydum, küçük ve durgun, kırk yıldır duymadığım bir ses. Gözlerimi kapattım ve dinledim.

Bu işte iyi olmanızı sağlayacak şey öfkeniz değil. Neşenizdir.

Öfke azaldı ve yerine sadece mutluluk geldi. Şiddetli, yaygın bir mutluluk.

Şimdiye kadar girdiğim en güzel dövüş değildi ama en vahşisiydi. Ona her şeyimle vurdum ve o neredeyse kazanıyordu. Çimlerin üzerindeydik, çiyden ıslanmış ve kaygandı, bacakları benimkilere kilitlenmişti, elleri görüşüm kararana kadar boğazımı sıkıyordu. Kulaklarıma birkaç iyi darbe indirmeyi başarmıştı ve o kadar yüksek sesle çınıyorlardı ki kendi kalp atışından başka bir şey duyamıyordum.

Bu kadar uzun süre kendime hakim olmama şaşırdığımı söyleyebilirdim. Ama Vance kadınları hep hafife alırdı.

Nefesimi tutarak ve başımı yana eğerek bekledim, dilimi biraz dışarı . Ellerindeki baskıyı hafifletti. Onlar

titriyordu ve kendime onun benden beş yaş büyük olduğunu ve biraz martini ağırlığı taşıdığını hatırlattım.

Elleri gevşediği anda başımı geriye doğru salladım ve burnuna çarparak kan ve kıkırdak fişkırmasıyla kıldım. Ben sırtarak ayağa kalkarken o sendeleyerek geri çekildi. "Bu bir kadının seninle yaptığı ilk numara olamaz."

Kükreyerek üzerime geldi ve ben de ona izin verdim. Yirmi yıl önce bir kasırga manevrasıyla karşılık verebilir, ayaklarımı gövdesinden geçirip bacaklarımı boynuna dolayarak onu yere fırlatabilirdim. Ama bu tür şeyler dayanıklılık ister ve ben hızla yoruluyordum. Tek bir iyi hamlem kalmıştı ve sonra öyle ya da böyle oyun bitecekti.

Beni tekrar boğazımdan yakalamak için ellerini uzattı, beni bir oyuncak bebek gibi salladı, kırık burnundan kan fişkırıyordu. Beni yere düşürmesine izin verdim, üzerime indi, elleri sıktı, sıktı, sıktı, görüşümü bir iğne ucu kadar karanlığa indirdi. Sol elimle ellerini kavradım, parmaklarını tırmaladım ama demir gibiydiler. Sağ elimle saçına uzandım ve tokayı çıkarıp açtım. Natalie onu benim için keskinleştirmiş, bir usturadan daha ince hale getirmişti ve koltuk altındaki atardamarı kesmek için Vance'in koltuk altına soktuğumda tereyağı gibi kaymıştı.

İlk başta ne olduğunu anlamadı ama bıçağı çıkardım, yüzümün önünde tuttum, metal onun kanıyla ıslanmıştı. Bıçağın görüntüsü onu şaşırttı ve elini gevşetti. Yeniden toparlanamadan kalçalarımı büküm ve onu sırt üstü çevirdim. Bacaklarımız hâlâ kilitliydi ve onu yerinde tutmak için kendi bacaklarımı kullandım, yükselirken kalça fleksörlerim çığlık atıyordu, tıpkı Mad Dog'un bana öğrettiği gibi bir kolumu çenesinin altından geçirdim. Diğer elimi başının üstüne koydum ve gözlerinin içine baktığımda, ne olacağını tam olarak bildiğini fark ettim.

Ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Sonra sertçe sarsıldım ve bileğimin hızlı bir hareketiyle boynunu kıldım. Vücudu benimkine yaslandı ve denizin dibine inen bir kaya gibi yavaşça aşağı kaydı. Onu çimlerin üzerine yatırdım ve dizlerimin üzerine yuvarlandım. Kan kaybediyordum ve nefes nefese kalmıştım, omzumdaki dikişler açılmıştı ve kulak mememin bir kısmı tamamen gitmişti. Mary Alice ve Natalie, morarmış ve

bahçenin kenarında duruyorlardı. Mary Alice'in elinde bir balta vardı ve iki muhafızdan geriye kalanlar aralarında odun gibi yığılmıştı.

El sallamak için elimi kaldırdım, kadar yorgundum. Tam o sırada boynumda soğuk bir namlu hissettim.

"Ayağa kalk, yavaşça," dedi Martin. Silah elinde titriyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

Gergin bir el, yanlışlıkla tetiğı çekecek bir eldir. Mary Alice baltayı kaldırdı ama Martin silahını ona doğru çevirdi. "Kımıldama. Ve daha fazla yaklaşma. Sadece buradan çıkmak istiyorum."

Natalie, "Bizi öldürtmeye çalıştın," diye belirtti. "Bunun olmasına izin vereceğimizi sanmıyorum."

"Tanrım, Nat, *yalan* söyleyebiliyorsun," diye mırıldandım. Silahı boynuma dayadı ve Nat ile Mary Alice oldukları yerde kaldılar.

"Fark etmediysen diye söylüyorum," dedi Mary Alice sabırla, "burada dostlarımız var. Buradan canlı çıkamayacaksınız."

"Elimde olursa yaparım," dedi silahı daha da ileri iterek. Vance'in yedek silahını almayı başarıp başaramadığını merak ettim. Vance'in kendi silahının onda kalmasına izin vereceğinden şüpheliydim.

"Martin," dedim, "mantıklı olalım. Küçük bir gezintiye çıkmaktan mutluluk duyarım, tamam mı?"

Kahkahası titrekti, histeriyle karışıkı. "Ve yalnız kaldığımızda beni öldürecek misin? Yaşlı olabilirsin ama bu ihtimalleri sevmiyorum."

"O zaman sanırım bir çıkmazdayız," diye belirttim.

Bana sıkıca sarıldı, o kadar sıkıydı ki kalp atışlarının şiddetini hissedebiliyordum. "Konuşmayı kes. Sadece düşünmem gerek."

"Peki, tutuşunu biraz gevşetebilir misin?" diye sordum. "Boynumdaki silah beni rahatsız ediyor."

"Kapa çeneni, kapa *çeneni*," dedi. Beni bahçenin kenarına, gül ağaçlarının Uyuyan Güzel'inki gibi bir çalılık halinde büyüdüğü yere sürükledi. Küçük bir boşluk vardı ve oraya vardığımızda ne yapmak istediğini anladım. İkimiz de asla sığmayacaktık. Beni vuracak ve bedenimi yere atacak, tek başına kaçarken onu bir kalkan olarak kullanacaktı.

Silahın namlusunu başımın arkasına doğru kaldırarak durakladı. Ateş etmeye hazırlanırken nefesinin saçlarıma hissettim. Bir flaş, bir patlama ve boynumda sıcak ve metalik bir kan. Her şey bitmişti. Döndüğümde onun yere yığıldığını gördüm, alnında yumruğum büyüklüğünde bir delik vardı. Elimi boynuma götürdüm ve ıslak bir şekilde geri getirdim. Onun kanı, benim değil.

Ve arkasında Helen duruyordu, elinde Constance Halliday'in sevgili Colt tabancası vardı ve gülümsüyordu.

Gerçekten eski günlerdeki gibiydi.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

"Hey, hamile bir kadını gerçekten , değil mi?"

Naomi Ndiaye Martin'in cesedinin yanında durmak için hareket etti. Omuzlarına asılmış bir Burberry trençkot giyiyordu. Üstüne oturan tişörtü cömert bir yumruyu sarıyordu.

"Bu durumdayken gerçekten uçmalı mıydın?" Natalie sordu.

Naomi omuz silkti. "İkinci üç aylık dönemi geçene kadar genellikle sorun olmaz. İri göründüğümü biliyorum ama bu senin için üçüncü bir bebek." Ellerini görebileceğimiz şekilde kaldırdı. Helen'e uzun uzun bakarak, "Ceketimin cebine uzanacağım ve beni vurmayacaksın Helen," dedi.

Helen başıyla onayladı ve Naomi'nin eli cebine gitti. Yeşil bir şişe çıkardı. Kapağını çevirdi ve bir an için benzin, napalm ya da yanında getirmiş olabileceği yüzlerce kötü şeyden herhangi biri olduğunu düşündüm. Ama sonra şişeyi derin bir yudumla içti ve kocaman bir geçirti verdi.

"Kahretsin, bu daha iyi hissettiriyor. Zencefilli gazoz," diye açıkladı etiketi göstererek. "Mide bulantısı için."

"Hâlâ mı?" Mary Alice sordu.

Naomi yüzünü buruşturdu. "Hiperemesis gravidarum."

Natalie başıyla onayladı. "Prenses Kate'in başına geliyor, zavallı şey."

"Bu bebeklerin her biriyle birlikte köpek gibi hasta oluyorum. Genelde ilk üç aylık dönemden sonra bitiyor ama seyahat etmek tekrar getirebiliyor," diye ekledi Naomi her birimize anlamlı anlamlı bakarak.

"Sizi biz davet etmedik," diye belirttim.

"Hayır," dedi, spor ayakkabısıyla Martin'in ayağını dürterek. "Onu takip ediyordum." Helen'e baktı. "Bu konuda iyi olduğunu biliyorum, ama bana olması beni biraz tedirgin ediyor. Belki elini ve ben de ani hareketler yapmayacağıma söz veririm."

Helen bir an düşündü. "Natalie'nin üstünü aramasına izin ver."

Naomi başını salladı. "Sanmıyorum. Atlantik'i uçarak geçtim ama bu bebeği ancak bu kadar tehlikeye atabilirim. Silah taşımıyorum       kavga karışmak gibi bir niyetim yok. Son on iki saattir sadece kuru tost yiyorum ve onu da zar zor tutuyorum. Dünden beri uyumadım ve sanırım hamilelik hemoroidlerim alevleniyor, bu yüzden birileri tarafından ellenmek en son isteyeceğim şey. Alınma Natalie," diye ekledi.

Natalie, "Alınmadım," diyerek onu temin etti.

"Seni zavallı şey," dedi Mary Alice. "Yiyecek bir şeyler ister misin? Belki bir yumurtayı idare edebilirsin?"

Naomi  rperdi. "Teşekkür ederim, hayır. Bu işi halledip Dodge'dan defolup gitmek niyetindeyim." Helen'in elindeki silaha baktı. "Ben Provenance'ım, Exhibitions değil," diye hatırlattı ona. "Altmış yaşında olabilirsin ama iyi bir saha eğitimi aldın ve ben doğmadan önce de insan  ld r yordun. şu anda bir dövüşe bahis koymam gerekseydi, beni onda dört yeneceğini söyledim."

"Neden sadece 10'a 4?" Helen sordu.

"      kavga etmemizin tek yolu sen bir şey başlatırsan, ben de bu bebeği hiçbir şeyim kalmayana kadar savunurum ve ısırırım," dedi Naomi ona soğukkanlılıkla.

Helen bir dakika düşündü, sonra kolunu indirdi.

Naomi kuru bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. Çemberin etrafına bakındı. Martin'in alnındaki deliği göstererek, "Bunun senin eserin olduğu sonucuna varıyorum," dedi.

Helen başıyla onayladı. Naomi eğildi, bir elini karnının altına koydu ve yaraya iyice baktı. Kan hâlâ sızıyor, açık gözünün üzerinde yavaşça ilerliyor, burnunun kıvrımında birikiyordu. "Biraz sola doğru, ama o kadar da kötü değil. şaşırmış görünüyor."

"Öyleydi," diye onu temin ettim.

Bir elini uzatıp adamın gözlerini kapattı. Sonra doğruldu ve zencefilli gazozdan derin bir yudum daha aldı. "Salak herif," dedi başını sallayarak. Cebinden bir telefon çıkardı ve bir numara tuşladı. "Bir temizlik ekibine ihtiyacım var." Benscombe Hall'un adresini verdi. "Hızlı ve sessiz olsun. Bahçede." Durdu ve etrafına bakındı. "Toparlamamız gereken başka biri var mı?"

"Mülkün etrafına dağılmış korumalar," dedim ona. "Mutfakta birkaç kişinin parçaları var ama muhtemelen şimdiye kadar yanmışlardır. Vance Gilchrist de seranın yanında."

Kaşlarını kaldırdı ama bana cevap vermedi. Bilgileri karşı taraftaki sese aktardı, sonra da veda etmeden telefonu kapattı. "Yirmi ila otuz dakika." Etrafına bakındı. "Cambridge'e gitmiş olabilirim ama ben Atlanta'lıyım ve bu soğuk iliklerime kadar işledi. Hadi içeri girelim."

Bahçe kulübesine doğru yöneldi ve geri kalanımız etrafa bakındı. Naomi sorunsuz bir şekilde kontrolü ele almıştı ve onu alt edebilirdik - tam olarak dövüşe uygun değildi ve Provenance departmanının bir üyesi olarak eğitimi bizimkinden çok daha az kapsamlıydı. Sonuç olarak, eğer istersek onu alt edebilirdik.

Ama biz seçmedik. Onun yerine, Naomi'nin oturması için birkaç malç torbası yığmamıza yardım eden Minka ve Akiko'nun da bize katıldığı bahçe kulübesine kadar onu takip ettik. Taverner'i aramaya zahmet etmedim. İstedığımızı yapacak ve fırsat varken sıvışıp gidecekti. Sadece sonunu görecektik kadar uzun süre kalmasını umuyordum.

Rahatladığımızda Naomi konuşmaya başladı.

"Öncelikle, Vance Gilchrist, Thierry Carapaz ve korumalarının işine son vermekten sorumlu olduğunuzu varsayıyorum," diye söze başladı.

"Ve Günther Paar," diye ekledim.

Gözlerini kısmıştı. "Bunun doğal nedenlerden kaynaklandığı belirlendi. Kalp krizi sırasında boğazına elma kaçmış."

"Mary Alice ve ben onu nikotinle yapılmış bir çamurla kapladıktan sonra nefes borusuna bir parça elma soktum."

Naomi'nin ağızı açıldı, sonra kapandı. Sonra da bir kahkaha patlattı. "Bu çok etkileyici hanımlar. Gerçekten eski usul bir şey." Zencefilli gazozundan bir yudum daha aldı. "Pekâlâ, ceset sayısına bir çentik daha attık. Yardım aldınız mı?"

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle.

Masadakilere baktı ama başka kimse Taverner'den vazgeçmeye niyetli değildi. Başını salladı. "Tamam, hepiniz yüzüme karşı yalan söylüyorsunuz ama anlıyorum. Birini koruyorsunuz. Bu iyi, ama bana gerçeği söylemezseniz *sizi* koruyamam."

"Bizi korumak mı?" Mary Alice sordu.

Naomi'nin ifadesi soğuktu. "Her birinizin kellesi için güzel bir ikramiye peşinde koşan koca bir organizasyon var. Ve şu anda yetkili ben olduğum için, bunu iptal edebilecek tek kişi benim. Yani evet, sizi korumak için buradayım."

"Neden?" Helen talep etti.

Naomi dışarıya, Martin'in bahçede soğumakta olan cesedinin bulunduğu yeri işaret etti. "Çünkü o küçük boktan topuktan kurtuldun ve beni zahmetten kurtardın."

Natalie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Martin'in peşinde miydin?"

"İki, neredeyse üç yıldır onu izliyorum. Yönetim kuruluna kendini sevdirdi, ekstra işler üstlendi, her zaman günü kurtardığından emin oldu. Biraz fazla mükemmeldi. Göğüslerime dokundu" dedi. "Ben de dikkat etmeye başladım."

Mary Alice konuştu. "Onu takip etmeyi nasıl başardınız?" Naomi gülümsedi.

"Her üç ayda bir yönetim kurulu toplandığında onlara bilgi verirdim, Martin de oradaydı. Bilgisayarına bir tuş vuruşu kaydedici ve telefonuna da bir casus yazılım yükledim. On dakikalık bir çalışmayla yaptığı her şeyi, her aramayı, her e-postayı, planladığı her kötü hareketi görebildim. *Angry Birds*'teki seviyesini biliyorum, banka hesabının maaş derecesinden çok daha yüksek olduğunu biliyorum ve temizlenmesi çok uzun sürdüğü için doktorunun endişelendiği bir ayak mantarı vakası olduğunu biliyorum."

"İğrenç," diye mırıldandı Natalie.

Naomi sırtıttı. "Sana onun fanfic'inden bahsetmeyeceğim. sıra dışı."

"Yani yaptığı her şeyi görebildin," dedim yavaşça. "Bize tuzak kurması da dahil." Bakışlarımı ondan ayırmadım ama o geri adım atmadı.

"Evet, öyleydim. Ve bunu kanıtlamamın hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Kurula göstereceğim herhangi bir şey, dönüp *benim* her ne yapıyorsam onu suçlamak için cihazlarına yüklediğimi söyleyebilirdi. Ayrıca, beni dinleyeceklerini mi sanıyorsun? Kaşlarına kadar bu işin içindeydiler." Zencefilli gazozdan son bir yudum aldı ve yavaşça geçirerek nefes verdi. "Bu bebek beni santimlerle öldürüyor."

Minka konuştu. "Daha fazla zencefile ihtiyacın var." Cebinden bir kutu zencefilli çiğneme çıkardı ve uzattı. Naomi bir tane aldı ve emmeye başladı.

"Arkadaşlarıma iyi davrandığınız sürece ben de size iyi davranırım," dedi Minka sert bir sesle.

"Minka, . Ukraynalı olduğun belli oluyor," dedim ona.

Naomi yukarı baktı. "Ukraynaca mı?" Birkaç cümle saydı ve Minka daha önce hiç duymadığım cıvıl cıvıl bir sesle ona cevap vererek neşelendi.

"Ukraynaca biliyor musun?" Helen sordu.

Naomi omuz silkti. "Ben on yedi dil konuşuyorum. Çoğu iş için . Ukrayna sadece eğlence içindi."

Natalie, "Duolingo puanınız çok olmalı," dedi.

Naomi gülümsedi. "Evet, üstü kapalı suçlamana cevap vermek gerekirse, Billie, Martin sana tuzak kurarken ve kurul fesih kararını verirken izledim. Bir uyarı göndermeyi düşündüm ama sonunda göndermemeyi tercih ettim. Yönetim kurulu dört yaşlı kadının -benim değil, onların sözleri- Brad Fogerty ile baş edemeyeceğini düşündü, bu yüzden geziye sadece bir suikastçı gönderdiler. Onun geldiğini asla göremeyeceğinizi düşündüler. Ama bence yanılıyorlardı. Deneyiminiz ve içgüdüleriniz var. Gözlerinizi açık tutmanız gerektiğini biliyordunuz ve kendinizi kurtardınız. Yapacağınıza bahse girmiştım."

Akiko aniden, "Onların hayatları üzerine bahse girdiniz," diye söze girdi.

Naomi gözünü bile kırpmadı. "Hesaplanmış bir risk aldım. Bu iş kolunda bunu yaparız." Devam etti. "Tekneden kurtulduğunu anladıklarında kurul ikiye bölündü. Paar bu işin peşini bırakma eğilimindeydi. İlk fesih kararını verme konusunda en isteksiz olan oydu. Ama Gilchrist ve

Carapaz ona baskı yaptı ve o da emri yerine getirmeyi kabul etti. Cevaplar için bir arkadaşınıza başvurabileceğinizi düşündüler, bu yüzden zaten Sweeney'in peşindeydiler."

"Telefonunu dinlemişler ve işi berbat etme ihtimaline karşı Nielssen'i işi bitirmesi için göndermişler," diye tahmin ettim.

"Aynen öyle. Ve bu başarısız olunca, New Orleans'tan ayrıldığınızı düşündüler ama nerede olduğunuza dair bir ipucu bulamadılar. Bu Gilchrist'i *çıldırttı*. Carapaz Paris'te saklanmaya ve korumalarını iki katına çıkarmaya karar verdi. Paar senin onları bulmaya gelecek kadar cesur olacağını hiç düşünmedi, bu yüzden spa gezisine devam etti. Sanırım yanlış düşünmüş," dedi bizi selamlayarak. "Paar alışkanlıkları olan biriydi. Onu bulmanıza şaşırmadım ama Carapaz daha zor olmalı. Bunu nasıl başardınız?"

Ona süreci anlattık ve etkilenmiş görünüyordu. "Ve ne olduğunu bilmeden dosyayı yataktan mı aldınız?"

Omuz silktim. "Belki de bilinçaltımda bunun bir müze işi olduğunu fark ettim. Bilmiyorum. Onu almak içgüdüsel. Ve okuduğumda, kenar boşluğundaki kodu gördüm ve Martin tarafından derlendiğini fark ettim."

Mary Alice, "Elbette Martin, Billie'ye Tollemache's'le ilgili mesajı bıraktığında onun peşinde olduğunu fark etmedi," diye araya girdi.

"Kurnazlık yaptığını sanıyordu," dedim gülümseyerek.

Naomi parçaları birleştirerek, "Ve seni Vance'in tuzağına çekmek için tablonun Tollemache'de olduğunu anlamayı sağlayacak bir yola ihtiyacı vardı," dedi.

Gerisini ben doldurdum. "Komplonun nerede başladığını bilmiyorduk ama o noktada Vance ve Martin'in bilgi paylaştıklarını biliyorduk. Ve onları ortadan kaldırmaya yönelik herhangi bir plan, ancak durumu tersine çevirip onları buraya getirebilirsek işe yarayacaktı."

Naomi bana onaylayan bir bakış atarak, "Demek Tollemache'a cesurca girdin ve kendini sundun," dedi. "Sende pirinçten olanlar var."

Omuz silktim. "Onlar için hedef dördümüzdük. Hepimiz bir araya gelene kadar güvende olduğumu düşündüm. Vance bana karşı kırk yıldır kin besliyor. Bana arkadaşlarımı öldürmesini izletmek onun için küçük bir bonus olacaktı."

Naomi zencefil çiğnemeyi daha sert emdi ve gözlerini devirdi. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey mi yoksa en kötüsü mü bilmiyorum."

"Ben de tekila için aynı şeyi söylüyorum," dedi Minka.

Naomi, "Paar'ın ölümünü doğal göstermek konusunda iyi iş çıkardınız," diye devam etti. "Carapaz ve Gilchrist bunu nasıl halledecekleri konusunda tartışılar. Carapaz senin çıkmanı bekleyeceğini düşündü. Özellikle onlara karşı bir dizi saldırı düzenleyecek kaynaklara sahip olmadığınızı savundu. Gilchrist daha temkinliydi. Siz Carapaz'ı saf dışı bıraktığınızda, en iyi savunmanın iyi bir hücum olacağına karar verdi."

Helen, "Ve Anguissola bizi dışarı çekmek için açık artırmaya çıktı," diye araya girdi. Naomi yine gülümseyerek, "İşe yaradı," dedi. "Ve bir gün ben de tam olarak nasıl düştüğünün tüm hikayesini. Ama bahçeden sesler duyuyorum. Temizlik ekibi burada."

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

cesetleri muşambalara sararak bir kamyonun arkasına düzgünce istiflemişler. panelli minibüs. Arka kapıyı kapattılar ve kimseyle konuşmadan uzaklaştılar.

"Onları nereye götürecekler?" Natalie sordu.

"Bristol'un hemen dışında endüstriyel yakma fırını olan bir atık tesisi var. Güney İngiltere ve Galler'deki tüm ihtiyaçlarımızı karşılıyor. Kuzey İngiltere ve İskoçya farklı bir bölüm," diye açıklıyor Naomi. "Küller çöp sahasına dökülüyor. Bir saat içinde tüm izleri yok olacak." Etrafına bir göz attı. "Merakımdan soruyorum, onları nasıl yok etmeyi planlıyordunuz?"

"Domuzlarla ilgili bir tartışma vardı," dedim ona.

Başını salladı. "Taşrada domuzlar her zaman iyi bir seçenektir." Grubun etrafına bakındı. "Geleceği konuşalım hanımlar. Size bir teklifte bulunmak için buradayım."

Naomi şartları özetledi ve biraz pazarlık yaptıktan sonra anlaşmaya vardık. Kimse yazılı bir şey vermedi. El sıkışarak, zencefilli çiğnemeler ve Natalie'nin cebindeki votka minyatürü üzerinden kararlaştırılan bir anlaşmaydı.

"Fesih kararı kaldırılacak ve emekli maaşlarımız iade edilecek, sen de başka bir kurul seçilinceye kadar müdür vekili olarak görevi devralacaksın," diye özetledim.

"Hayatlarımıza geri dönebiliriz," dedi Mary Alice, Akiko'nun eline uzanarak. Akiko ona izin verdi ve ben de o zaman her şeyin yolunda gideceğini anladım.

"Evet, ama hemen değil," diye uyardı Naomi. "Müze'nin tekrar gözüne girdiğinin herkes tarafından duyulduğundan emin olmalıyım. O yüzden bir süre ortalıkta görünme, olur mu?"

"Japonya'ya gidiyorum," dedi Natalie aniden. "Her zaman ikebana çalışmak istemişimdir."

Akiko, Mary Alice'e baktı ve gülümsedi. "Sanırım bizim için Norveç. Kevin'i atalarının topraklarına götürebiliriz." Kevin'in patisini kaldırdı ve Kevin uyuklu bir hırıltı çıkardı.

"Peki ya sen?" Helen'e sordum. Eve bakarken derin bir nefes aldı. Yangın mutfak kanadının ötesine yayılmamıştı ve temizlik ekibi alevleri söndürmeyi bitirmişti. Bahçenin üzerinde hâlâ bir duman tabakası vardı ve saçlarımızın günlerce duman kokacağını düşündüm.

"Onarmam gereken bir ev var. Şimdi bununla uğraşmaya hazırım," dedi Helen kararlı bir şekilde. "Sen mi?"

Taverner'la bir ömür önce bir ay geçirdiğimiz küçük bir Yunan adasını düşündüm. Bir uçurumun tepesine tünemiş, dünyada başka bir rengin var olduğunu hayal bile edemeyeceğiniz kadar mavi bir denize bakan bir çiftlik evi kiralamıştık. Rüzgâr otların ve tuzun kokusunu taşıyordu ve güneş her gün bir tanrının savaş arabası tekerleği gibi parlıyordu.

"Yunanistan," dedim aniden. "'da olacağım."

"Yunanistan'da olacağız," diye düzeltti Minka.

Gülümседim. Gelmesine ve bir süre kalmasına izin verirdim. Sonra onu nazikçe dışarı atacak ve dünyayı görmesini sağlayacaktım. Boş bir yıl macerasına ihtiyacı vardı ve o gittiğinde zaman olacaktı, dünyadaki tüm zaman, Taverner'i düşünerek karar verdim. Biraz güneş ona iyi gelirdi, özellikle de bahçemde çıplak tai chi yapıyorsa.

Naomi izin isteyip tuvalete gitti. Geri döndüğünde diğerleri vedalaştı ve ben de onunla birlikte çıktım. Uzun yoldan gittim ve çalışma odasında, solmuş duvar kâğıdında hâlâ asılı duran tablonun önünde durdum. Uzun bir süre tabloyu inceledi. "Astraea," dedi, pulları ve kılıcı göstererek.

"Onu tanıyor musun?"

Gülümsemesi tanıdıktı. "Yüksek lisans tezim İtalyan Barok sanatında alegori ve metaforun rolü üzerineydi."

"O zaman bu tablonun Constance Halliday için neden önemli olduğunu anlıyorsunuz," dedim. "Ve onun neyi temsil ettiğini. Müzenin neyi temsil ettiğini."

Bir kez."

"Biliyorum. Ve inan bana, yine olacak. Söz veriyorum."

El sıkıştık ve yürüyerek ayrıldı. Arabasını nerede bıraktığını bilmiyorum ve sormadım da. Geldiği gibi sessizce gölgelerin içinde kayboldu ve eğitiminin düşündüğümüzden daha iyi olabileceğini fark ettim.

Nefes almak için dışarı çıktım. Hava soğuktu, hem de çok soğuk, ama henüz gitmeye cesaret edemiyordum.

Bahçede hava karanlıktı, şafaktan hemen önce, hava griyken ve gece kuşları öterken. O gece kuşları yorgundu ve şarkıları artık daha sessizdi. Ama hâlâ ötüyorlardı ve ağaçların üzerinde şafak sökene kadar ötmeye devam ettiler.

OceanofPDF.com

AUTHOR'S CODNOTE

Sıradan bir yazarın büyük harflerle SON yazacağı ve hikâyenin biteceği yer burasıdır. Ama ben sıradan bir yazar değilim ve bu hikaye asla bitmeyecek. İsteseniz bile bizi bulamayacağınız kadar değiştirdim. Ve gerçekten denememelisin. İnsanlar daha azı için öldü. Biliyorum; ben de oradaydım.

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

Bu kitap bir güven düşüşüydü ve beni yakalamaya hazır sayamayacağım kadar çok insan vardı. Ama özel teşekkürler ve bir tur kokteyl için:

Pamela Hopkins, menajer, arkadaş ve bu işte benim üzerime bahse giren ilk kişi. Umarım seni gururlandırmışımdır.

Danielle Perez, bir gün telefonu açıp "Yaşlı kadınlar hakkında bir kitap yazman gerektiğini düşünüyoruz" diyen yetenekli editör. Beni hiç rahat bırakmadınız ve bu kitap da bunu gösteriyor.

Jenn Snyder'a cömertliği ve editoryal perspektifleri için teşekkür ederiz. KATİLLERİMİZ bunun için daha zengin.

Claire Zion bu kitabın yola çıkmasını sağlayan cesaretlendirme, coşku ve içki eşliğinde moral konuşması için.

Craig Burke, bu kitaba sahip olabileceği en iyi başlığı verdiği için. Sen resmen KATİLLER'in vaftiz babasısın.

Berkley sanat departmanı kesinlikle İKONİK bir grafik kapak yarattığı için.

Ivan Held ve Jeanne-Marie Hudson bana büyük yaşama ve birilerini öldürme fırsatı verdikleri için.

Loren Jagers ve Tara O'Connor amigoluk için. Kimsenin ponponları sizinkiler kadar kabarık değil.

Jess Mangicaro, benim teknoloji özürlü halim karşısında gösterdiği sonsuz sabır ve bitmek tükenmek bilmeyen iyi niyeti için. Sen bir rock yıldızısın.

Candice Coote'a teşekkürlerimi sunuyorum.

Michelle Vega bu işi eve getirme görevini devraldığı için.

Jomie Wilding ve Writerspace ekibi detaylara gösterdikleri özen ve dijital evi temiz tuttukları için.

Angèle Masters, Veronica Speedwell kitaplarının seslendirilmesindeki mükemmel çalışması için.

Berkley ve Penguin Random House'daki herkes. Gerçekten, hepiniz. Bu yolculuğa sizinle birlikte çıktığım için çok mutluyum.

Kitaplarımdan birini eline alıp güzel bir düşünceye sahip olan her kitapçı, kütüphaneci, bookstagrammer, eleştirmen ve okuyucu. Kitap sevgisini yaydığınız için teşekkür ederim.

Fiziksel olan her şey için başvurduğum kaynak ve mesajlarım "Birini öldürmem gerekiyor..." diye başladığında asla irkilmeyen dostum. Travis Staton-Marrero.

Ariel Lawhon ve Lauren Willig, her ikisi de "AMA NASIL?" sorusunu içeren dehşet verici telefon çağrılarıyla karşılaştılar.

Tasha Turner, Felicia Grossman, Jenny Rae Rappaport, Lauren Conrad, Stacey Agdern ve Brina Starler, Yahudi inançları hakkındaki görüşlerini benimle paylaşma nezaketinde bulundukları için.

Blake Leyers, sevgili dostum, iyi bir külotlu çorap kadar destekleyicisin. Telefon görüşmeleri, mesajlar, beyin fırtınaları ve hepsinden önemlisi "Eğer özgün bir şekilde yazıyorsan, başarısız olamazsın" notu için teşekkür ederim. Hâlâ bilgisayarımın üzerinde duruyor.

Battaniye Kalesi'nin geri kalanı. Gifler, espriler ve saçmalıklar için. Siz benim halkımsınız.

Ali Trotta, bu kitapla ilgili haberleri paylaştığımda heyecandan çığlık çığlığa bağırduğu için telefonu kapatmak zorunda kaldım ve düzenli olarak cesaretlendirici mesajlar attığı için.

Her gün bana neşe ve soluklanma getiren Twitter dostları. Sanal su soğutucum olduğunuz için teşekkür ederim.

Kızım ve her bir "Bunu sen yaptın" mesajı.

Ailem ve yapılan tüm ayak işleri, katlanılan ruh halleri, kurutulan gözyaşları. Kocam ve her şey.

Kendini kadın olarak tanımlayan ve öfkesi olan herkes. Seni anlıyorum, kardeşim. Bu senin için.

ABOUT THE AUTHOR

Deanna Raybourn, Edgar Ödülü adayı Veronica Speedwell Gizemleri'nin yanı sıra Lady Julia Grey serisi ve birkaç bağımsız eserin *New York Times* çoksatan yazarıdır.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

